

HATTAB' IN ANILARI

KÜRESELKİTAP

BÖZÜM GEÇİRİLMİŞ
BAYASIK

HATTAB'IN ANILARI

-Arap Muhâcirlerin Çeçenistan,
Afganistan ve Tacikistan
Deneyimleri-

Sâmir bin Sâlih es-SÜVEYLİM

-GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ 3.BASKI-

KÜRESELKİTAP

HATTAB'IN ANILARI

- Sâmir bin Salih es-SÜVEYLİM -

İstanbul 1434/2013

1.BASKI: Ocak 2013

2.BASKI: Temmuz 2013

3.BASKI: Aralık 2013

Küresel Kitap: 5

Kafkasya Kitaplığı: 2

Eserin Orijinal İsmi: مَذَكَّرَاتُ الْأَمِيرِ حَطَّابٍ
Müzekkirâtu'l Emîr Hattâb

Tercüme Edenler: Davud Yolcu-Feridun Dinçer

Editör: Osman Akyıldız

Tashih&Mizanpaj: Küresel Kitap

Kapak Tasarımı: Küresel Kitap

Baskı&Cilt: Step Ajans Matbaa Ltd. Şti.
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Bağcılar/İSTANBUL

TEL: +90 0212 446 88 46

Matbaa Sertifika No: 12266

KÜRESEL KİTAP

Adres: Ali Kuşçu Mah. Macar Kardeşler Cad. Sultan Pasajı
No:49/207-208 Fatih/İSTANBUL

Tel&Faks: +90 212 523 55 78

Cep: +90 530 941 82 90

Web&E-Posta: www.kureselkitap.com • bilgi@kureselkitap.com

İÇİNDEKİLER

TAKDİM.....	05
HATTAB (1970-2002).....	16
TACİKİSTAN'DA CİHAD.....	27
ÇEÇENİSTAN'A GİDİŞ.....	35
SAVAŞ İÇİN HAZIRLIK.....	41
BİRİNCİ ÇEÇEN SAVAŞINDA.....	51
İKİ SAVAŞ ARASINDA ÇEÇENİSTAN.....	59
DAĞISTAN'DA CİHAD.....	69
ÇEÇENİSTAN'A İKİNCİ RUS İŞGALİ.....	79
DİRENİŞİN YENİDEN ORGANİZE EDİLMESİ.....	101
MUHACİR MÜCAHİDLERE TAVSİYELER.....	105
HATTAB KİMDİR?.....	113
BİRİNCİ SAVAŞTAKİ OPERASYONLAR.....	115
ARGUN SAVAŞI.....	121
GROZNI YÜRÜYÜŞÜ HİKÂYESİ.....	125
MÜCAHİDLERE VE MÜSLÜMANLARA TAVSİYELER.....	133
EK (Hattab'ın Oğluna Mektubu).....	143

— TAKDİM —

Hattab Neden Önemli?

Murat Özer

Osmanlı Devleti'nin dağılmasından Sovyetler Birliği'nin çökmesine kadar geçen süre siyasi tarihçiler tarafından "iki kutuplu" soğuk savaş yılları olarak tanımlanmaktadır. Bizim neslimiz bu soğuk savaş yıllarının sonlarına şahit olduğu gibi, bu iki kutbun tek bir amaç için birleştiğine de şahit oldu. 1990'lardan itibaren İslam dünyası önce Bosna'da Batı dünyası ve Rusya'nın nasıl çıkar birliğine gidebildiğini gördü. 1999'dan itibaren Çeçen cihadının Dağıstan'a sıçraması ve 2007'lere gelindiğinde Kafkasya Cihadına dönüşmesiyle birlikte Batı'nın çıkarlarının nasıl Rusya ve Çin'le örtüşebildiğine şahit olduk. Bugün, özellikle Suriye'de tüm küresel güçlerin farklı üslaplara ve yaklaşımlara sahip olsalar da Müslümanlara karşı aynı noktadan baktıkları aşikârdır.

Müslümanlar, Afganistan'da başlayıp, Çeçenistan'a, oradan Bosna ve Keşmir'e ve nihayet Irak'a uzanan mücadele hatlarında çok önemli bir hakikate tanıklık ettiler. Küresel küfre ve onların İslam topraklarındaki yerel tağuti uzantılarına karşı verilecek mücadele de, tıpkı küfür cephesinin yaptığı gibi "küresel" bir karakter taşınmalı ve ortak bir hedefe kanallize

edilmeliydi. İşte Hattab, 1990'lı yıllarda Afganistan'da fihizlenen ve Kafkas dağlarında yeşermeye başlayan bu yeni akımın en önemli isimlerinden birisidir. Evet, o sadece kahramanlıkları ile değil, fedakârlıkları ve te-vazusu ile de öne çıkmıştır. Fakat onu asıl önemli kı-lan Arap kimliği ile dünyanın en kozmopolit ve etnik milliyetçiliğin en yaygın olduğu Kafkasya'da başlattığı bu küresel cihad şuurudur. Bu şuur yeniden ümmet olmanın işaret fişegidir.

Kafkasya'da İkinci Savaş - 1999 ve sonrası

On yedibini çocuk, seksen yedi bin şehid. Yüz seksen beş bin yaralı... İkinci Çeçenistan cihadının bugüne kadarki bilançosu bu. Yazmak zor, düşünmek daha da... Ruslar, Amerikalılar, Siyonistler, Hindular: Adeta yarışıyorlar küfrün tek ümmet olduğu gerçeği-ni kanıtlamak için. Artık iki kutuplu dünya yok. Do-ğu-Batı kalmadı, Kuzey-Güney de. Tüm dünyanın ve hatta Müslümanların gözlerinin önüne çekilen perde kalktı, tek bir hakikati doğruluyor her şey: Dünya ku-rulduğundan beri, yalnız bir gerçek zıtlık, bir gerçek düşmanlık var. O da hak ve batılın ebediyen sürecek kavgası.

Birinci Çeçen savaşı esnasında, mücahidleri ABD'nin desteklediği söyleniyordu. Tıpkı Afganis-tan'da olduğu gibi. Müslüman halkların dağınıklığını fırsat bilen uluslararası güçler, karşıtlarının aleyhine olabilecek her türlü imkânı kullanmış olabilirler. Si-zin savaşınız, kavganız, emeğiniz, teriniz, istemeseniz de bir başka emperyalist gücün çıkarına kullanılmış olabilir. Bosna ve Kosova'da Müslümanlar ne yazık ki bunları yaşadılar. Ama tüm kutupların, düzenlerin,

uluslararası çıkar gruplarının tezlerinin üzerinden 11 Eylül silindir gibi geçtiğinde; Usame, ümmetin birliğini, Filistin davasının merkeziliğini, gerçek savaşın hak ve batıl arasında olduğunu bir kez daha hatırlattığında o silindir, kafaları demokrasi, liberalizm ve AB normları ile iğdiş edilmiş Müslümanların bu kirli belleklerinin üzerinden de geçti. Artık her şey daha net. Küfrün kirli yüzü de...

Çeçenistan, Ölüm Kokuyor!

Ramallah'ı, Beytullahim'i yerle bir eden, Cenini ölü bir şehre çeviren Siyonistlerin bu katliamları dünya televizyonlarından yayınlandığı saatlerde, Rusya da Grozni'ye yönelik benzer bir katliamı gerçekleştiriyordu. Kara ve havadan yapılan saldırılarda yüzlerce kadın ve çocuk öldü. El Cezire televizyonunu arayan bir Çeçen kadın, her tarafta parçalanmış insan cesetleri olduğunu, Rus askerlerinin kadınları çırılçıplak soyup şehirde dolaştırdıklarını söylüyordu. Han Kale, Vedeno, Nojay-Yurt ve Şatoy'da binlerce erkek gözaltına alınıp toplama kamplarına götürüldü. "21 Şubat günü Çeçenistan'daki en büyük Rus askeri üssüne 1 kilometreden daha az bir mesafede yer alan Daçni Köyü'nde ortalığa saçılmış halde insan cesetleri bulundu. İçlerinden 19 beden kime ait olduğu tespit edilebilen ve bunlardan en az 16'sının canlı olarak en son Rus güçlerinin gözetimi altında iken görülmüş bulunan 51 insanın cesetleri nihayet birbirlerine yakın bir halde bulundular." Bu ifadeler Human Rights Watch isimli insan hakları örgütünün Çeçenistan İzleme Komitesi'nin raporundan. Önce gözaltına alıyorlar, sonra toplama kamplarına götürüp, topluca katlediyorlar. Filistin ve Çeçenistan arasındaki bu benzerlik sizi

şaşırtmıyor mu? Şaşırmayın, çünkü zalimlerin dinleri aynıdır, katliam rehberleri de...

Suikast Politikaları Bile Aynı

ABD'nin Afganistan'a yerleştikten sonraki ikinci durağının Gürcistan olması ve 200 kadar ABD askerinin bu ülkeye gitmesi de gösteriyor ki, birbirlerine karşı iki kutup gibi gözüken bu iki ülke, Rusya ve ABD Müslümanlara karşı ortak hareket etmektedirler. Bu ittifak Afganistan'da da çirkin yüzünü göstermiş, Rusya Afganistan'a büyük bir birlik göndermişti. İsrail'in Filistinli önderlere yönelik giriştiği suikast politikasını Rusya da, CIA ve MOSSAD işbirliği ile Çeçen komutanlara karşı yürütüyor. Ürdünlü komutan Hattab'ın şehid edilmesinden MOSSAD sorumlu tutuluyor. Siyonizmin eli Çeçenistan'a kadar uzanıyor. Hiç şaşırtıcı değil, değil mi?

Ancak, ümit ışığı yok değil. Hattab, Ürdün'den gelip Çeçenistan'ın onuru için savaştığına, Eymen el Zevahiri Mısır'dan gelip Afganistan için savaştığına göre ümmet bilinci neye mal olursa olsun tekrar tesis edilmektedir. Bizleri aydınlığa çıkartacak olan da bu değil mi?

Ümmetin kaderi, belki de tarih boyunca hiç bu kadar birbirine benzememişti. Acıları, sıkıntıları hiç bu kadar aynılaşmamıştı. Ancak ümmetin kurtuluşu da, hiç bu kadar tek cümleyle özetlenememişti: Küresel kuşatma ve Siyonizm yok edilmedikçe, Müslümanlara ve hatta insanlığa rahat yok!

Kafkasya'da Cihad Yeni Bir Aşamaya Girdi - 2007 ve sonrası

Çeçenistan, Dağıstan, Kabardin-Balkar Karaçay, Nogay ve İnguşetya'nın da içinde bulunduğu Kafkaslar'da Rusya'ya karşı direniş 400 yıllık tarihinin madde başarı anlamında iyi bir döneminde değil kuşkusuz. Son 19 yıl içerisinde 250 bin kişi yaşamını yitirdi. On binlerce kişi mülteci durumuna düştü. Direniş önderlerinin çok önemli bir kısmı şehid oldu. Çeçenistan'da işbirlikçi bir yönetim ülkenin büyük çoğunluğuna hakim oldu. Mücahidlerin lojistik imkânları kesildi. Sadece düşmanla değil, açlıkla, yoklukla imtihan edildiler. İslam dünyası kendilerini yalnızlığın karanlık kucağına terk ettiler. İslamcı hareketlerin dahi gündemlerinden düştüler.

Fakat onlar, yüzlerce yıllık mücadele tarihi içerisinde önemli bir iş başardılar. Direnişlerini bir mektebe çevirdiler. İslam dünyasının küçücük bir ülkesinde, 80 yıl Sovyet rejiminin hâkimiyetinde kalmış küçücük bir coğrafyada "İslami direnişin her türlü milli-ulusal kirlilikten uzak; saf, temiz, tevhid ve adalet şiarını yükselten bir mektep olması gerektiğini" haykırdılar.

Kafkasya'da tüm cephelerin birleştirilmesini ve tıpkı İmam Şamil'in döneminde olduğu gibi Hazar'dan Karadeniz'e kadar birleşik bir İslami Kafkasya kurulması için Emirliğin ilan edilmesini sağlayan Çerkes Komutan Emir Seyfullah (Anzor Estemirov) şu şekilde haykırıyordu:

"Bizim Davamız Kuru Bir Toprak Kavgası Değil, İslam Şeriatını Hakim Kılma Kavgasıdır"

Emir Seyfullah, Çeçenistan direnişinin, milli-ulusal bir toprak savaşından, Bağımsız İslami Kafkasya

idealine dönüştürülmesinde en çok etkili olan isimlerden birisiydi. Çeçenistan-İçkeriya Cumhuriyeti'nin "halk iradesine dayanan, demokratik parlamenter rejiminin lağvedilip" yerine İslam şeriatına dayalı Kafkas İslam Emirliği'nin ilan edilmesini Dokko Umarov'a telkin eden ve Emirlik ilanının taslağını oluşturan kişiydi. Bu sebeple, Emirliğin "Kadılık" görevini de yürütüyordu. O'nun çabalarının iki önemli veçhesi vardı: Birincisi, ulusal kurtuluş savaşından Şeriatı ikame etme savaşına geçilmesini sağlamak. İkincisi ise, İslami devlet talebini, Suud'daki ya da İslam dünyasındaki diğer şekilsel Şeriat yönetimlerinden farklı olarak, anti Emperyalist, anti Siyonist Küresel İslami direniş çizgisiyle desteklemek.

Türkiye'deki İslami çevrelerce de çokça tartışılan "emirlik ilanı" konusunda yaptığı uzun açıklamalarında bu iki hususun altını çizmiş, konuyu İslami kaynaklara gönderme yaparak; siyasi ve tarihi arka planını gündemleştirerek geniş bir perspektifle izah etmişti.

İslami Yönetimin İlanı

1992 yılında ilan edilen Çeçenistan-İçkeriya Cumhuriyeti'nin Anayasası egemenliğini halka dayandıran, fakat laik olmayan bir Cumhuriyetti. İslam Emirliği ilanı ile yürürlükten kaldırılan Anayasanın 2. maddesi şu şekildeydi: "Çeçen Cumhuriyeti halkı, devlet genelinde egemenliğin tek kaynağıdır. Halk, kendine ait olan egemenlik hakkını doğrudan ve kendisi tarafından oluşturulan yasama, yürütme ve yargı erkini temsil eden organlar tarafından, keza kendi yönetim organları aracılığıyla gerçekleştirir."

Çeçenistan'daki direnişçilerin büyük bir iç çekişme yaşadığı, milliyetçilerle dindar kimliklerini öne çıkartan kişilerin arasındaki husumetin giderek arttığı, davanın önemli liderlerinin suikastlarla şehid edildiği bir dönemde; Emir Seyfullah Cumhurbaşkanı Dokko Umarov'a bir mektup yazarak, "şeriat ilan etmesini, sürgündeki parlamentoyu fesh etmesini, ulusal sembollerin de içinde yer aldığı (milli bayrak, milli marş vs.) her türlü seküler anlayışın terk edilmesini" talep eder.

Emir Seyfullah mektubunda şu ifadeleri yazar: "Allah'ın dininin esasları her insan tarafından kolayca anlaşılabilir. Kuran insanlara sadece okunması ve yazılması için gönderilmedi. Eğer biz Kur'an ve sünnetten apaçık delilleri görüyorsak, gerçeği gizlemeye çalışan, Allah'ın ayetlerini gizleyen, hevalarının faydası için onu yanlış yorumlayan, şerre çağıran âlimleri onaylamak zorunda değiliz. Elbette, biz sarf ettiği sözler hüccetlerle (delillerle) uyuşan âlimlere saygı duyarız, fakat bize akide'nin temel konularında (Usul'id Din'de) âlimleri taklide izin verilmemiştir. İtikadi meselelerde birisinin ifadesini kabul etmeden önce sahih bir delil'e ihtiyacımız vardır."

Emir Seyfullah'ın bu mektupta usul'id din konusunda ortaya koyduğu yaklaşım, tam anlamıyla muharref geleneksel din anlayışından uzaklaşıldığının da kanıtıydı. Umarov'un cevabı ise kendisinin de aynı çizgide durduğunu bildirmektedir. Bu tavır alış, hem Allah'ın emri olduğu için kaçınılmaz olarak görülmüşür, hem de mücahidlerin arasındaki ihtilafı "doğru bir söz" etrafında çözmeyi hedeflemiştir.

Mücahidlerin önderlerinin bu noktadan sonra aralarında yaptığı tartışmalar da emirlik ilanının siyasi

kazanımları ya da kayıpları üzerinden değil, usuli ve-chesi açıdan olmuştur. Çeçen direnişinin önemli komutanlarından Ebu Osman'ın naibi Emir Muhanned, Seyfullah'a bir mektup yazarak, savaşı kazanana kadar usuli konuları ertelemenin mümkün olup olmadığını sorar. Bosna Savaşına gönderme yapılan mektupta, çeşitli İslam âlimlerinin buna cevaz verdiği üzerinde durur. Ancak Emir Seyfullah'ın buna cevabı kat'idir. İslam fıkıhındaki azamet-ruhsat tartışmasına atıf yaparak verdiği cevap, hangi durumda olursa olsun, Müslümanların ancak İslami bir otoritenin tesisi için savaşılabilecekleri yönündedir. Ne savaş sırasında ne de zafer sonrasında Müslümanların "İslami ilke ve taleplerini" gizleyemeyeceklerini açık bir dille bildirir.

Kayıplar ve Kazanımlar

Milli bir devlet olma talebini dillendirerek, ülkenin savaştan sonra da parlamenter bir rejimle devam etmesini talep eden kesimler için Anayasanın "İslami kurallara" dayanması çok da önemli değildi. Nitekim emirlik ilanına karşı çıktığı için Umarov tarafından azledilen direnişin Avrupa Temsilcisi Zakayev, ülkenin zaten İslami bir anayasası olduğunu savunarak, emirlik ilanının direnişi "küresel terörün" safına girmeye zorladığını iddia ediyordu. Aslına bakılırsa, Zakayev'in söyledikleri bir yönüyle doğruydı. Ancak Zakayev'in anlayamadığı bir gerçek vardı: Direniş, emirlik ilanıyla sadece Şeriat'ın ikamesini önelediğini söylemiyor; davalarının sadece Çeçenistan'la sınırlı tutulamayacak kadar geniş olduğunu, tüm Kafkasya'nın bağımsız İslami bir çatıda toplanması gerektiğini de duyuruyordu. Ayrıca, Rusya kadar ABD ve İsrail'in de Müslüman halkların düşmanı olduğunu ve saflarının diğer cephelerdeki İslami direnişçilerle aynı

olduğunu vurguluyordu. Çeçen direnişi sadece kabuk değiştirmekle kalmıyor, içeriğini de İslamcı argümanlar ve İslamcı ideallerle şekillendiriyordu. Laikler, milliyetçiler bu çeperin dışında kalabilirdi. AB'nin ve ABD'nin desteğini tamamen yitirmekle kalmıyorlar, aynı zamanda kendilerini, Rusya'ya karşı savaştıkları için maddi anlamda destekleyen Körfezdeki Arap ülkelerini de karşılarına aldıkları için maddi anlamda büyük bir cenderenin içine sokuyorlardı.

Bunlar mücahidlerin görece kayıplarıydı. Ancak, cepheyi genişletmeleri, Kafkaslardaki diğer mücahid unsurların bir çatı altında toplanmasını sağlamıştı. İnguşlar, Dağıstanlılar, Nogay Tatarları ve Çerkesler de artık direnişin asli unsurları haline gelmişti. Savaş tüm Kafkasya'ya yayılırken Çeçen davası olmaktan çıkıyordu. Kabardey ve Balkarya ile birlikte İnguşetya'lı İslami cemaatler de Emirliğin otoritesini tanıdıklarını ilan ettiler.

Cihadı Etkisizleştirme Çabaları

Emir Seyfullah'ın üzerinde durduğu bir diğer nokta, direnişin küresel güçler tarafından meşruiyetinin zaten olmadığıydı. Aslan Mashadov'un öldürülmesinden sonra, Çeçen-İçkerya Cumhuriyeti'nin Batı tarafından tanınması meselesi kapanmıştı. Rusya bu noktadan sonra direnişin ideolojik beslenme kaynağını ortadan kaldırmaya yönelmişti. İşte Emirlik ilanıyla, direniş Rusya'nın elindeki bu imkânı almaya çalışıyordu. 11 Eylül süreciyle birlikte, ABD yönetimiyle tam uyumlu hareket etmeye başlayan başta Suudi yönetimi olma üzere Körfez ülkelerinin maddi desteği zaten kesilmişti. O dönemde veliaht olan Kral Abdullah'ın Moskova'ya giderek Putin'le anlaşmış olması ise, artık geri dönülemez bir süreci başlatıyordu. Rusya'nın Irak

işgali karşısında Batı karşıtı bir noktada yer alması, Filistin meselesinde Hamas yetkililerini Moskova'ya davet etmesi de Rusya'nın yeni bir açılımıydı. Bu durum, Çeçen direnişinin İslam dünyasında yalnızlığa itilmesini sağlayan bir başka sonucu doğuruyordu.

Rusya, sömürgecilik konusunda dünyanın en profesyonel ülkesi İngiltere'nin yolunu takip ediyordu. Çeçenistan'da desteklediği ve iktidara getirdiği eski Müftü Kadirov'un, O'nun öldürülmesinden sonra da oğlu Ramzan Kadirov'un ülkeyi camilerle donatmasını destekledi. Paraya boğduğu Kadirov'un ahlaksız görüntüleri internete düşse de, Türkiyeli mütedeyyin yazarların da desteğiyle "selefi cihadcılığa" karşı "sufi İslam'ın savunucusu", boynuna astığı 99'luk tespihiyle zikirlerle katılan Müslüman bir devlet adamıydı Kadirov artık. Rusya, bundan sonra, -tıpkı birkaç yıl önce Mardin'de daha önce adı sanı duyulmamış bir alay sarıklı hocaefendinin toplanıp, İbn Teymiyye'nin cihad fetvasını iptal etme girişimine benzer şekilde- Suudi din adamlarının fetvalarıyla Kafkaslarda cihadın olmayacağı propagandasını yaptırıyordu.

Sonuç olarak Rusya, 11 Eylül sonrası oluşan süreci kendi lehine çevirmede başarılı oldu. Kafkasyalı mücahidlerin direnişlerinin operasyonel olarak küçülmesinden bahsetmiyorum; bu arızı bir durumdur ve aşılabilir. Asıl önemli olan Müslüman halkların ve daha da önemlisi İslamcı hareketlerin gündemlerinden, bu direnişin büyük ölçüde düşmesi olmuştur. İşin bu noktaya gelmesinde en az pay sahibi olanlar ise şüphesiz mücahidlerdir. Onları, aldıkları kararlar sebebiyle suçlayanların kendi içinde bulundukları durumu konuşmalıyız belki de. Fakat, onlardan talep ettikleri, "ulusal karakterli bir Çeçen davasında devam etmeleri" görüşünü konuşmak bugün için daha önemli.

İslamcılık ve Yeni Durum

Çeçenlere, milli bir kurtuluş savaşı dayatması yaparak, İslamcı öğretiyi referans almamayı öğütleyenlerin başvurduğu örnek Bosna savaşıdır. Peki Bosna'da Sırp ve Hırvat unsurlarla birlikte laik ve demokratik parlamenter bir rejimi Dayton'la kabul eden Boşnak Müslümanlar başarılı sayılabilirler mi? Bu başarıyı sadece nesnel ve dünyevi açıdan tahlil etmeye kalktığımızda karşımıza, 200 bin şehidin verildiği bir direniş sonrasında hala kapanmamış yaralar, bitmemiş bir savaş çıkmaktadır. Bosnalı Müslüman hanımlarla evlenerek, bu ülkede kalan mücahidlerin dahi sınırdışı edilmesi, bir kısmının ABD'ye teslim edilmesi ise cabası. Savaştan geriye kalan tek olumluluk, mücahidlerin –özellikle Arap yarımadasından gelenler- geride bıraktığı İslami düşünce ve pratik mirasıdır ki, bu durum, ülkedeki dindarlaşma sürecinin başat sebebidir.

Kafkas mücahidlerinin içinde bulunduğu durum, sadece onlarla sınırlı olsaydı; bu konuda daha lokal cevaplar üretmek mümkün olurdu. Fakat, 11 Eylül'le başlayan ve tüm İslam dünyasını derinden sarsan yeni konjonktür hesaba katılmaz ise Çeçen cihadının geldiği süreç de tam olarak anlaşılamaz. Bu yeni durumun ortaya koyduğu birkaç gerçek var ki; bunu Müslümanlar kendi iradeleriyle sağlamışlardır.

Bu süreçten sonra yerel İslami direnişler için milli-ulusal mücadele çağı kapanmıştır. Çünkü bu tarz mücadeleler, küresel bir gücü karşısına alırken, bir diğer küresel gücün açık ya da zımni desteğini alırlardı. ABD'nin “ya bizimlesiniz, ya da karşımızda” ifadesiyle düşman kendi bulunduğu noktayı tanımlıyordu. Yerel İslamcı direniş öbekleri ise kendilerini karşıt bir cephede tanımlarken, tüm küresel güçleri karşılarına almış olmaktadır. Yerel tağuti otoritelere karşı silahlı direnişin dozu azaltılırken, ya da bazı bölgelerde

tamamen bitirilirken; namlular tüm küresel küfür güçlerine çevrilmektedir. Cezayir ve Yemen bunun en somut örnekleridir. Benzer bir durum Afganistan ve Irak'da da karşımıza çıkıyor. ABD bu cephelerde, İngiltere başta olmak üzere tüm Batılı güçleri nasıl aynı cephede toplamayı başarmışsa, direniş de ümmetin pek çok unsurunu aynı saflarda toplamayı başarmıştır. Yani İslamcılar solun hep ümit ettiği ama, kısmen bazı cephelerde başarabildiği “enternasyonalizm”i; kendi kavramımızla ifade edersek “ittihad-ı İslam”ı cephede başarmış durumdadırlar.

Sorun, yıllardır teorize ettikleri İslamcılık'ın ulusal sınırlara hapsedilemeyecek, milliyetçi kurtuluş savaşlarına indirgenemeyecek düzeyde geniş bir perspektifi kuşanması gerektiğini söyleyen İslamcılarının, sonunda, kendi arzuladıkları çizgiye, İslam coğrafyalarının birer birer gelmiş olmasıdır. Bu durum bedel ödemeyi gerektiren, diğer bir ifadeyle küresel intifadanın neferleri olmayı icap ettiren yeni bir haldir. Sınanma işte tam da burada olmaktadır.

Bir diğer durum, bundan sonra, Müslüman coğrafyaların kaderlerinin birbirinden bağımsız olamayacağı gerçeğidir. Tüm İslami direniş cepheleri, Kudüs'ün kurtarılması hedefini, mücadeleleri için temel bir hedef ve motivasyon haline getirmişlerdir. Bu durum Irak, Afganistan, Çeçenistan hatta Somali'deki direniş örgütlerinin bildirilerinde açıkça görülebilir.

İşte Hattab, mücahidlerin son 30 yıl içerisinde tecrübeleri ve birikimleriyle geldiği bu noktanın oluşum sürecinde en önemli aktörlerden birisi olarak karşımızda durmaktadır. Rabbim bizlere, Hattab'ın güzel mirasını iyi bir şekilde değerlendirme feraset ve basiretini versin.

HATTAB (1970-2002)

-Kısa izgilerle Hayatı-

Gerçek adı Samir ibn Salih bin Abdullah olan Hattab 1970 yılında Arabistan Körfezi'nde doğdu. Afganistan, Tacikistan ve Çeçenistan başta olmak üzere Kafkasya'da savaşlara katıldı. Peştuca, Rusça ve İngilizce bilen Hattab, katıldığı tüm operasyonlarda üstün başarıları, sabrı ve azmiyle tanınmıştır.

Arap Körfezinde varlıklı ve kültürlü bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Çok cesur, kuvvetli ve gözü pek bir genç olarak yetişen Hattab İngilizce eğitimi aldıktan sonra 1987 yılında bir Amerikan Lisesinde okuma hakkı kazandı. Aynı yıl işgalci Rus ordusuna karşı Afganistan cihadının en yoğun d nemlerindeydi. Dünyanın dört bir tarafından Müslüman gençler şeyh Abdullah Azzam, şeyh Temim Adnani ve Usame bin Ladin gibi İşlami kimliği ile öne çıkmış kişilerin cihad çağrılarına icabet ederek Afganistan'a gelmekteydiler.

Dünyanın iki süper gücünden birisi olarak kabul edilen Rusya'ya karşı verilen direniş ve gösterilen olağanüstü kahramanlıklar Müslümanlar arasında ilgiyle takip ediliyordu. ABD'de eğitimine devam edeceği zaman geldiğinde Hattab birçok arkadaşının ve akrabalarının yaptığı gibi Afganistan'a kısa bir ziyarette

bulunmaya karar verdi. 1987 yılında ailesi ile vedalaşıp evinden ayrılan Hattab o günden sonra bir daha evine, ailesinin yanına dönmedi.

Cihada Katılışı

Bir mücahid, Hattab'ın ilk kez Celalabad'daki eğitim kampına geldiğindeki izlenimlerini şöyle anlatıyor: "Celalabad'daki eğitim kampı hemen her gün gelen ve gidenlerle dolup boşalıyordu. Ruslara karşı büyük bir operasyon hazırlığı içindeydik. Eğitimini tamamlayanlar eşyalarını alıp cepheye gidiyorlardı. Biz cepheye gitmek için yola çıkarken yeni bir grup geldi. Hattab'ı ilk kez o zaman gördüm. 16-17 yaşlarında henüz sakalları yeni çıkan uzun saçlı bir genç. Henüz gelmişti, ilk yaptığı şey kamp komutanlarına gidip kendisini cepheye göndermesi için yalvarmak oldu. Komutanlar gitmesine müsaade etmediler. Yanına gidip kendisini tebrik ettim ve adını sordum. Hattab'la böylece tanışmış oldum."

Hattab eğitimini tamamladıktan sonra cepheye gitti. Eğitimini veren komutanlardan biri, 1987 yılında Jaji'deki ünlü Aslan Yuvası Operasyonunda komuta etmiş olan Hassan as-Sarehi idi. Sonraki 6 yılda, artık Hattab 20. yüzyılın gördüğü en cesur ve çetin mücahid kumandanları arasına girmiştir. Karşı saldırı ve ateşlerden kaçmaması ve yaralandığında acısını gizlemesi ile tanınır. Hem normal hem de özel Sovyet güçlerine karşı birçok operasyon, pusu ve baskınlarda bulunmuş ve 1988-1993 yılları arasında içlerinde Celalabad, Host ve Kabil'in ele geçirilmesinin de bulunduğu Afganistan'daki pek çok önemli operasyonlara katılmıştır.

Tacikistan'a Gidiş

Afganistan'da Komünist Necibullah yönetimi ve destekçisi Sovyet Ordusu bozguna uğrayıp Afganistan'ı terk etmek zorunda kaldığı zaman, Hattab ve bir grup arkadaşı bu sefer yönlerini yeni bir cepheye çevirdiler. Tacikistan'da tıpkı Afganistan'da olduğu gibi Rusya destekli İslam karşıtı Tacik yönetimine karşı ayaklanan İslami Hareket mensuplarını desteklemek üzere 1993 yılında bu ülkeye gittiler. Buradaki düşmanı Afganistan'dan tanıyorlardı. Tacikistan'da 2 yıl boyunca karlı, dağlık arazide cephane ve mühimmat eksikliği içinde mücadele ettiler. Tacikistan'da geçen 2 yıl sonunda, Hattab 1995 yılları başında küçük grubu ile Afganistan'a döndü. O zamanlar, İslami tavır ve kararlılıkları ile herkesi şaşırtan Çeçenlerin Ruslara karşı savaşı yeni başlıyordu.

Çeçenistan Cihadına Katılışı

Hattab bir akşam uydu televizyonunda gördüğü Çeçenistan haberi görüntüleri üzerine hissettiklerini şöyle açıklıyor: "Üzerinde 'La ilahe illallah' yazılı saç bantları takan ve tekbir getiren Çeçenleri gördüğüm zaman Çeçenistan'da bir cihad olduğuna ve oraya gitmem gerektiğine karar verdim."

Hattab, 1995 yılının baharında Afganistan'dan 8 mücahid arkadaşı ile birlikte Çeçenistan'a geçti. Afganistan ve Tacikistan'da yaşananlar, Çeçenistan'da 4 yılda yaşanan kahramanlıklar yanında hafif kalmıştı. Resmi Rus kaynaklarına göre 3 yıllık Çeçen Rus savaşında öldürülen Rus askeri sayısı Afganistan'daki 10 yıllık kayıplarından fazla idi. Hattab ve arkadaşları Afganistan'dan geldiklerinde bölgelerindeki Çeçenlere savaş ve İslami eğitim vermekle işe başladılar.

Çeçenistan'da 1995 yılında Khartoshoi, 1996 yılında Şatoy ve Yashmardy 1997 yılında ise cihadın Çeçenistan sınırlarını aşp Kafkasya'ya yayılması üzerine Dağıstan'da çok önemli operasyonlara katıldılar.

En büyük operasyonlarından birisi, 16 Nisan 1996 tarihinde komutasındaki 50 kişilik mücahid grubuyla 50 araçtan oluşan Rus konvoyunu imha ettikleri Şatoy Pususu'dur. Resmi Rus kaynakları bu pusuda 26'sı rütbeli olmak üzere 223 Rus askerinin öldüğünü ve bütün araçların imha edildiğini bildirmişti. Bu operasyon Moskova'da 2 Rus generalinin görevlerinden alınmasına sebep olmuş ve Boris Yeltsin operasyonla ilgili haberleri Rus Parlemtosu'nda bizzat duyurmuştu. 5 mücahidin şehid olduğu bu operasyon filme alınmış ve fotoğraflarla tarihe kaydedilmiştir. Bundan birkaç ay sonra Hattab, Rus Askeri Kışlasına yaptığı başka bir

baskında Rus helikoterlerini AT-3 uzaktan yönlendirilen tanksavarlarıyla düşürdüler. Bu operasyon da filme alınmıştır. Ayrıca grubundan bazı mücahidler 1996 Ağustosunda Şamil Basayev'in komuta ettiği ünlü Grozni saldırılarında görev almıştır.

22 Aralık 1997 yılında, komuta ettiği 100 kadar Çeçen ve yabancı mücahidden oluşan birliği ile Rusya içine 100 km sızarak 136. Mekanize Tugayı Merkezi'ne saldırıda bulunmuştur. Bu baskında 300 kadar Rus aracı imha edilmiş ve birçok Rus askeri öldürülmüştür. Birisi Hattab'ın kumandanlarından olan Ebu Bekir Akide olmak üzere iki mücahid bu baskında şehid olmuştur.

1996 yılının sonbaharında Rusya'nın Çeçenistan'dan çekilmesinden sonra Hattab, Çeçenistan'da

Milli Kahraman ilan edildi. Şamil Basayev ve Salman Raduyev gibi Çeçenistan'ın en büyük kumandanlarının da katıldığı bir törenle kendisine "Üstün Cesaret Madalyası" takdim edilip ayrıca Çeçen Hükümeti tarafından General rütbesi ile onurlandırıldı. Cevher Dudayev şahadetinden önce hal ve davranışlarıyla Hattab'ı her zaman takdir ettiğini göstermiştir.

Medyanın Cihad'daki Rolü

Hattab cihadın medya alanına da taşınması gerektiğine inanmaktadır. "Allah bizlere inanmayanların silahları ile savaşmamızı emrediyor. Onlar medya ve propaganda yolunu kullanıyorlar, öyleyse bizde kendi medyamızla onlara karşı savaşmalıyız" demiştir. Bu yüzden bütün operasyonlarının filmlerinin kaydedilmesine özen göstermiştir. Afganistan, Tacikistan ve Çeçenistan'daki savaş görüntülerini içeren yüzlerce videokasetinin olduğu bilinmektedir. Rus ve Batı medyasının iddia ve propagandalarına yanıt olarak sadece sözlerin yetmeyeceğini ve video görüntülerinin de cevapta yer alması gerektiğini savunmaktadır. 1999 Ağustosunda Dağıstan'daki Rus güçlerinin imhasına ait çekilen görüntüler Rus Ordusunun medya üzerindeki karartmasına darbe vurmuştur.

Sabır ve Metaneti ile Tanındı

Bir mücahid, Hattab'ın Afganistan'da karnından 12.7 mm'lik ağır bir makineli mermisi ile yaralanmasını şöyle anlatıyor. (12.7 mm'lik bu silah zırh delici olarak kullanılmaktadır) "Operasyon sırasında biz cephe gerisinde ufak bir evde idik. Akşam olmuştu ve savaş çok çetin bir şekilde devam ediyordu. Hattab birden odadan içeri girdi, yüzü solgundu, bir şey olmamış

gibi davranmaya çalışıyordu. Yavaşça yürüyerek bize doğru geldi ve yanımıza oturdu. Herhangi bir acı ifadesi göstermiyordu ama bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştık. Genellikle suskun birisi olmayan Hattab, oldukça sessizdi. Yaralanıp yaralanmadığını sorduk. “Ufak bir sıyrık, önemli bir şey yok”, dedi. Bir kardeş yanına gidip yarasına bakmak istediğinde önemli bir şeyin olmadığını tekrar ederek onu geri çevirmeye çalıştı ama kardeş Hattab’ı zorlayarak yaraya baktı, elini karnına koydu. Hattab’ın yarası şiddetli bir şekilde kanıyordu, elbisesi tamamen kana bulanmıştı. Hemen bir araç çağırarak onu bir an önce en yakın hastaneye ulaştırmak için harekete geçtiğimizde halen bunun hafif bir yara olduğunu önemli bir durumun olmadığını söylüyordu.”

Afganistan’da bir bombanın elinde patlaması sonucu sağ elinin iki parmağını kaybetti. Mücahidler Peşaver’e gidip orada tedavi olması için ikna etmeye çalıştılar ise de o, Peygamberimizin (sav) sünneti üzere yarasını biraz bal ile sarmış ve arkadaşlarının tek-lifini reddetmiş, “Bunun için Peşaver’e kadar gitmeye gerek yok” demiştir.

Şehadeti

Hattab, 19 Mart 2002 tarihinde zehirli bir mektubla şehid edildi. Onun şehadetini yanında bulunan bir mücahid şöyle anlatıyor;

“Birlikte oturuyorduk. Çok sevdiği bir arkadaşından mektup geldi. Mektubu açtı ve okumaya başladı. O sırada yemek yiyordu. Mektubu okuduktan bir süre sonra bir halsizlik baş gösterdi. Ve arkasından yüksek ateş. Bizi çağırdı ve “beni okuyun galiba cinler musallat oldu” dedi. Okumaya başladık. Ertesi gün şiddetli

bir kusma başladı. Zehirlendiğini anlamıştık. Onu tedavi etmek için uğraşıyorduk. Lakin zehir elinden yediği yiyeceğe oradan da vücuduna iyice yayılmıştı. Bir süre sonra görme melekesini de kaybetti. Tekrar bizi çağırdı ve “ben ölüyorum, kâğıt kalem getirin ve vasiyetimi yazın” dedi, bu sırada kan kusuyordu. Vasiyetini bitirdikten yaklaşık 3 saat sonra iyice ağırlaştı ve bir süre sonra şahadet getirerek şehid oldu.”

* * *

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd âlemlerin Rabbine, salât ve selâm mücahidlerin komutanı ve alemlere rahmet olarak gönderilen Nebî'ye olsun.

Bu kitap, Çeçenistan'da savaşıyan grupların saha komutanı Komutan Hattab ile yaptığımız görüşmelerin yazılı hale getirilmesinden oluşmuştur. Cihadın sembol şahsiyetlerinden birisiyle yaptığımız bu konuşmada Hattab'ın kişiliği hakkında daha fazla bilgiye sahip olabilmeyi ümit ediyoruz.

Komutan Hattab izzetli ve şerefli bir şekilde cihad alanında meşhur olmuş liderlerden biridir. Afganistan cihadına katıldı. Ayrıca Tacikistan cihadında da önemli bir rol oynadı. 1994'de Kızıl Ordu saldırıya geçtiğinde kardeşlerine destek vermek için Çeçenistan'a geldi. Çeçen Cumhuriyeti'ndeki ilk savaşta önemli bir rol oynadı. Onun gerçekleştirdiği ve Rus kuvvetlerinin yenilerek Çeçenistan'dan çekilmesinde etkin bir rolü olan operasyonları haber servislerinde ve basında duyuldu, sonuçları görüldü. Ve O, bugün Çeçenistan olaylarının ayrıntıları hakkında konuşuyor. İlk savaşa katılmasından başlayarak günümüze kadar ki süreci anlatacak. Öyleyse konuşmaya başlayabilir. Allah onu hayırla mükâfatlandırsın.

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd, âlemlerin Rabbine, salât ve selâm Resûl-i Ekrem'e olsun. İslam ve Kur'an'la bizi nimetlendirdiği için Allah'a hamd olsun. Bizi mücahid olarak yaşatmasını ve Allah yolunda şehadetle sonumuzu getirmesini Allah'tan isteriz.

Çeçenistan'da zor durumlar ve şiddetli çatışmalar vuku bulmaktadır. Muhacirlerden olan kardeşler (Çeçen olmayan savaşçılar), Çeçenistan tecrübelerini belgelemek adına, cihad beldesi olan Çeçenistan topraklarında, avantajları ve dezavantajlarıyla cihadın durumu hakkında diğer beldelerdeki mücahid kardeşlerimizin de faydalanabileceği kayda alınmış bir toplantı tertip etmeye karar verdiler.

Çeçenistan'da olan olaylar ve operasyonlar hakkında konuşmaya başlamadan önce mücahid kardeşlerimiz için bir noktayı açıklığa kavuşturmak isterim. Allah'ın bizlere lütfettiği bu tecrübeleri bizlerden kabul etmesini ve yalnızca kendi yoluna hasretmesini niyaz ederim. Ayrıca bizlere merhamet etmesini, mağfiret etmesini ve bizleri bağışlamasını dilerim. Açıklığa kavuşturmak istediğim şey mücahidlerin sadece bu davada değil ayrıca her davada müracaat etmeleri gereken mücahid stratejisidir.

Muhacirlerin bir araya gelmesinde Afgan davası başlangıç oldu. Bu muhacirlerin ilk deneyimi oldu. Afgan kardeşleriyle birlikte öğrenme aşamasındaydılar. Yani muhacirlerin, özellikle de Arapların büyük savaşlarda derin deneyimleri yoktu ya da Afganlar olmaksızın yalnız başına bir şey yapamıyorlardı. Fakat Ruslar, mücahidlerin en büyük ve en önemli geçidi konumundaki Güney Afganistan'a saldırdığında Allah

onlara Caci operasyonu gibi büyük operasyonlar yapmayı nasip etti. Ayrıca Celalabat ve Kandahar'da da iyi iş çıkardılar. Bu, onların ilk tecrübeleriydi. Afganlar olmadan nasıl operasyon yapılacağına dair herhangi bir fikir sahibi değildiler. Fakat ilerleyen zamanlarda Afganistan'ın ardından, Bosna, Tacik ve Çeçen savaşlarına şahitlik ettik.

Burada "El-Nusret" (destek vermek) kelimesinin ne anlama geldiğini açıklamak isterim. Herhangi bir yerdeki her bir savaş için hazırlıklı olmak önemlidir. Bölgeyi bilip bilmemeniz ya da orada herhangi birini tanıyıp tanımamanız arasında fark yoktur. Adamakıllı hazırlıklı olarak gelmeniz, silahların nasıl kullanılacağını bilmeniz, askeri konularda ve askeri harekâtlarla ilgili diğer önemli meseleler hakkında bilgi sahibi olmanız gereklidir. Ayrıca askeri operasyonlara ilişkin ilgili kişileri koordine edebilmelisiniz.

Arap Yarımadası'na gelen yabancı ordulara bir göz atarsak her birimin kendi düzenine, yönetimine, silahına ve stratejisine sahip olduğunu görürüz. Burada komutanlık için yalnızca hedefleri tayin etmeye yönelik genel toplantılar söz konusudur ve sonra tüm birimler kendi düzenlemeleri doğrultusunda faaliyet gösterirler.

Her ordunun birçok askeri sırrı vardır. Örneğin hava ya da taarruz kuvvetleri düşman topraklarına bir taraftan giriş yapar, diğer taraftan bazı sürpriz saldırılar gerçekleştirilir, tüm bunlar askeri sırlardır ve hiçbir ordu bunun ayrıntılarını savaştan önce deklare etmez. Hedeflerini bilme şartıyla işe koyulmaya başlarlar.

Afganistan, Tacikistan, Çeçenistan, Bosna ya da başka bir yerdeki savaş arasında fark yoktur. Savaş savaştır kardeşler, halka destek vermek ve yardım etmek için gelmesi gereken muhacir kardeşler bir yük haline gelmemeliler. Savaş alanına gelenler halka yardım etmeliler.

* * *

**TACİKİSTAN'DA
CİHAD**

Tacik davasıyla ilgili olarak Müslümanlara şunları söyleyebilirim: Tacikistan'da Taciklerin Emiri Abdullah Nuri ile konuştuğumu hatırlıyorum, ona asgari düzeyde tecrübe sahibi olduğumuzdan bahsettim, yani cihad ve askeri operasyon alanında uzmanlar olarak takdim edilmek istemeyiz. Her davanın kendine has birçok problemi olduğu bilinir. Örneğin muhacirlerin eğitimi ve medya işleri vb. Muhacirlerin kamplarında bu tarz birçok problem mevcuttu.

Onlara yalnızca yardım etmek ve destek vermek için geldiğimizi söyledik. Eğer herhangi bir sorun olursa Seyyid Abdullah Nuri ile doğrudan iletişim kurulması gerekecek ve böylece mücahidlerin meselelerine hiç kimse müdahale edemeyecekti. Eğer herhangi bir müdahale söz konusu olursa Üstad Abdullah Nuri derhal bu konuyla ilgilenecekti. Allah'a hamd olsun, faydalandığımız bir deneyim oldu. Buna karşılık diğer gruplar Taciklerle birlikte kaldılar ve onlardan çadır, erzak, mühimmat vb. şeyler talep etmeye başladılar.

Tacikler bu durumdan şikâyet etti “bin tane problemimiz var, bu kardeşlerin kendileri bin birinci problemimiz oldu” dediler.

Eğer bir savaşa katılıp halkından yardım talep etmeye, emirin kapısını çalmaya, toplantı talep etmeye, benzin, dizel, mühimmat, pusu veya operasyon için planlar istemeye başlarsak bu durum gerçek anlamda destek değildir. Aslında siz sadece sorunları artırırsınız. Fakat biz bundan kaçınmaya çalıştık ve hiç kimsenin işlerimize müdahale etmesine izin vermedik.

Çalışmaya ve hazırlanmaya başladık. Kardeşlere, eğer herhangi bir eyleme ve çalışmaya dâhil olmak istiyorlarsa, hazırlık yapmaları gerektiğini ve hiç kimseden bir şey talep etmemeleri gerektiğini söyledim. Onlar destek vermek için geldi ve bu ülkeden bir liderliğin (Emirlik) altında koordine oldu fakat eğer bir veya birden fazla grup söz konusuysa savaşa gitmek ve işleri düzenlemek Ensar'ın elinde olmalıdır.

Benim görüşüme göre, Tacikistan çok iyi bir deneyimdi ve bu konuda iyi bir başarı da söz konusuydu. Bizi ziyaret eden birçok kardeşe tartışma yaşadım. Bize, Emirliği desteklememiz ve destek almamız gerektiği gibi şeyler söylediler. Onlara, Tacik olmadığımızı, destek vermek ve yardım etmek için geldiğimizi söyledik. Dağlarda kalıp onlardan bize yardım etmelerini isteyemeyiz. Biz hazırlıklı olmak zorundayız.

Afganistan'da neler olduğunu hatırlıyorum; Afganlar ve muhacirlerden bazılarıyla ilgili bir yığın problem söz konusuydu. Birisi şehid olduğunda ya da mayın tarlasına düştüğünde olduğu gibi, cesedi geri almak için Afganlara ricada bulunurduk. Ölülerimiz, yaralılarımız ve benzeri şeylerle ilgilenme konusunda

hazır değildik. Savaş, savaştır. Kolay bir şey değildir. Veya bir operasyon yapıp 30 veya 40 kişi öldüğü zaman... Nasıl oluyor da 30 ya da 40 kişi bir operasyonda ölebiliyordu? Düzgün bir planlama yapılmamış mıydı? Böyle durumlarda bazıları ya Afgan Emirleri suçlar ya da belirli bir grubun ağır silahlarla kendilerini korumadığını, vurduğunu veya ortada bıraktığını iddia ederdi. Her operasyonun ardından problemler meydana gelir, bir günah keçisi aranır ve problemler birisinin sırtına yüklenirdi. Gerçekten cepheye girişte ne bir inceleme ne de bir düzen söz konusuydu. Ama Allah'a hamd olsun, düzenli bir Emirliğe sahip ve durumun çok daha iyi olduğu bazı cepheler de mevcuttu.

Operasyonlara gelirsek; Afganistan'da birçok örnek mevcuttu, her türlü problemten kaçınmak için kendimizi Tacikistan için hazırladık. Sadece ihtiyaç duyduğumuz hazırlık için 4 ay harcadık. Bir ev hazırladık, silahlar, kablosuz cihazlar, arabalar ve kamyonlar gibi nakliye ekipmanları satın aldık. Nehri geçmek büyük bir sorundu ve başlı başına bir cihad sayılırdı. Sınır bölgesini ziyaret ettik ve Arapça bilen iyi eğitilmiş o bölgenin Emiri Tacik kardeşlerden biri olan Abdussamed (Molla Kurban) ile düzenli olarak görüştük. Ayrıca Yahya olarak adlandırılan bir Emir ile de Alur ve Şayab'ta bir araya geldik.

Bölgeyi keşfettik ve tüm malzemeleri hazırladık. Taciklerden yalnızca bir şey için ricada bulunduk. Onlara şöyle dedik: "Sizin paranızı veya silahlarınızı istemiyoruz. Size herhangi bir şeyle yük olmayacağız. Biz, size yardım etmek için geldik. Sizden sadece bir şey istiyoruz: Sizin tanıdığınız ve onayladığınız mücahidleri eğitip her şeyle onları hazırlayacağız. Bu adamlar tam anlamıyla eğitildiği vakit savaşa girebiliriz. Bizler bu adamların önünde savaşa girdik. Biz oturarak ya

da sadece telsizle konuşarak insanları teşvik edemeyiz. Onların önlerinde olmamız gerekir. Eğer ortaya iyi bir şey koyarsak bu İslam içindir, hiçbir şey koyamazsak da onlara yük olmayacağız. Böylece hiç kimse, “bu gruptan Ensarlar bize geldiler, onlara silahlar, mühimmat ve elbiseler verdik fakat onlar bizi aldattılar, ne yaptıklarını bilmiyorlardı, bir hiç için bize büyük masrafa mal oldular” diyemeyecek ve benzeri konularda münafıklar tarafından dile getirilen benzeri konuşmalar yapılamayacaktır. Bizler sizin için geldik ta ki tarafımızdan ihtiyacınız karşılanabilsin.”

Allah’a hamd olsun bazı başarılı operasyonlar yaptık. Bu, Taciklere destek olma stratejimizdi ve valla hi bunda başarılı olduk. Fakat Emirliğin içinden bazı kişiler şöyle söylemeye çalıştılar: “Onlar neden bizim emrimiz altında değiller, neden onların arabaları var” ve benzeri konuşmalar... Hatta Rıdvan adında bir Emir tayin ettiler. Bu adam hayatta gördüğüm en sinsi kişiydi. Sonunda da onu öldürdüler. Onu askeri Emir olarak tayin ettikleri zaman O bizim meselelerimize müdahale etmeyi denedi fakat biz ona bölgemize gelmemesini söyledik. Yalnızca Abdullah Nuri ile bağlantı kurduk.

Bana ve benimle birlikte olanlara göre bu tecrübe çok zordu. Afganistan’a gittiğimiz zaman cihad hazır-
dı. Yollar ve cepheler güvenliydi. Kardeşler kamplara sadece eğitim almak için gittiler, oralarda kabul görür ve misafirhaneler ile kamplar arasında gidip gelirlerdi. Bunun ardından cepheye giderler, Afgan kardeşler onları belirli bir konumda tutar, şuna veya şu tarafa ateş et derlerdi, başka da bir şey yoktu. Yol inşası, su arama, sıfırdan bir şey planlama, nakliye düzeni, iletişim, konum bilgisi ve daha birçok benzer problemleri başlangıçta çözemedik. Eğer bu konular hakkında

konusursam detaylara inmek ve ana konudan ayrılmak zorunda kalırım.

Benim düşünceme göre, biz Afganistan'da gerçekten cihad etmedik. Neredeyse her şeyi Afganlar yaptı. Birçok kardeş 1985-86 yıllarından sonra, çoğunluğu ise 1988 yılında Afganistan'a geldi. Başlangıçta gelen kardeşler zorluklarla karşılaştılar. O vakit birçok mesele zaten yoluna girmişti. Tacikistan'da biz bir hiçle başladık ve buna alışkın değildik. Bu bizim için yeni bir deneyim oldu. Zordu ve tüm standartlara göre çetin bir tecrübeydi. Ben veya benimle birlikte olan kardeşlerin, Tacikistan gibi bir deneyimi bir kez daha tecrübe edeceklerini sanmıyorum. Arabalar bazen 3 veya 4 gün sonra belirli bir bölgeye ulaşırdı, ardından nehirlere ulaşana kadar merkepler ve katırlarla yürürdük. Nehirlerin kendisi birer canavar gibiydi, sadece geçişleri ise adeta bir cihaddı. Hayatımda hiç görmediğim dağlar vardı, en az yükseklikleri 2500 veya 3000 metre idi. Orada yaşayan Afganların problemleri ve mücahidlerin tedarikiyle ilgili sorunlara rağmen Allah'a hamd olsun bir veya iki operasyon yaptık. Karşılaştığımız ana sorun, erzak temin etmek ve bulamadığımız yollardı.

Bir defasında keşif için çıktım ve 9 kilometrede 25 karakol buldum. Üzerinde yürüyemeyeceğimiz ve hatta katırların dahi yürüyemeyeceği güzergâhlar mevcuttu. İlk üssümüzden sınırın önüne BM Katyuşa roketlerini nakil esnasında her bir roket için 2000 Rupî, oradan nehre ulaşınca kadar 6000 Rupî ve nehri geçtikten sonra 1000 Rupî ödeme yaptığımızı hatırlıyorum. Ardından bir Afgan onu sırtında taşırdı, çünkü orada 6000 Rupî karşılığında roketi cepheye taşıyan bir hamal bölüğü mevcuttu. Eğer bir roketin toplam giderini hesaplarsak; cepheye ulaşana kadar

5000 Rupî artı 12000 Rupî ediyordu yani cepheye silah getirmek masrafı 2-3 kat artırırđı. Çok zor bir davaydı fakat Allah'a hamd olsun, kardeşler hem öğrendiler hem de ondan hisse elde ettiler. Oradaki sorunların gece gündüz çözüme kavuşturulması gerekti.

Tacikistan'da kaldık ve insanları cihad için hazırlamak istedik. Sayımız azdı; 100 veya 120 kişi. Çok geçmeden daha fazla kişiyi hazırlamaya başladık ki bu sayı, 300 ila 400 mücahid idi. Kapasitemiz yetersizdi ve Müslümanlar davayla ilgilenmiyorlardı. Belki sebebi, Afganistan'daki problemler ve hizipler arasında süre giden kesintisiz savaş idi. Ayrıca yollar çok çetindi ve oraya ulaşmak isteyen hayırlı kişiler için kolay değildi. Daha önce söylediğim gibi; cihad haksızlıkla muamele gördü ve bunun nedeni Müslümanların karşılaştıkları en zor cihad olmasıydı. Zayıf Emirlik ve aralarındaki sorunlar da ayrıca bir problemdi. Miliyetçilik konusunda Tacikler kadar tutucu insanlara hiç rastlamadım ki Allah bizi asabiyetten korusun, birbirlerine karşı konuştukları vakit şöyle söylerlerdi: "O Panj şehriden, bu Kulob'tan, o Duşanbe'den, bu şu şehirden, şu bu şehirden..." vb.

Allah'a hamd olsun, bizim için çok iyi bir deneyim oldu. Kardeşler cihada destek vermek için geldiğinde ve Taciklerle birlikte diğer yerlere gittiklerinde ulaşım sorunları, çelişkili talimatlar mevcuttu. Böylece kardeşler, düşük morallerle çıkageldiler. Onlar, Taciklerin hiçbir şeye sahip olmadıklarını ve sadece savaşmak istediklerini söylediler. Sonunda cihadı desteklemek yerine kötü fikirleriyle ortaya çıkıp söylenmesi gereken şeyler hakkında konuşmaya başladılar. Bu, Taciklerle ilk deneyim idi fakat sizin daha önce bir deneyiminiz oldu, öyleyse neden onlara gittiniz ve sıfırdan bir tecrübeyle başladınız? Bu problemleri

atlatmak için siz ne yaptınız? Size Allah tarafından bir önceki deneyim lütfedildi, silahlar ve savaş hakkında bilgi sahibisiniz, böylece sadece bilginize göre çalışmak zorundaydınız. Her şeyi Taciklerin omuzlarına yüklemek doğru değildi. Birçok problem vardı ve içeride münafıkların çalışması vardı. Bu nedenle maalesef kardeşler, kötü bir fikir ile ortaya çıktılar ve söylenmemesi gereken şeyler söylediler.

* * *

ÇEÇENİSTAN'A
GİDİŞ

Gelecek yıl için hazırlıklara başladığımız esnada Çeçenistan olayları meydana geldi. Televizyona bakıyordum; komünist bir general olan Cevher Dudaev önderliğinde bir savaş olduğu izlenimi uyandıyordu, bu konuda bizim fikrimiz bu şekildeydi. Kendi aralarında problem yaşayan Rusya içindeki komünistlerdi. İlk aşamada meseleye İslami bir perspektiften bakmadık.

Arka üsse geri döndüm, sağ kolumu tedavi etmek için bir yer bakınıyordum. Sonra Çeçenistan'dan bir mücahid bana geldi ve bir ya da iki hafta için Çeçenistan içinde bir bölgeye gitmeyi teklif etti. Yani başlangıçtaki fikir, sadece bir veya iki hafta için gitmekti.

Çeçenistan haritasına göz atmaya başladık. Çok küçük bir cumhuriyetti. Yerini haritada bulamazdınız. Nüfusunun bin kişiden daha fazla olmadığını düşünmüştüm. Böylece arka üssümüzden Çeçenistan'a doğru hareket ettik. Sadece bir güzergâhtan Çeçenistan'a girebilirdik. O vakitler Ruslar, sınır muhafız

karakolları kurmaya başlamışlardı fakat onları geçip Çeçenistan topraklarına girdik. Yalnızca bir ziyaret için girmiştik.

Dağıstan'da bazı hayırlı gençlerle tanıştığımı hatırlıyorum. Nitekim kendilerine “neden Çeçenistan topraklarındaki kardeşlerinize katılmıyorsunuz” diye sordum. Orada Cevher Dudayev'in olduğunu, Çeçenlerin sufi olduklarını vb. şeyler söylediler. Böylece başka bir şey hakkında onlarla tartışmaya başladım, çünkü dediklerini kabul edemiyordum. Fakat onlara şöyle söyledim: “Düşmanınız birdir o da Ruslardır, sizler ortak bir tarihe sahipsiniz ve İmamınız da (Şeyh Şamil) bir idi. Cevher Dudayev sonsuza kadar yaşamayacak, o ölecek lakin İslam kalacak. Ruslar Çeçenistan'la işleri bittikten sonra sizleri Dağıstan'da rahat bırakmayacaklardır. Özellikle gençler mescitler inşa edip, ilim okuyup Allah'ın dinine döndüklerinde... Evlerinize ulaşana kadar düşmanla savaşmanız akıllıca değildir. Halk; kadınlar ve çocuklarla meşgul olmaya başladığı zaman onlarla savaşmaya imkân bulamayacaksınız.” Ayrıca hiç kimsenin onları kendi komutaları altına girmeye zorlayamayacağından bahsettim. “Cepheye gidebilir, taşıdığınız akideyi insanlara açıklayabilirsiniz. Akidemiz sadece sözler değildir, söz ve ameldir. Bu tarz durumlarda ilkeler ve akide ortaya çıkar” dedim.

Onlara söylemekte oldukları şeyin hatalı olduğunu söyledim. Cevher Dudayev ile ilgili değil. “O belki bir komünist olabilir -zira onu tanıımıyordum- ve eğer Çeçenler sufi iseler, siz doğru akideyi taşıyorsunuz ve savaşa katılmak zorundasınız ve bu insanların komutası altına girmeye sizi kimse zorlayamaz. Çeçen halkının tamamının sizin tanımladığınız gibi olduğunu, Çeçenistan'ın Allah'ın dinini bilen insanlardan

yoksun olduğunu sanmıyorum. Bu doğru değil. Haydi, oraya gidip durumu kendi gözlerimizle görelim ve savaşalım” dedim. Onlar sözlerime hak verdi ancak rehberlik etmek istediklerini söylediler. Bende onlara bunun kolay bir şey olduğunu söyledim. Böylece onların gruplardan birine girmesini sağladım. Benim Çeçenistan’a girişimdeki niyetim ise yalnızca bu grubu eğitmektir. Bundan başka da bir şey yapabileceğimi sanmıyordum.

Dışarıdaki kardeşlerimizin de farklı fikirleri vardı. Şöyle söylüyorlardı: “Oraya neden gidiyorsunuz? Sizler savaş bağımlısı oldunuz; öyle ki, her nerede ve her kimle olursa olsun sadece savaşmak istiyorsunuz. Bu insanlarla birlikte savaşmanız caiz değildir, onlar sufidir, orada komünist bir önderlik vardır, onlar Rus generalleridir, sizler kanlarınızı satıyorsunuz” ve benzeri konuşmalar. Bu tür şeyleri işitmek benim için zordu. Onlarla tartışırken şöyle söyledim: “Meseleyi içeriden göreceğiz, öyleyse durum değerlendirmesi yapmakta acele etmeyin. Eğer Allah, bir şeyler yapmayı bize emretmişse biz onu yapacağız. Allah’a yemin ederim ki bizler, bu insanlar (komünistler) için bir şey yapmaya gelmedik. Bu insanlar için avucumuzda bir taş tutmaya da istekli değiliz. Biz, Allah için çalışırız, ecrimiz de O’nun katındadır öyleyse sabırlı olun. Gireceğiz ve durumu göreceğiz. Allah sizi hayırla mükâfatlandırır!” Onlar tavsiye ediyordu ancak bu tavsiyeleri nefis için çok ağırdı. Bir kişi onların söyledikleri şeyin doğru olduğunu düşünebilir. O zamanlar Grozni’de (Caharkale)ki olaylar yoğunlaşmıştı, oraya sağ olarak giren birisi canlı olarak çıkamayabilirdi.

Allah’a hamd olsun ki Dağıstanlı 12 kişilik bu hayırlı grubu görünce çok mutlu oldum. Allah’ın bu

gruptan razı olmasını niyaz ettim. İşte bu, Çeçenistan'a giriş hikâyesinin başlangıcıydı.

Bu kardeşlerle birlikte giriş yaptık ki onlar, dinlerini iyi bilen kişilerdi. Kur'an okuyuşları güzeldi ve hayırlı gençlerdi. Bölgeye giriş yaptım ve Şeyh Fethi (rahimehullah) ile bir araya geldim. Bundan önce bana, olayların günlük olarak ve saniye itibariyle değişmekte olduğunu ve eğer giriş yapmak istiyorsam çıkış yapmayı düşünmemi ya da bunun gibi şeyler söylediği bir mektup göndermişti. Bir mektupla ona yanıt vererek şöyle söyledim: "İnşallah, Allah bizim için girişi ve çıkışı kolaylaştıracaktır. İnşallah, Allah'a tevekkül edip gireceğiz."

Giriş yaptık ve Şeyh Fethi ile birlikte olan bazı gruplarla bir araya geldik. Onlar ilmî açıdan üst düzeydeydiler. Namaz kılan, ezan okuyan ve Allah yolunda çalışmayı arzu eden gençlerdi. Ben şaşırmıştım ve Allah'a yemin ederim ki, bu kardeşleri gördüğüm vakit ağladım. Bu dünyada, bu kanlı çatışmaların olduğu bir savaşta Allah yolunda çalışmayı arzu eden gül gibi gençler var mıydı? Bu beni şaşırtmıştı.

Basit bir eğitim almaya başladım; durumu inceleyip içerdeki ve dışardaki insanları gözden geçirdim. Neticenin büyük olduğunu ve insanların heyecanlı olduklarını gördüm. Bu nedenle, eğer çıkıp gidersem bunun savaş alanından kaçtığım anlamına geleceğinden korktum ve eğer İslam ümmeti savaş devam ederken bir beldeye girmişse oradan çıkmaları onlar için caiz de değildir.

**SAVAŞ İÇİN
HAZIRLIK**

O vakitler savaş, bizim bulunduğumuz bölgeye yaklaşılmaktaydı. Gençler ise münafıkların sürekli olarak mırıldandıkları, bunun gerçek bir cihad olup olmadığını, sufi mollaların bunun bir cihad olmadığını söylediklerini, meselenin yalnızca Cevher ve diğer komünistler arasında olduğunu tartışıyorlardı. Rusya'nın kuklaları ise meselenin yalnızca kendileri ve Dudayev arasında olduğunu, kimsenin bu meseleye müdahale etmemesi gerektiğini söylüyordu.

Nihayet onlar 12 tankla müdahalede bulundular, mücahidler bu tankları imha etti fakat bu çok az dikkat çekti. Daha sonra 40 tankla giriş yaptılar, işbirlikçi Çeçenleri eğitmek için zamanları yoktu, bu nedenle tankların sürücüleri Rus ordusundandı ancak mürettebat Çeçendi. Böylece tanklar vurulduğu ve ganimet olarak alındığı zaman içlerinde Rus askerlerinin olduğu ortaya çıktı. Halk, bunun bir Rus propagandası ve hilesi olduğunu anladı. O vakitler çatışmalar doruk noktasındaydı, mücahidler araçları alıp sabah

7'de Grozni (Caharkale) içinde ateşe verdiler. Bunun ardından Ruslar, giriş yapmak zorunda olduklarını idrak ettiler ve Rus sürüleri alenen Çeçenistan'a girdiler.

Gençler tereddüt ediyor ve şöyle söylüyorlardı: "Afganistan'dan gelen uzun saçlı biri varmış! Hikmet-yar'ın takipçilerindenmiş!" Bu nedenle eğer çıkıp gidersek bu gençlerin morallerinin düşeceğini kardeşlere ifade ettim. Böylece onlarla birlikte kaldık. Hatta bir kez şehir içinden gelen bir saldırı olduğu zaman Şeyh Fethi'ye şöyle söyledim: "Hiç kimse için sorumluluk almak istemiyorum ve bölgeyi bilmiyorum. Durumu incelemeden önce son bir söz söylemek de istemem. Yani insanlara öncülük etmek veya herhangi birini taşımak istemiyorum. Sadece bir pozisyonda sabit kalmam ve geri çekilmemem için bana emret, İnşallah ben, Allah başka bir şeye hükmedene kadar savaşağım."

Davayı iyi bilmiyordum çünkü incelememiştim. Kameramı aldım ve insanlarla tanışıp onlara neden savaştıklarını sormaya gittim. Ta ki Şamil (Basayev) ile tanışana kadar. Bazı insanlar gazeteci olduğumu düşünüyordu. İnsanların dürüst olduklarını gördüm. Allah'a yemin ederim ki yaşlı bir kadınla aramda şu diyalog geçtiği zaman ağladım:

"Ne zamana kadar direneceksiniz?"

Kadın: "Bizler, Ruslardan kurtulmak istiyoruz."

Ona sordum:

"Neden savaşıyorsunuz?"

Kadın cevapladı:

“Müslüman gibi yaşamak istiyoruz, Ruslarla birlikte yaşamak istemiyoruz.”

“Mücahidlere ne verebilirsin?” dedim.

Kadın: “Hiçbir şeyim yok fakat üzerime giydiğim ceket var” dedi.

Bu nedenle ağladım, eğer bu yaşlı kadın bununla mücahidlere yardım edebiliyorsa biz neden korkuyor ve tereddüt ediyorduk? Böylece o gün, kardeşlerle davaya girmeye ve halkı eğitmeye karar verdim, bu ilk adımdı.

Gençleri düzenlemeye başladık ve onlar için dağların içinde bir üs tesis ettik. Sonra, Allah onu hayırla mükâfatlandırırsın, Şeyh Fethi'den ayrıldık. Bana bir harita verdi, biz de Vedenö şehrinin ve yakınındaki alanları seçtik. Eski bir Rus kampı bulduk ve gençleri orada topladık. Bir eğitim programı düzenlemeye başladık böylece insanları hazırlayabilir ve düzenleyebilirdik.

İlk toplantıyı anımsıyorum; 80'den fazla mücahid vardı -ki onlar şimdi mücahidlerin emirleridir- hatırlıyorum da onlara Şeyh Fethi'nin tercüme etmesiyle şöyle söylemişim: “Sizlerden herhangi biri Emir olmak istiyorsa bir askeri programı beraberinde getirmesi gerekiyor, bizler de işitip ona itaat edeceğiz.” Herkes sessizdi. -O günlerde savaş, dağlık bölgelere doğru yaklaşıyordu- Bunun ardından onlara şöyle söyledim: “Ben, bilgi sahibi olduğumu iddia etmiyorum. Ben sadece Afganistan ve Tacikistan'da basit deneyimlere sahibim. Belki de artık çalışma zamanıdır. Hazırlık, ekipman ve askeri operasyonlar olmak üzere 3 basamaklı bir programım var. Eğer bizler sizin önünüzde değilsek bizi vurun ya da dilediğinizi yapın.

Sizi savaş
alacağız. S
ra da aske
Ben veya
deşler, in

Bu s
Sufiği
insanları
da fanat
tukları h
söyledin
da bunu
Ramaza
ilgilenir
çalışma
%60'ı v
fiydi ya

O s
deki n
sorun
veya ic
halde
devan
öğret

A
zında
vitrin
baktı
ardı
soğ
insa
vadi
ları

Sizi savaş için hazırladıktan sonra sizlerin önünde yer alacağız. Savaş için gereken şekilde donatıldıktan sonra da askeri programla birlikte çalışmaya başlayacağız. Ben veya benimle gelecek muhacirlerden olan bu kardeşler, insanların önünde olacaktır.”

Bu sözler birçok genci etkiledi, öte yandan ben Sufiliği gerçekten bilmiyordum. Afganistan’da bazı insanların mezhep ya da buna benzer şeyler konusunda fanatik olduklarını biliyorduk. Sufilik ve ne yaptıkları hakkında çok şey bilmiyordum. Onlara şöyle söyledim: “Aklınızda her ne varsa Allah’ın huzurunda bunu cevaplayacaksınız. Ben sadece 5 vakit namaz, Ramazan orucu ve sabah vaktinde Kur’an okuma ile ilgilenirim, bunlar benim için kampta, eğitimde ve çalışmada en önemli şeylerdir.” Hâlihazırda gençlerin %60’ı veya %80’i sufi idi; yani onların ebeveynleri sufiydi ya da sıradan gençlerdi.

O Şafiidir, bu Hanbelidir ya da Hanefidir şeklindeki mezhep aşırılığını, ihtilafını veya anlaşmazlık sorununu geride bırakmak istememe rağmen ikna veya idrak etmeleri için çok da bilgi sahibi olmadığım halde onlara bu konudan bahsettim. Onlar da kampta devam etme kararı aldılar. Sabahları namaz ve Kur’an öğretimi için bir kurs başlattık.

Ayrıca bir azim vardı, hatırlıyorum sabah namazından önce bir gece yanımdaki kardeşlerden birini vitir namazı için beni uyandırmasını istedim. Kalktım baktım hiç nöbetçi yok. Bu nedenle sabah namazının ardından kamptakileri acil olarak topladım, hava çok soğuktu ve yerdeki otlar çivi gibi sertti. Ayakta duran insanların hepsine ayakkabılarını çıkarmalarını ve vadinin içinde bir sıra yapmalarını söyledim. Kayaların üzerinde yürüdüğümüzde ayaklarımız soğuktan

kayalara yapışıyordu. Bir dereye ulaşana kadar yürüdük, (dereye vardığımızda) suyun içine girmelerini söyledim. Onlar da öyle yaptılar, gençlerin tümü aşırı gergindi. 6 grup vardı ve her gün 10 kişiden oluşan bir grup tarafından nöbet sorumluluğu üstleniliyordu. Çeçenler çok gergin bir haldeydiler. Onlara içinde bulunduğumuz koşul, nöbet ve program hakkında açıklama yapmaya başladım.

İnsanlar suyun soğukluğundan çok etkilenmişlerdi, ayaklarımızı içinde tutmak şöyle dursun su abdest alamayacağımız kadar soğuktu. Bazıları kenara çekildi bazılarıysa dizlerinin üzerine çöktü. Onların çoğu kamptan ayrılmak istedi. Bu nedenle ben de arabayı çalıştırdım ve onlara şöyle dedim: "Ayrılmak isteyen gidebilir, hatta hepiniz bunu istiyor olsanız dahi!" Birbirlerine karşı bir bağlılıkları vardı bu nedenle eğer gruptan birini azlederseniz herkes onunla giderdi. İlk olarak 15 kişiyi azletmek istedim ve onlara toplanmalarını üç defa söyledim, eğer bunu yapmazlarsa güle güle diyecektim. Böylece onları bir araya getirip içlerinden 15'ini azlettim. Bu nedenle Şeyh Fethi bana şöyle dedi: "Bunun anlamı, hiç kimse seninle kalmayacak demektir." Ben de ona şöyle söyledim: "Bu 15 kişiyi al, belki daha sonra hayırlı olabilir." Birkaç gün sonra bir 15 kişiyi daha azlettim, böylece benimle birlikte 60 kişi kaldı ancak onlar da kızgındılar. Hepsi gidecek diye gerçekten korktum, kampta tüm silahlarla ilgili eğitimin 2 gün veya 1 hafta sürebileceğini onlara açıklamak istedim. Fakat ben, silahlardan daha önemli olan şeye ulaşmayı istedim; bu, emir verme ve insanları eğitme idi. Eğer 60 veya 70 insanı eğitebilirim ki o zaman tek başıma idim, eğer bunun üstesinden gelebilirim, onları onar kişilik gruplara böler ve her grubun başına bir Emir atayabilirdim. Bu nedenle

kim ayrılmak istiyorsa onlara güle güle. İnsanlar baktılar ki ben ciddiyim ve kimsenin kalmasıyla ya da ayrılmasıyla ilgilenmiyordum. Bazıları şöyle dedi: “Bir hata yapan grubu cezalandır, bizim suçumuz ne ki?” Diğerleriyse farklı bir bakışa sahipti: “Topraklarımıza gelip bizi cezalandıran bu yabancı da kim?” Onlara şöyle söyledim: “Peki, cevap vereceğim, hepinizi neden cezalandırdım?”

“Eğer Ruslar veya münafıklar gece vakti gelmiş olsaydı -ki o zamanlar dağların yakınında bulunuyorlardı- sizleri nasıl öldürürlerdi? Hata yapan grubu mu yoksa herkesi mi öldürürlerdi?” “Herkesi” dediler. “Öyleyse bu, bir kişinin yaptığı bir hata değildir, bu hepinizin hatasıdır ve çok ciddi bir meseledir. Sorgulama veya denetim yapmalısınız ayrıca özellikle de bu tarz meselelerin ciddiyetinden dolayı kaygı duymalısınız.” Hepsi sessiz ve sakindi ve tümü kampa geri döndü. Eğitimimize başladık ve başarı sağladık ve 25 gün içinde kardeşler hazırlık ve düzen açısından en üst seviyeye ulaştılar. İlk askeri programı başlattık, güzel ve basit bir tecrübeydi. O dönemde hâlihazırda muhacirlerden birkaç kardeş de bölgede bulunuyordu.

Çeçenistan'daki olaylar bundan sonra başladı. Cevher Dudayev ile tanıştım. Şeyh Fethi ile karşılaşmayı arzu ediyordum ki Cevher de oradaydı, üstümde askeri bir kıyafet vardı. Cevher Vedenö'daki eğitimleri duymuştu. Bir keresinde gece vaktinde RPG'lerle manevra yapmıştık. Herkes sağa sola ateş ediyordu bu nedenle halk Vedenö'dan kaçtı ve dağlara tırmanmışlardı. Rusların Dağıstan yoluyla güneyden giriş yaptığını söylüyorlardı. Gece eğitimi yaptığımız duyulduktan sonra halktan bazıları güldü ve şöyle söylediler: “Bu savurganlık neden? Eğer attığınız o mermilere biz

sahip olsaydık, Grozni'ye de sahip olabilirdik." Hiç kimse bu eğitimin önemli olduğunu düşünmemişti.

Şeyh Fethi ile Cevher Dudayev özel bir görüşme yaptılar, daha sonra tüm insanlar içeri girdiler. Ben de içeri girdim ve selam verdim. Cevher sormaya başladı: "Neden daha fazla insan yardım etmek için gelmiyor?" Şeyh Fethi bana tercüme etti, ben de şöyle cevap verdim: "Gerçek şu ki savaş şüphelidir, insanlar ne için savaştığımızı anlamıyorlar, mesele anlaşılmıyor." Bunun üzerine şöyle söyledi: "Kardeşim! Farz edelim ki bizler kötü liderleriz veya şöyleyiz veya böyleyiz... Bu insanların İslam Ümmeti üzerinde bir hakkı yok mudur? Burası bir İslam toprağıdır; sizin üzerinizde bir hakkı yok mudur?" Bir Rus generalin ağzından çıkan bu cevap nedeniyle çok şaşırmıştım.

Şöyle dedim: "Şeyh Fethi, haydi oturalım ve hızlı bir röportaj yapalım." O da benimle şakalaştı ve sırtıma vurdu. Gördüğüm izzet ve güçlü bir kişiliğe sahip bu karakterden dolayı şaşırmıştım. Onlarla birlikte oturdum ve Cevher'e ilk soruyu sordum: "Savaşınızın hedefi nedir? İslam için mi savaşıyorsunuz?" Şöyle cevapladı: "Onlarca yıldır diasporaya sürülmüş her Kafkasyalı ve Çeçen çocuk bir gün bunu hayal eder, İslam bir gün tüm Kafkasya'ya geri dönecek ve yalnızca kendi topraklarına da değil... Ben de Kafkasya topraklarına İslam'ın dönüşünü düşleyen o çocuklardan biriyim." Bu, bende tokat etkisi oluşturan çok derin bir cevaptı.

Şöyle sordum: "Peki, 91-92-93'ten 94'e kadar 3 yıldır Ruslar yoktu. Neden İslam cumhuriyetini ilan etmediniz ve bu 3 yıl içinde meseleleri yoluna koymadınız?"

Şöyle cevapladı: “Eğer Ruslardan ayrılıydık ertesi gün bize saldıracaklarını biliyorduk. Rus cehenneminden kaçmayı deneyen demokratlar olduğumuzu göstermeye çalışarak onları aldatmaya çalışıyoruz. Fakat Ruslar habistir, bizim sadece İslam yolunda olduğumuzu biliyorlardı, bu nedenle bizi işgal ettiler.”

Şöyle dedim: “Tamam, İslam dünyası sebebin ne olduğunu bilmiyor. Çünkü siz, devletinizin adını bile “Çeçen İslam Cumhuriyeti” şeklinde adlandırmadınız ki insanlar burada bir zorunluluklarının olduğunu bilsin. İslam dünyası Çeçenistan’da olan olayları bilmiyor” dedim.

Şöyle söyledi: “Sen, Çeçenistan içinde neler olduğunu bilmek istemiyorsun, farz edelim ki bu olaylar dünyanın herhangi bir noktasında gerçekleşmiş olsun, kim kime karşı savaşıyor ve ne için savaşıyor diye sebebini araştırmak için bir delegasyon ya da komite göndermeleri Müslümanlar üzerine farz değil midir?”

Dürüst olmak gerekirse bu sözler bir saldırıydı ve onunla güreşe devam edemedim.

Sonra şöyle dedi: “Bu bir farzdır. Farz edelim ki olaylar Çeçenistan’da başladı ve biliyorsunuz ki burası bir Müslüman toprağıdır, öyleyse Müslümanların buraya gelmeleri gerekmektedir. Biz bombardıman altındayken BBC ve CNN’den ve tüm Batı dünyasından gazeteciler gelip ayağımızın dibine çökerek bizimle röportaj yapıyor ve ne için savaştığımızı, durumun ne olduğunu bizim Hıristiyan mı ya da Müslüman mı olduğumuzu öğrenmek istiyor ve şaşırtıcı sorular soruyorken bana bu soruları soran ilk Müslüman “gazetecisin”. Bugüne kadar gelen gazeteciler arasında kaç tane Müslüman gazeteci geldiğine bak, savaş

hakkında yazmak ya da soru sormak için bir tane bile Müslüman gazeteci gelmedi.”

Bunun ardından soru sormadım ve savunmaya başladım, şöyle dedim: “Topraklarınız kuşatılmış bir halde ve ulaşması zor.”

Şöyle cevap verdi: “Oradaki (Müslüman ülkelerdeki) sorun rejimlerle ilgilidir. Batı dünyası Çeçenistan’ın içinde bulunan bizlere ulaşan insanlar gönderirken tüm Müslüman dünyası bir delegasyon, komite veya herhangi bir kimseyi Müslümanların davasına göz atmak için gönderemez mi? Yardıma ihtiyacı olan sizlersiniz, bizler değil. Bu meseleyi hallettikten sonra gelip size yardım edeceğiz inşallah.”

Onunla sonunu getiremedim ve şöyle söyledim: “Allah seni hayırla mükâfatlandırsın.”

Böylece Arap Yarımadası’ndaki kardeşlere bir mektup yazdım ve onlara durumdan bahsettim. Cevher Dudayev’i övmedim ama onun ne olmadığını da mektubuma ekledim. Önceki davalarda yeterince övülmüş kişiler görmüştük zaten. Adamın çok güçlü bir kişiğe sahip olduğunu ve belki de Allah’ın bu adamla birlikte Kafkasya halkını izzetlendireceğini söyledim. Ben onun içini bilemem fakat o zamanki gerçek, adamın çok güçlü olduğuydu. Eğer %5 veya %10 ile bir başkan olsaydı, Allah başka bir şey dilemediği sürece, zayıflık nedeniyle savaşa devam edemeyecekti.

Kardeşlere soruları ve cevapları yazdıktan sonra bazı eğitimler ve operasyonlar için hazırlıklara başladık, ardından da Budenovsk operasyonları geldi.

**BİRİNCİ ÇEÇEN
SAVAŞINDA**

Şamil'in şöyle söylediğini hatırlıyorum: "İnşallah işgal günler içinde son bulacak ve inşallah biz, zafer kazanacağız." Şöyle söyledim: "Eğer bir baskın ile Rusları sınır dışı ederseniz işgal son bulabilir." Şöyle söyledi: "İnşallah zafer yakın." Bana susturuculu bir tabanca verdi ve şöyle dedi: "Bunu yanında bulundur. Senin için zor olduğunu biliyorum. İnsanlar müzakereleri yeniledikleri zaman ben Abhazya'daydım. Mücahid savaşçıların birçoğu öldürüldükten sonra bu müzakereler bizim için zordu. Belki senin için zor olabilir fakat İnşallah bizler, Abhazlar gibi olmayacağız." Ve anlamadığım bazı şeyler daha söyledi.

Sonra Rusya içindeki Budenovsk operasyonu geldi. Ruslar müzakere etmek ve sorunu görüşmelerle çözmek zorunda kaldılar. Cihad ruhu bir kez daha insanların gönlüne geri dönüş yapmıştı. Bunun ardından program yapmak, silah ve mühimmat satın almak için insanlara ricada bulunmaya başladım. 4 ay gibi

bir süre (yani müzakere süresi) içinde kendimizi düzene soktuk.

Daha sonra başbakan ve bakanlıklar için Ruslar seçimleri ilan etti. Ruslar müzakerelerden sonra çıkacaktı fakat seçimlerden önce çıkmayacaklarını söylediler. Seçimleri yaptılar ve Rus askerleri de bu seçime katıldılar, onların sayıları yarım milyon ila 1 milyon arasında iken Çeçen halkı 1,5 milyon idi. Böylece seçimleri kazandılar (Rus yanlıları) ve kukla Zavgayev'in seçildiğini ilan ettiler. Mücahidler anlaşmaları yırtıp müzakereleri sonlandırdılar ve askeri operasyonlar başladı. Sorunun sona erdiğini anladım, savaş savaştır, bıkkınlık gelene kadar ve tüm sorunlarımız berraklaşana kadar gözlem yaptım. Böylece müzakerelerin son bulmasından 5 gün sonra ilk operasyonu yaptık.

İlk operasyonumuzda Güney Vedeno'da bir askeri konvoyu saldırdık. Çok büyük bir etki oluşturdu, 5 aracın içindeki Rusları ezdik ve 5'i subay olmak üzere 41 Rus öldürdük.

Bu araçlar ruhlarımızda ürküntü meydana getirdi, operasyon 15 metreden yapıldı, ateş yoğunluğundaydı, yanma ve ölüm dehşet vericiydi. İçimizden hiç kimse ölmedi veya yaralanmadı. Sadece benim küçük bir yaram vardı ve komutanlardan biri de içinde mühimmat olan bir aracın infilak etmesine bağlı olarak yaralanmıştı. Bundan sonra insanları düzenlemeye başladık. Ruslar operasyonun arkasında kimin olduğu hakkında soru soruyorlardı: Şamil ya da Muhammed ya da başka biri? Halk üç veya dört gün tekbir getirdi. Bunun arkasında bizim olduğumuzu biliyorlardı. Böylece gençler bir araya geldiler, 2 ay hazırlandıktan sonra başka bir konvoyu vurmak için gözetleme yapmaya başladılar.

Rus kuvvetleri dağlarda büyük bir taarruz yaptıkları en zor zamanlarda, bir konvoyla saldırdık. Arka tarafını Serginyurt içinde kestiğimiz bir konvoyla saldırdık. Konvoy 100 araçtan meydana geliyordu, 47 araca saldırdık ve bu araçlardan birçok ganimet aldık. Bu konvoy "akrepler" olarak adlandırılan Oset tugayını takip ediyordu. Kuzeybatı Çeçenistan'daki Samaşki katliamına katılan en sinsi tugaylardan biriydiler. Güzel bir operasyondur, detayları video kasetlerinde bulunmaktadır.

Çoğu lojistik ve mühimmat taşıyan askeri kamyonlardan oluşan sadece 30 aracı takip ettiğimizden, başlangıçta geri çekildik. Onları ele geçirmek istiyorduk. Fakat onlar öncü 8 tank ve 63 zırhlı araçla birlikte geldiler, geri kalanlarında da ağır silahlar vardı. Konvoyun ilk yarısının geçişine izin verdik ve 2,5 kilometre genişliğinde pusu attık. Konvoyla saldırdık, Ruslar parçalar halinde dağıldı ve en iyi kardeşlerimizden 4'ü şehid oldu. Başka bir grupta 5 şehid ve 21 yaralı vardı, birçoğunun yaraları küçüktü ve bazı hatalar nedeniyle olmuştu. Rusların önünü kesmek için girmişlerdi ve birçoğu bomba taşıyordu, sinsi Osetyalılar da eğer Çeçenlerin eline düşerlerse yanacaklarını biliyordu.

Sinsi Ruslar, Osetyalı askerlere ve diğer müfrezelere uyuşturucu ve alkol kullanmak, kadınlara tecavüz etmek ve yağma için yetki vermişlerdi. Fakat Rus askerlerine bunun için izin vermemişlerdi. Osetyalılar Kafkasya'dandır, Ruslar, Çeçen halkıyla diğer Kafkasyalı milletler arasında sorun oluşturmak istiyordu. Diğer yandan Rus askerleri engellenirken Kafkasya'dan gelen müfrezelere her şeyi yapmaları için yetki vermişlerdi. Ruslar fütüristik yani geleceği gören bir yaklaşıma sahiptir, eğer Rus güçleri bu tür

eylemlerden uzak durursa, Çeçen halkı ve Osetyalılar arasında kesinlikle bir savaş ve katliam olacaktı. Osetyalı müfrezeler Çeçenistan'da birçok zulüm işlediler, birçok insanı yaktılar ve katlettiler. Bu tarihe kadar da en sinsi müfrezelerden Oset müfrezeleri Çeçenistan'da savaşmaktadır.

Bu operasyonun ardından iyi bir tecrübe edindik ve sorunlarımızı halletmeye başladık. 2 hafta sonra cephe sorumluluğunu hafifletmesi için acil olarak Şamil'e ricada bulundum, biz başka bir yere gidecektik. Şöyle dedi: "Belki de biraz soluklanmak istiyorsun, Allah seni hayırla mükâfatlandırsın, git ve dinlen."

Bunu duyduktan sonra birkaç kişiyi aldım ve bölgede gözetleme yapmak için çıktım. Ebu Velid'le (El Gamidi) geri döndüğümde birlikte giriş yaptığımız gençler benimle iletişim kurdular ve şöyle söylediler: "Hattab, gözetleme nasıldı?" Onlara "tekbir getirin!" dedim. Hâkim (El Medeni) kardeşimiz Yakup (El Gamidi) ile birlikte giriş yaptılar, gençler ise şöyle soruyorlardı: "Orada ne var?" Onlar şöyle cevap verdiler: "Arkadaşlarımız gözetlemeden döndüler."

İlk gün buluştuk, ikinci gün gözetleme yerine gittik ve işlerimizi düzenledik. Subhanallah! O gün 32 araç, 4 tank, 4 tanker, 11 zırhlı araç ve geri kalanı da kamyonlardan oluşan bir konvoy giriş yaptı. İlk araçtan son araca kadar un ufak edildiler ve sadece son aracın içindeki 12 asker sağ kurtuldu. Onlar da nehir yoluyla kaçtılar.

2 hafta içerisinde 2 operasyon oldu. Böylece Ruslar, dağlardaki operasyonları tamamen durdurdular ve dağlardan çekildiler. Halkın morali artmaya, Rusların morali ise düşmeye başladı ve Ruslar bozguna

uğradılar. Bunun ardından Cevher Dudayev düzenli savaşın sona erdiğini ve 48 yıl sürecektir gerilla savaşının başladığını ilan etti. Çünkü Ruslarla savaşın 50 yıl süreceğini ilan etmiş ve 2 yıl geride kalmıştı. Böylece Rusların morali düştü. Bunun ardından bir kampanya başlattılar ve mücahidler Grozni'ye girdi.

Bunlar, Çeçenistan topraklarında Allah tarafından kardeşlerinize lutfedilen en iyi operasyondur. Ayrıca başka bir operasyon daha vardı: Bir Rus konvoyu için 17 gündür bekliyorduk. Sonra tüm Rus mevziisini ele geçirip helikopterlere ve roket rampalarına saldırdık. 5 araç ele geçirdik ayrıca aralarında 3 subayın da bulunduğu 30 askeri esir aldık. Bu operasyon bize karşı gençler arasında büyük bir güven sağladı. Artık plan yapıp hiç kimseye bir şey sormadan harekete geçebildik. Savaş, her yerde savaştır.

Tüm övgüler Allah'a ve sonra bu stratejiyi kuran kardeşlerinizdir. Onlar insanlara sormaksızın harekete geçmek ve askeri program hazırlamak için tamamen hazır dılar. Kendi nakliye araçlarımız, arabalarımız, erzakımız ve mühimmatımız vardı. Rusların, bizden bir kutu mühimmat dahi alamadıklarını hatırlıyorum. Eğer bir şey alamazsak onu gömer ve sorunu hallederdik. Ancak Ruslar diğer Çeçen grupların araçlarını aldı ve bu onlara pek çok soruna neden oldu.

Bu anlattıklarım ilk savaş ve bizim bu savaşa katılımımızdır. Bu müthiş bir deneyimin başlangıcıydı. Her yerdeki İslam askerlerinin benzer stratejiyi takip edip Müslümanların tüm cihadlarına destek vermelerini dilerim.

İslam askerlerinden dilediğim ise; eğer bir cihad giderlerse doğrudan en yüksek komutanlık ile

koordine olsunlar, bölgeyi ziyaret edip incelemelerde bulunsunlar, nakliye ve mühimmat vb. anlamında her şeyi hazırlasınlar ve tüm konular hakkında düzenleme yapsınlar, böylece hemen bir defada gruplar giriş yapabilir ve halkı eğitmeye başlayabilir. Bunlar, savaş sonrası bizim faydalandığımız tecrübelerdi.

* * *

**İKİ SAVAŞ ARASINDA
ÇEÇENİSTAN**

Dava ve Davet hazırlığı için (Al-Qoqaz) Kafkas Enstitüsünü kurmaya başladık. Sonra Allah'ın dini ni öğrendikten, Kur'an'ı anladıktan, hadisi ve cihadi idrak ettikten sonra olağanüstü şahsiyetler bu enstitüden mezun oldular. Bunun ardından onları eğitim kamplarına gönderdik ve çabalar önemli sonuç verdi. Allah'a yemin ederim ki, bu insanlar Ruslarla savaşta en güzel örnekleri verdiler.

Acilen dava meselelerini düzene koyan bir kadro oluşturulmalıydı. Kardeşler küçük bir enstitü kurdular ve mezunları eğitim kamplarına gönderdiler. Bu noktadan itibaren dinine, dürüstlüğüne ve bizimle bu yolda devam edeceğine güvendiğimiz genç bir gruba sahip olacaktık. Fakat eğer birileriyle gelir, "bu yanlış, bu doğru" şeklinde eleştirmeye başlarsanız bu olmazdı, bizim bu tarz sorunlara ihtiyacımız da yoktur!

Hemen küçük bir enstitü, bir ev ve eğitim için bir yer kurarsınız, 50 kişiyi barındırabilir, 1 veya 2 ay içinde onlarla bir kursu bitirebilirsiniz. Daha sonra onları

talim için kamptaki kardeşlere gönderirsiniz. İki veya üç ay içinde kim cesur, kim dürüst, kim zararlı, kim iki veya üç ay için eğitim kampında sizinle birlikte sabredemiyor öğrenirsiniz. Sabredemeyen bu kişiden ne bekleyeceksiniz? Bu kişi diğer görevlerde de sabırlı davranamayacaktır. Bu nedenle eğer onu evine gönderirseniz böylesi daha iyi olur. Bahsettiğim 50 veya 100 kişiden sadece 20 kişi kalırsa bu yeterli olacaktır. Bunun ardından derhal başka bir kurs yapabilirsiniz.

Kardeşler mutlaka bölgeyi izleyip haberleri toplayan ve komutanlık ile koordinasyon sağlayan üçüncü bir kadroya sahip olmalıdır. Faydasız tartışmalara gerek yoktur. Allah'a yemin ederim ki, Mars'ta, Rusya'da, Sibirya'da, Çin'de ve Afrika'da bu tarz bir programı gerçekleştirebiliriz. İhtiyaç duyduğumuz en önemli şey Müslüman olmaktır. Allah'a tevekkül edin, onlara öğretin ve eğitin.

Bugün İslam ümmeti kopuk ve ölü bir haldedir. Bizler Allah'ın dinini, şeriatı, her şeyi kaybettik ve gelip şöyle soruyoruz: "Bu dini biliyor mu? Onun bir akidesi var mı yoksa yok mu? Bu insanlar akideyi nereden edinir?" Biz onları 200-300 yıldır terk ettik, 70 yıl komünizmin altında ezildiler. Hangi akide hakkında soruyoruz? Eğer biz bu insanlara bir akideleri yok ve sufiler dersek bu konuda adaletsiz davranmış oluruz. Oralarda yaşayıp yiyip içip bu halklara, "doğru akide nedir?", "Şeriatın ve Allah'ın dininin doğru anlaşılması nasıl olur?" diye sorduğumuz için biz suçluyuz.

Böyle bir şey olamaz. Bizler, haksızız ve suçluyuz. Bizler tevhidin oğullarıyız. Arap Yarımadası'ndaki dini biliyoruz. Batı ve İslam dünyasının bu mesajı bildirmek gibi bir sorumluluğu vardır ve davayla ilgili insanların endişelerini paylaşarak ve onlarla birlikte

yaşayarak meselelerle yakından ilgilenme sorumluluğumuz vardır.

Acil olarak onlara gidebilir ve Allah'ın dinini onlara öğretebilirsiniz. Allah'a yemin ederim ki, eğer bu insanlar sizin yaklaşımınızdaki dürüstlüğü görürlerse ve eğer onların kaygılarını paylaşırsanız doğruluğunuzun anlayacaklardır, iltifat ve yalan için yer kalmayacaktır. Bu gençler doğrudan doğruya bu formasyona şekil aldı. Eğer komutanlıkla koordinasyon halinde çalışılırsa bu gençler eğitimde yükselen bir nesil haline gelir. Onları düzene koyup bir, iki veya üç kez basit operasyonlar için hazırlar ve eğer varsa genel programın içine dâhil ederiz. Eğer genel bir program yoksa operasyonlara katılıp icra ederler.

Ve nihayet birçok Çeçen genç, eğer askeri bir operasyon varsa "bizi unutma" demeye başladı. Başlangıçta operasyonlar hakkında bizi bilgilendirmelerini rica eden bendim. Sonra onlar bize gelip rica eden ve hareket için hazır olduklarını söyleyenler oldular. Böylece kardeşler bölgedeki varlıklarını ispat ettiler, bölgeyi gözetleyip tanıdılar ki bu mesele 2 ila 5 ay süre aldı. Bir bölgeyi tamamen incelediğinizde ve insanlara güven duyduğunuzda, Emirlerle dönüşecek doğru bir gençlik oluşturmakla işe başlayın, onlar cepheleri kontrol edecekler ve bir davet rolü oynayacaklardır.

Örneğin Afganistan'da büyük bir problemimiz vardı. Allah onları hayırla mükâfatlandırsın, onlar dava ile ilgili enstitüler, üniversiteler ve büyük kurumlar kurdular. Orada belirli bir metot üzere insanlar olduğu gibi ve ikinci ve üçüncü bir metoda sahip insanlar da vardı ancak insanlar ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Fakat 4 yıllık eğitimin ardından öğrencilerin kaderi ne olacaktı? Konuk evinde yönetici olarak

mı çalışacaklardı, Arapça öğrenmek için körfeze mi göç edeceklerdi yoksa birer tüccar mı olacaklardı? Ne yapılması gerekiyordu ki harekete geçen bu zincir tamamlansın ve ardından büyük bir üs tesis edilmiş olsun? Öyle ki buradan mezun olan kişiyi cephelere ya da başka gruplara gönderebilirsiniz. Ona silah ve mühimmat verip Bismillah dersiniz. Bu insanlar, cahil ve uyuşturucu bağımlısı insanlar tarafından kapılmak yerine ilerde dümeni ellerinde tutan kişiler ve liderler olacaklar. Fakat bu insanlar sadece mücahid ve vaiz olmak istediler. Bu nedenle onların meseleleri birleşmektense doğuya ve batıya gitti. Bugün bakın bakalım kaç tane öğrenci büyük bir iş yaptı ve Müslümanların arzuladığı birçok mevzuyu sonuçlandırdı.

Dava işi, Cihad işiyle yakından ilgilidir ve bunlar birbirinden ayrılamaz. Kardeşlerin herhangi bir davada takip etmesi gereken strateji budur. Kardeşlerinizin başarılı ve güzel bir şekilde geçirdiği deneyim de bu şekildedir. Kişi, Allah'a tevekkül etmeli, sonra kendine ve birlikte olduklarına güvenmeli ki yenilgiden çekinmeden veya bozgun korkusu olmadan çalışabilsin.

Çeçenistan olaylarının ardından tüm insanlar saha komutanından, ordu komutanlığına ve başkana kadar askeri eğitim almayı sordu. Çünkü Rus kuvvetlerinin çekileceğinden kimse emin değildi, onların çekilmeleri 5-6 ay aldı. Hal böyle olunca biz de hazırlanmaya başladık, kamplar düzenledik, enstitülerde insanları eğittik ve yetiştirdik, ilişkilerimiz yüzlerce gence yayıldı.

Birçok problemimiz vardı. Ekonomik meseleler çok zordu; kendimizi belli bir sayıyla sınırladık. Bunun ardından, Allah onları hayırla mükâfatlandırsın,

kardeşler güzel çalışmalar ve gayretler sergilemeye başladılar. Önce Allah'ın sonra onların yardımıyla sayıyı genişletmeye başladık ve tek bir kurs için 400 kişiye ulaştık. İnguşlardan, Karaçaylara, Kabardeylere (Adige), Balkarlara, Dağıstanlılara Kafkasyalı gençler ve Özbek gençler öğrenmeye geldiler, eğitim aldılar ve geri döndüler. Kimin giriş yapıp ayrıldığıнын bilinmediği bir arı kovanı haline geldik ve bir düzen sağlamaya çalıştık. Kur'an ezberi için bir idare ile vaizlerin hazırlanması için bir program oluşturduk. Köylerde konferanslar düzenledik, temel eğitimin ardından vaizler için hazırlık kursunun seviyesini yükselttik. Talim ve eğitimde de durum benzer şekildeydi; özel kurslar, ikinci, üçüncü, dördüncü kurslar vardı. Meseleler genişlemeye başladı, Allah onları hayırla mükâfatlandırırsın, herkesin bir görevi, işi ve çabası vardı. Oranın halkından evlenip akraba ve kan hısmı haline gelmeyi ihmal etmedik, böylece sorun sona erdi ve hiç kimse bize karşı bir şey yapmaya cesaret edemedi çünkü akraba ve kan hısımları olmuştuk.

Böylece insanlar birbirlerinin çağrılarını yanıtlamaya başladılar ve biz duruma müdahil olmadık. Bu en önemli noktalardan biridir. Kardeşler, iç problemlerinde halkın arasına girmeyin. Allah'a yemin ederim ki, ne pazara gitmek için ne de köylerin ve şehirlerin içinden geçmeleri için kardeşlere izin vermedim.

Allah onları hayırla mükâfatlandırırsın, biz onlara şöyle dedik; buraya destek vermek için geldiniz, eğer evinize dönmek istiyorsanız geri dönün, çünkü cihad şu anda sona erdi. Davaya da hazırlıklara da iştirak edebilirsiniz. En önemli olan şey sizin çalışmanızdır fakat hiçbir iş yapmadan kalmak istiyorsanız bu kabul edilebilir bir şey değildir. Bir şeyle meşgul olmayan

kişi bir başka şeyle meşgul olacak. Böylece birçok kardeş ayrıldı.

İnsanlar şöyle söylediler: "Allah'a yemin ederiz ki, sizinle beraber kalmak ve elimizden geldiği kadar size hizmet etmek istiyoruz." Allah onları hayırla mükâfatlandırsın, onlar düzene itaat ettiler, biz ise hiç kimseyi kollamadık, kurallara sıkı sıkıya bağlı kaldık. Gençlerden bir grup veya bir kardeş pazara gidip kardeşlerin ihtiyacını getirirdi, bir kardeş ihtiyaç duyduğu şeyi sadece kâğıda not ederdi, kardeşler de bir veya iki gün içinde onu getirirdi, dışarı çıkmaya gerek yoktu. Münafıklar, Allah düşmanları ve Rus medyası, hükümet televizyonu her yerdeydiler ve onların hepsi konuşuyordu. Biz aleyhimize karşı hiç kimseye bir bahane vermek istemedik, çünkü bu çok kolaydı. Eğer benim ülkemde olsaydınız, benim yaşadığım yerde olsaydınız sizi bela bataklığına sürükleyip içine düşürmem çok kolay olurdu, bundan sonra çözüm de sizin ülke dışına sürülmeniz olurdu. Eğer kardeşler pazara gitselerdi ve sorun çıksaydı, Allah esirgesin biri onları tuzığa düşürmüş olabilirdi. Ve biz de birçok problem sahibi olurduk. Bu nedenle biz bu konuyu kapattık. Allah'a yemin ederim ki, Grozni'ye sadece bir ziyaret için girdim. Birçok saha komutanı beni davet etmişti, bu nedenle bir sefer gittim, takdir ve teşekkür maddiyaları dağıtıyorlardı, ısrarlarının ardından ben de kabul ettim.

Orada gruplar arasında iç sorunlar yaşandığını hatırlıyorum. Bu sorunlardan bahsetmeye gerek yok, ancak belki bahsetme ihtiyacı hissetseydim diğer kasetlerde kaydetmiş olurum. Fakat iç sorunlarla ilgili deneyim çok zordu; defalarca beni aradılar, Şamil gelip konuşmamı rica etti, fakat ben bu meselelerin içine burnumu sokmak istemedim ve ona şöyle dedim:

“Allah’a hamd olsun, şunu çok iyi biliyorum ki ben, müdahale etmek istemiyorum ve bu insanların huzuruna çıkmamın da bir gereği de yok. Ben bir mücahidim, insanlar takdir ve teşekkür ediyorlar, bugün geldim ve insanların huzurunda duruyorum. Allah’a yemin ederim ki ben, müdahil olmak ve bu vaziyette insanların huzuruna çıkmak istemiyorum, Allah seni hayırla mükâfatlandırсын, hoşça kal.” Şamil bu sözlerden etkilendi ve şöyle dedi: “Evet, bu doğru bir düşüncedir.”

Sorunlar ortaya çıktığı zaman bazı insanların şöyle söylediklerini duydum ve şahit oldum: “Ya seninle beraber olacağız ya da seninle savaşaacağız.” Onlara şöyle dedim: “Allah’a yemin ederim ki ne benimle birlikte olanlar için ne de kendim için hiçbir şeye ihtiyaç duymuyorum. Sizden gelecek hiçbir şeye de ihtiyaç duymuyorum. Eğer başımıza bir şey gelirse ben ve benimle birlikte olan kardeşler (ki sayıları 40’tır) öldürülmeye hazırdır.” Bu insanlar şöyle söylediler: “Nasıl böyle bir şey söylersin?” Ben de şöyle dedim: “Evet (söylerim), eğer Allah Subhanehu ve Teâla için bir şey vermek istiyorsanız Allah sizi hayırla mükâfatlandırсын. Bu kampta sizin oğullarınız ve Kafkasya gençliği eğitim almaktadır, benim Arap topraklarındaki halkım veya amcaoğullarım değil, benim size ihtiyacım yok.”

Dürüst olmak gerekirse sorun yaşadığımızda Şamil benim evime gelirdi ve bana şöyle söylerdi: “Bazı sorunlar var. İstişare ettik ve vaziyet mühim.” Mas-hadov bana, “eğer sorunları çözmez ve uzatırsan ilk olarak seninle savaşır ve sana karşı savaşan kardeşlerle birlikte olurum” dedi. İnsanlar şok oldu ve Şamil, bunu bizim için yaptıklarından bahsetti. Ona da aynı cevabı verdim ve dedim ki: “Eğer bu sertliği, Hattab

ve beraberindekiler için gösterdiyseniz Allah sizi hayırla mükâfatlandırır. Bunu bir daha yapmayın, bunun için size ricada bulunmadık ve bizim sizden gelecek bu sertliğe ihtiyacımız yok.” Şamil şöyle dedi: “Ne diyorsun?” Ona dedim ki: “Evet, eğer Allah için bunu yapmış olsaydın sorun yoktu. Bu topraklar İslam’a ve senin halkına hizmet etmek için. Bana gelince benim buna ihtiyacım yok.” Sonra Şamil sessiz kalıp tamamen değişti ve şöyle dedi: “Tamam seni anlıyorum.”

Münafıklar bulanık sulara balık tutmaya başladı. Vakit bu, çok önemli bir problem olarak kendini gösterir. Aynısı Araplara Peşaver’de oldu. Peşaver pazarında ve arabalarının içinde Pakistanlıdan çok Arap bulunuyordu. Onların pek çok sorunları vardı; bu polisin üzerine bir bomba atar, diğerleri hapistekilerin üzerine ve aynı şey yani “rastlantılar” savaş başladığı zaman Bosna’da da oldu. Davanın ardından doğudan ve batıdan darbe yediler. Fakat burada durumu biz kontrol ettik, Allah’a hamd olsun, sayımız azdı ve kontrol edilebilirdi, konular sınırlıydı ve çok fazla grupta yoktu. Allah’a hamd olsun, Allah bu şekilde hazırlığı kolaylaştırdı. Bundan sonra kardeşler Dağıstan olayları başlayana kadar iyi bir katılım göstermeye başladılar.

* * *

DAĞISTAN'DA CİHAD

Birçok kişi Dağıstan cihadı konusunda aceleci davranıldığımızı ve kardeşlerin acemi olduğunu düşünüp bizi suçladılar. O yüzden diyorum ki:

Rus ordusu, Afganistan'dan Tacikistan'a, Bosna'dan Çeçenistan'a kadar Müslümanların kanını emdi ve Müslüman beldelerine tecavüz edip yıktı. İslam askerleri harekete geçtiği zaman da bizi suçluyorlar! Eğer işin gerçeğine inmek istiyorsanız Ruslar, 5 yıllık bir anlaşma imzaladılar. Ordularını hazırlamak istiyorlardı. Generalleri, geri dönmek üzere gittiklerini söylüyorlardı ve Mashadov, Rus generallerinin bir süre sonra geri döneceklerini kendisine söylediklerini televizyonda bizzat kendisi açıkladı. İslam evlatları bu meseleyi ne zaman idrak edecekler? Onlar geri döneceklerini söylediler. Ruslar çıktıktan sonra istihbarat elemanları inceleme yapmak, bilgi toplamak ve yolları gözetlemek için giriş yaptılar. Münafıklarıyla birlikte detaylı bir inceleme gerçekleştirdiler. Demir yollarını ikinci gün açtılar ve münafıkları gidip gelmeye

başladılar. İstihbarat elemanları bize Rusların dağlardan giriş yapacağını 1,5 yıl önce söylemişlerdi. Kampımızda Şamil'i, Hattab'ı ve bazı komutanları öldürmek için gelmiş olan 37 tane istihbarat ajanı yakaladık. Bunlar onların itiraflarıdır. Bu bir savaş değil midir?

Sadece bir casus diğer devlet adına casusluk yaptığı için devletler yıllarca savaşır. Biz, düzinelerce istihbarat ajanı yakaladık ve siz diyorsunuz ki: "Bu kabul edilemez!?" Ruslar gelip bizi ezsin, ülkeyi alt üst etsin ve tıpkı diğer savaşlarda olduğu gibi biz ulaştığımızda da çok geç olsun. Ülke yerle bir edilip trajediler başladıktan sonra karşılık verilsin de televizyonlar ölüleri, onurları çiğnemen kadınları ve ağlayan insanları size göstereyim, öyle mi?!

Biz bu sahnelerden bıktık, zeki kimse bunun olacağını işaretlerden anlar. Ruslar giriş niyeti taşıyorlardı ve bu meselenin eli kulağındaydı. Çeçenistan'da birçok sorun vardı; patlamalar, suikastlar... Bana yönelik bir suikast girişimi vardı, bir arabayı patlatılar ve ateş açtılar. Bundan daha fazla ne istiyorsunuz? Şamil'e yönelik de bir suikast girişimi vardı ve tüm sorunlar Ruslardan ve münafık Rus ajanlarından kaynaklanıyordu.

Savaş sona erdikten sonra İslam dünyası Çeçenistan'a sırtını döndü. İnsanlar bir hükümet oluşturmaya çalıştılar ve mücahidlerin hiçbir şeyi yoktu. Münafıklar bilgisayarlılarla gelip bir bina hazırladılar ve "şu bakan olacağız" dediler. Şüphesiz Mashadov, tecrübe, eğitim ve diploma sahibi olan, kendisiyle çalışmaya hazır bir adamdan memnun olacaktı. Bir mücahid gelip onlar ona işleri bakanlığını veya şu bakanlığı al deseler, o bir masa, araba, giysiler vs. sınırsız taleplerde bulunabilirdi. O nereden bulacak bu şeyleri?

Böylece ülke, yeni bir kabineye acilen ihtiyaç duyduğu zaman imkânları olmamasından dolayı Mashadov, bir hükümet kuramadı. Bu durum, mücahidler polis, gardiyan, gümrükçü veya benzin denetleyicisi olurken münafıkların nasıl başarılı olduklarını ve kabineye girdiklerini açıklamaktadır. Onların halkla sürekli bir çatışmaları ve problemleri vardı.

Münafıklar mali, idari konuları ve her şeyi ellerine alırken, Ruslara her tür bilgiyi veriyorlardı. Olan buydu.

Biz ise sadece, eğitim ve talim için insan ve insanlar için erzak ve arazi arıyorduk. İşimiz, gücümüz askeri konularda dahi olsa oradan buradan borç almaktı. İkimizden birisi, erzak temini nedeniyle çalışmaların duracağı korkusuyla kendisini tüketir dururdu. İnsanlar bizimle ilgilenmekten korkuyordu. Onlar, bu insanlar savaş içindi ve savaş bitti diyordu. Özellikle Buynaksk müfrezesine saldırdıktan sonra, Dağıstan operasyonunun ardından böyle düşünüyorlardı. Böylece insanlar bizimle ilgilenmediler ve “eğer bir mektup yazmak istiyorsanız üzerine isminizi yazmayın, sadece enstitü veya kuruluşun adını yazın” demeye başladılar. Bu nedenle onlara şöyle dedim: “Peki, bir mektup göndereceğiz ve mektupta siz ne istiyorsanız onu yazacağız!” Yaşananlar bu şekildeydi. Şartlar zordu ve yalnızca ona yakın olan bir kişi tarafından görülebilecek savaşın işaretleri açıktı, durumun farkında olan birkaç kişi vardı. Bu nedenle işlerimizi yoluna koymaya başladık, her şey istediğimiz şekilde gidiyordu.

Ruslar giriş yapıp Naor ve Shalakvoskoy vilayetlerine saldırdılar, uçaklar Grozni'nin üzerinde uçuyordu. Savaşın ardından savaş uçakları hala kampları

filme alıyordu. Eğer bir uçak herhangi bir ülkenin hava sahasına girerse ihlal nedeniyle ülkeler arasında savaş patlak verir. Bu doğru değil mi?

Önemli olan şey, bizim Dağıstan'a giriş yapıp işleri yoluna koymamızdı. Düşünce, Dağıstanlı kardeşler başladıkları bazı köylerde şeriatın tam olarak yürürlüğe girdiğini ilan edecek ve polisi sürecektlerdi. Doğrudur biz onlara yardımcı olduk, bilgilendirdik, eğittik ve düzen içine soktuk. Fakat halk, zaferin ve polisin sürülmesinin ardından başkaldırdı, hükümet ne yapacağını bilmiyordu. Polisin olduğu her yerde ayyaşlığı ve yolsuzluğu, rüşveti buluyordunuz. Fakat kardeşler kontrolü ellerine aldığında polisi kovdular, Şeriatı yürürlüğe koydular ve hükümete göndermek üzere ülkenin tarım ithalatını toplamak için oluşturulmuş bir merkez olan ve komünist sistemden kaynaklanan "Kolhoz" sistemini lağvettiler. Tüm bunlar sona erdiğinde halk iyi bir hayat yaşadı, bu nedenle diğer köyler de polisi ve hükümeti kovmak suretiyle benzer yöntemi takip ettiler, böylece Ruslar bu durumdan korkmaya başladı.

Polisi bütün bir vilayetten çıkarıp Şeriatı ilan etmek gibi bir plan söz konusuydu. Bu nedenle hükümet Ruslardan yardım talep etti, kardeşler de mücahidlerden yardım talep etti ve biz, Ruslardan daha önce Dağıstan'a giriş yaptık. Savunma hattını kurduk ve Rusların saldırmasını bekledik. Düşünce buydu, mücahidlere destek vermek dışında girme niyetimiz yoktu. Fakat bu desteğin adımları olmalıydı ki bunlardan biri polisin kovulmasıydı ki biz girdiğimizde bizden bu istendi. Eğer Dağıstan hükümeti bu sorunu içeride çözmek isterse bunda yanlış olan bir şey yoktu. Fakat eğer bu sorunu çözmek için Rus kuvvetleri giriş

yaparsa bizim de giriş yapma hakkımız olurdu ki olan da buydu zaten.

Hazırlanmaya başladık fakat işler değişti. Halktan aceleci davranmamalarını rica ettik, bunun için hazırlanmamıza müsaade edin dedik, fakat Ruslar giriş yaptılar. Mücahidler, "bize yardım edin, ölü ve yaralılarımız var" diyerek yardım talep etmeye başladılar. Bundan sonra geri durmak bizim için gayrimeşruydü. Şeriatta geç kalmamız bize haramdı ve giriş yapmamız farzdı, biz bunu arzu etmezdik ama Allah'a hamd olsun ki Ruslar giriş yaptılar. Sanki bir 3.dünya savaşıymış gibi onları kuşattık. Dağıstan'da gördüklerimi daha önce görmemiştim ve zannetmiyorum ki hayatımda bir kez daha göreyim. Savaş uçakları bir, iki ve üç tonluk bombalar kullanıyorlardı ve toprağı yakıyorlardı. Büyük bir vadi Ruslar tarafından yakıldı ve Hâkim El Medeni (rahimehullah) liderliğindeki gençlerden 30'u, Ruslara büyük hasar verdikten sonra şehid edildiler, bundan sonra da askeri operasyonlar durdu.

Geri çekilmek için bize bir işaret geldi. Bu nedenle bir gecede geri çekildik ve bitti. Ancak üç gün sonra geri döndük çünkü Ruslar, içlerinde 1000 çocuk ve 1500 kadının bulunduğu Karamakhi, Chabanmakhi ve üç köyü daha kuşatmışlardı. Onlar hiçbir şeye karışmamışlardı. Yanlış bir şey de yapmamışlardı, siyasetle ve hükümetle ilişkileri yoktu. Ruslar onları üç taraftan kuşatıp toplar ve savaş uçaklarıyla bombalamaya başladılar ve onları müzakereye çağırdılar. Böylece insanlar, Rusların ne istediğini görmeye geldiler. Ruslar şöyle dediler: "Silahlarınızı bırakın ve nöbetçileri kaldırın." Onlar da istişarenin ardından ertesi gün cevap vereceklerini söylediler. Fakat Ruslar ihanet etti ve gece boyunca ağır silahlarla onları bombaladılar.

Hiç kimse Ruslar neden Dağıstan'a girdi demedi fakat Müslümanlar girdiği zaman şöyle söylediler: "Hatalı-sınız." Çok tuhaf, insanlar mümkün olduğu kadar biz-den yardım talep ediyordu, biz tereddütte kalamazdık, kalamayız.

O vakitler yaralılarımızı tedavi ettirmeye ve işle-rimizi yoluna koymaya ihtiyaç duyuyorduk. Bu ne-denle gençlere şöyle dedim: "Hiç kimseyi burada is-temiyorum. Kim giriş yapmak istiyorsa giriş yapabilir ve her kim bunu istemiyorsa ona güle güle..." Bir kez daha grubumuzu ve silahlarımızı hazırlamaya baş-ladık, işlerimizi yoluna koyabilmek için bütün bir aya ihtiyacımız vardı fakat 2 veya 3 gün içinde ça-bucak insanları topladık, işlerimizi yoluna koyduk ve gruplar oluşturduk. Sonra şöyle dediler: " Bize 2 gün verin, giriş yapacak insanlar var." Bunun ardından bazı gruplar iştirak ettiler ve onlar, bir hafta içinde hazırlanmışlardı.

Rusların ve Dağıstan hükümetinin askeri operas-yonları durdurması, meselenin barışçıl biçimde çözü-lebileceği ve bizim barış yolunu seçeceğimiz konusun-da (ilk savaşta bile) uyarı ve talepte bulunduk, fakat bir çözüm bulamadık.

Dağıstan ve Çeçen halkı arasında bir Şura Konse-yi vardı. Onlar demokrasi için çağrıda bulunmuyor-lar mıydı? Bu insanların halkın görüşüne bakmak için kurulmuş bir konseyi vardı ve kendilerini temsil eden üyeleri seçiyorlardı. Biz, Şura Konseyi'nin yalnızca as-keri kanadındaydık. İnsanlar bu Konsey'de toplanır, birçok meseleyi tartışır, hükümeti ve Rusları adres gösterip mektup yollarlardı.

Fakat Ruslar ve Dağıstan hükümeti onları dinlemedi. Dağıstan hükümeti için Ruslara yardım talebinde bulunmak meşru, halkın mücahidlerden yardım talebinde bulunmasına ise izin verilmiyor!? Bu kör bir iç görüdür.

Ruslardan bir hafta sonra giriş yaptık. Tüm barışçı yolları aradık fakat kabul etmediler ve onlardan bize hiçbir cevap gelmedi. Dağıstan'da inanılmaz büyük bir savaş vardı. Tsumada köyü şeriatın yürürlüğe girdiğini ilan etti, bu nedenle orada acımasız bir savaş oldu. Allah'a hamd olsun, Allah bize Rusları öldürmeyi, konvoylarını kuşatmayı ve vurmayı lütfetti. Karamakhi'de savaş sona ermeye yakındı ki bu sefer Ruslar, Çeçenistan içine top ateşine başladılar ve sanki kendileri hiçbir şey yapmamış gibi "topraklarımıza niye girdiniz?" dediler.

Allah'a yemin ederim ki, biz Dağıstan'da bir kurşun bile atmadan önce Ruslar, Tshelvesky vilayetinden Çeçenistan içine 1 kilometre girdiler ve Naor vilayetinde toplandılar. Ayrıntıları öğrenmek isteyen kişi, oranın halkına sorsun, hatta Mashadov'un bile bundan haberi vardı. İnsanlar Çeçen ordusundan ayrılmak istediler ve bu 1 kilometreyi geri almak için Tshelvesky vilayetine doğru hareket ettiler. Ruslar gümrükleri almaya ve askeri karakollara saldırmaya başladı. Rusların bir şeyler yapmak istediği çok açıktı, bu nedenle onlar başlamadan önce biz davrandık.

Allah, 200-300 yıldan beri ilk defa Müslümanlara taarruz cihadını lutfetti. Düşman bize saldırmadan önce biz, cihad operasyonları gerçekleştirdik. Çünkü her savaşta biz alıştık, onlar girer, katliam yapar, tecavüz eder ve bundan sonra bu dernek ya da şu yardım kuruluşu ve tıbbi çalışma yoluyla yardım ederiz. İlk

defa da biz başlayıp bir şeyler yapalım dedik, Rusların hesabını bozan şey de buydu ve onları acele ettirdi. Allah'a yemin ederim ki, bu topraklardaki Müslüman varlığını sona erdirmek üzere Çeçenistan içinde büyük bir katliam hazırlığı yapıyorlardı.

* * *

ÇEÇENİSTAN'A
İKİNCİ RUS İŞGALİ

Çeçenistan içinde askeri operasyonlar başladı, biz de işlerimizi düzenlemeye başladık ve Shalakvoskoy'un kuzeyi ile Grozni ve Urus-Martan'ın kuzeyindeki bazı sıradağlardan cepheler tuttuk. Kardeşlerimiz Ramazan Sakaev, Ramazan Ahmedov ve Yakup El Gamidi buralara konuşlandırıldı. En büyük gruplardan üçü, Batı'da kardeşimiz Ebu Velid diğer gruplarla birlikte Argun'daydı, Grozni içinde Ebu Zer ve Bagram İsmail (rahimehullah) kardeşlerimiz ve Ebu Cafer kardeşimiz Sergin-Yurt'taydı ve operasyonlar başladı. Biz, iki önemli cephe kurduk: dağ girişlerini korumak için Yakup, Ramazan ve korumaların emiri Gardez'in liderliği altındaki Dib-Yurt cephesi ile kardeşlerimiz Bek Han, Ebu Cafer ve Abdulsamed el-Taciki'nin bulunduğu Vedenö'ydü.

Operasyonlar kardeşimiz Ebu Zer'le birlikte 400'den fazla mücahidle Grozni içinde ve Yakup, Ramazan ve Ebu Velid'le birlikte diğer 400 mücahidle Dib-Yurt cephesinde başladı. Sergin-Yurt'ta da

kardeşlerimiz Ebu Cafer ve Abdussamed'le birlikte 200 mücahid bulunuyordu. Böylece operasyonlar ve savunma başladı, başkent kuşatması sona erene kadar işler yoluna girmişti ve mücahidler başkentten çıkıp dağlara gittiler.

Çeçenistan içinde savaşta en önemli stratejik bölgelerden biri olan Şatoy içinde birçok sorun vardı. Burası dağlık bir bölgedir, geçitleri ve tepeleri kontrol eder etmez her şey biter. Fakat çok kar vardı ve soğuktu. Mücahidler hastalandı, işlerimizi yoluna koymak ve insanları toplamak zordu. Bu nedenle Gelayev, Şamil, Arbi ve Ramazan'la birlikte bir toplantı gerçekleştirdik. Onlar dinlenmek için bir haftaya ihtiyacımız olduğunu söylediler. Onlara Ruslar indirme yapmadan önce dağları kontrol etmemiz gerektiğini söyledik. Nitekim indirme başladı. Rusların ilk grubu ilk dağ sırasına indi ve yavaş yavaş işgal etmeye başladı. Ruslar zirveleri işgal ettikten sonra o bölgede var olmak çok zordu. Bunlar Şatoy olaylarıydı. Bunun ardından Rusların girip tüm yolları kuşatmadan önce oradan ayrılmaya karar verdik ve işte bu noktada muhacirlerin katılımı konusu geliyor.

Belki bu soruya Arap topraklarındaki kardeşlerin soru-cevap oturumunda cevap vermiştim. Gürcistan yolu açık olduğu zaman muhacirlerden olan kardeşlerimize, hiç kimsenin Çeçenistan'a gelmek için acele etmemesi gerektiğinden, zira kışın gelmekte olduğundan ve Rusların tüm köyleri stratejik olarak kuşattığından bahsettim. Onlara hiç kimsenin aceleci davranmaması gerektiğini ifade ettim, vaziyet zordu ve kış geliyordu, ne çadır ne hastane vardı, mücahidlerin ihtiyaç duyduğu hiçbir şey yoktu fakat Allah onu hayırla mükâfatlandırır, Şeyh'ten bir uyandırma vardı. Bazı insanlar ve komutanlar şöyle dediler:

“Evet, onların gelmelerine izin verelim, biz onlara çeki düzen veririz.” Maalesef gelen bu kardeşlerin %70’i eğitimsizdi. Bu nedenle girişleri durdurması için Şeyh’i gönderdik. Allah’a yemin ederim ki, biz onlardan yorgun olacaktık onlar da bizden. Bütün kamplar bombardıman altında olduğundan kamp yoktu ve onlar da eğitimsizdi. Ruslar düzlüklere girdikten sonra girişler durdu ve birçok kardeş geri döndü. Neredeyse 100 kardeş ise Çeçenistan’a giriş yaptı. Güney güzergâhı açık mıdır diye baktım. Mücahidlerin kontrolü altında kardeşlerin giriş yapması için bir sorun olmayacaktı. Dağlar üs oldu, içlerinde merkezler kuruldu ve çıkış için bir geri plan haline geldi. Gerçi Gürcistan hiçbir şekilde güvenli değildi ve Kafkasya’da mücahidlerle kara bir geçmişi vardı. Onlar Hristiyan’dı ve biz, küfrün tek bir din olmasından dolayı onlardan hiçbir şey beklemedik. Mücahidlere karşı diğerlerinden daha fazla hilekârlardı. Nitekim Ruslar Güney güzergâhından Gürcistan’a girdiğinde ve bu güzergâhı kontrol ettiğinde biz bundan Rusların amacını anladık.

Elbetteki Çeçenistan’a giriş yapmak isteyen kardeşleri gücendirmemizi yanlış yorumlayan kardeşler vardı, Allah onları affetsin. Onlar, hiç kimse için hayır arzu etmediğimizi ve yalnızca kendimiz için çalışan bir tekel olmak istediğimizi söylediler. Onlar bu konuşma için Allah’ın huzurunda hesap verecekler. Belki de buradan çıkıp giden kardeşlerin, Çeçenistan topraklarının içinde kış mevsimi boyunca muhacirlerden olan kardeşlerin başına neler geldiğini insanlara açıklaması gerekebilir. Neden birileri İslam askerlerinin, İslam evlatlarının Müslümanların vakalarında deneyimlerden geçmesini ve öğrenmesini istemesin? Onlar şimdi hazırlanmak zorundadır, bugün işte bu İslam ümmetinin hastalığıdır. İşte meydan burası,

Müslüman evlatlarının savaş için eğitim yapacağı başka bir meydan yok, iştirak edebilecekleri başka bir mücadele de yok. Fakat çadırda, giyecekte ve yiyecekte sıkıntı vardı, bu nedenle onların girişine izin veremezdik.

Şatoy Yürüyüşü

Sonra Şatoy deneyimi başladı. Dilerim ki, her bir kardeş bu söyleyeceklerimi okur ve işitir. Yine dilerim ki, dil bilmeseler, yer bilmeseler ve eğitim almamış olsalar da son zamanlarda Çeçenistan'da bulunmuş olan bu kardeşlerle tanışırlar. Onlar size, kardeşlerin daha önce asla tecrübe etmemiş olduğu bir deneyimden ve trajediden bahsedeceklerdir. Ruslar girdi ve dağlık bölgeleri kontrol altına aldıklarında yürüyüş başladı. Kardeşlerle karşılaştım ve onlara şöyle dedim: "Eğer buradan çıkamazsak Ruslar kuşatmayı daraltacak ve durum daha kötü bir hale gelecek."

Allah düşmanları, "bir hafta içinde meseleye son vereceğiz ve paralı askerlerin bedenlerini teşhir edeceğiz" demeye başladılar, bu ve şu komutan diye de isim verdiler. O zamanki devlet başkanı Putin'in, Hattab'ın ve Şamil'in kafasını ellerinde tuttuğu bir karikatürünü çizmişlerdi. Ya bizim işimizi tamamen bitirmişler ya da bitirmek üzereler gibi durumu tasvir ediyorlardı.

Komutanlar çıkış konusunda fikir birliğine varduktan sonra bombardımandan dolayı delik deşik olmuş bir yolu gözetlemeye gittim. Delikler çok büyüktü, askeri bir araç üzerinde ilerleyemezdi. Şatoy'dan zorlukla çıkış yaptık. İnsanlara hazırlıklı olmalarını ve hiç kimsenin harekete geçmemesini söyledim. Sonra gece vakti yola çıktık, çok yüksek bir dağa tırmanacağımızı ardından da çok derin bir vadiye ineceğimizi

sanıyorduk. Çok yüksek zirveler vardı ve mücahidler için kışın hareket etmek zordu. Allah'a hamd olsun ki güzel bir yer bulduk, bu nedenle harekete geçmesi için herkese yeşil ışık yaktım. Kafilenin 500-700 kişiden ibaret olacağını düşünmüştüm fakat kafilenin 1250 mücahid olduğu ortaya çıktı. Bu grupları meydana getirmek bizim için zordu. Her bir grup için Emirler atadık. Tüm şahısları ve Emirleri tanımıyoruz. Hareket etmeden önce ana yol üzerinde ikmal malzemelerini temin ettik, mücahidlere ikmal malzemelerini almalarını, çünkü uzun bir yürüyüş olacağını söyledim. Böylece bazıları aldı, bazılarıysa meseleyi önemsemedi ve almadı. Almayanlar daha sonra çok bitkin bir hale geldiler.

Yürüyüş başladı ve ben de grupların çıkışlarını takip ediyordum. Onların bir arı kovanı gibi olduklarını gördüm, konuşmalar ve bağışmalar başladı. Grupları düzene sokmaya başladım, her grubun bir Emiri vardı. Onlara şöyle dedim: "Ateş yakmayın. Ruslar her tarafta ve eğer bizim konumumuzu anlarılarsa toprağı ateşe verirler." Bazıları emirlerimi duydu, bazılarıysa duymadı. Sorunlar vardı ve gece hava çok soğuktu, öyle ki gece uyumak imkânsızdı. Gün boyunca da uyuyamazdık, çünkü yürümemiz gerekiyordu. Böylece insanlar sarhoş gibi yürümeye başladılar. 4-5 gün boyunca açlık, soğuk ve nem vardı. Ayakkabılarımızı çıkaramıyorduk, bu nedenle ayak tabanlarımız bembeyaz hale gelmişti. Çünkü etin içinde kan yoktu. Soğuk daha da kötüleşti, gençler ateş yakmaya başladılar ve elbiseler tutuşmaya başladı. Sert soğuktan dolayı ateşe yakın uyudukları için elbiseleri uyurken alev alıyordu. Eğer kardeşler böyle bir şeyden bahsetselerdi inanmazdınız.

Kardeşler hasta olmaya başladılar, ishal ve açlık vardı, yüzler ve deriler soldu, dudaklar çatladı. Bir çıkış yolu aramaya başladık, fakat aşağılık Ruslar tüm zirvelere mevzilenmiş ve en iyi birlikleri olan "Kozmandoları" getirmişlerdi. Suçlu teröristleri(!) ezmek için Özel Kuvvetler hazırladıklarını ilan etmişlerdi. Bu konu için gerçekten de hazırlık yapmışlardı. Onların birlikleri sanki 5 yıldızlı bir oteldelermiş gibi elbiseler, çadırlar ve küçük ısıtıcılarla ikmal edilmişti. Biz ormandan ormana hareket ederken onların her şeyi vardı. İnsanları bir vadide topladım ve onlara bir ateş yakmalarını emrettim. Bu vadinin yakınında yerle bir edilmiş bir köy vardı, sakinleri tarafından terk edilmişti. Bazı mücahidler köye girdi ve tavukları, sığırları ve köyde bulabildikleri diğer her şeyi yediler, geriye hiçbir şey bırakmadılar. İnsanlar her gün yakılıyor ve yok ediliyordu. Ruslar gece gizlice köye girip talan ediyorlardı. Bu nedenle köye girdik, içinde olanları aldık ve şöyle söyledik: "İnşallah daha sonra bunları telafi edeceğiz." Biz, kendimiz için yeterli olanı aldık. İnsanların idaresi çok zordu, yirmiden fazla komutan olmasına rağmen zorlukla komutanlarla görüşebiliyorduk. Başlı başına bir orduydı. Onları telsiz aracılığıyla topluyordum ve mümkün olduğu kadar işlerimizi yoluna koyuyorduk. Yalnızca kimin yaralandığını veya şehid olduğunu bilmek istiyorduk, en önemli şey buydu.

Bir vadiye tırmanmaya başladık. 18 gün olmuştu ve durumumuzu yalnızca Allah bilir. Gözetleme yapmaya ve bir güzergâh aramaya başladık, böylece Ebu'l Velid'le birlikte yola çıktık. Bundan önce de kardeşimiz Ebu Ömer Necdi ile birlikte bir grup göndermiştim fakat kayboldular ve onlardan hiçbir haber gelmedi. Biz Ebu Velid ile birlikte ikinci gruptuk, Ebu

Velid'in önderliğinde bir yere gittik, oraya varır varmaz Ruslarla karşılaştık ve bir çatışma çıktı, 1 kişi yaralandı, ayrıca Ebu'l Velid yaralandı, 1 kişi şehid oldu ve Ruslar tepe üzerinde kaldılar.

Olay şöyle olmuştu: O zaman ben telsizle iletişim kurmak için küçük bir tepeye çıktım. Ebu'l Velid ve kardeşlerden biri ile tepeye vardığımızda, bir ağacın arkasında küçük bir ateş gözümüze göründü. Bu nedenle bölgede mücahidlerin olabileceğini konuştuk. Onların Ruslar olabileceğini düşünmemiştik çünkü onlar gece genellikle ya aydınlatma bombalarını kullanırlardı ya da gece atışı yaparlardı. Bu nedenle Ebu'l Velid'e şöyle dedim: "Onlar mücahidler olabilir mi?" Ebu'l Velid şöyle dedi: "Bu bir ateş mi değil mi?" Ebu'l Velid yakından görmek için gitti ve döndüğünde şöyle söyledi: "Konuşan insanlar var, Çeçen kardeşler benimle gelin onlarla konuşun. Belki onlar Çeçen mücahidlerdir ve eğer onlarla Rusça konuşursak bize ateş edebilirlerdi diye endişe ettim." Buna rağmen kardeşler Rusça konuştular, çünkü Çeçen dili zordu ve sadece bir halkın dili idi. Fakat Rusçayla tüm Kafkas halklarıyla konuşabilirsiniz.

Benim korumalarımın olan Çeçen kardeşlerden biri onlara çağrıda bulunmaya başladı ve ateşin daha da büyüdüğünü gördük, sonra onlardan biri çadırın dışına çıktı ve ateş etmeye başladı. Çeçen kardeş yaralandı ve onlara ateş etmeye başladı, ben de onlardan 10 metre uzakta bulunuyordum ve yarım saattir telsizle çağrıda bulunuyordum. Ateş başladığı zaman topçu bombardmanı da başladı. Ebu'l Velid ve ben geriye doğru hamle yaparak bölgeden hızlıca geri çekildik, bu arada bölgedeki ağır ateş daha da şiddetli hale geldi. Aşağılık Ruslar mücahid kafilesinin hareket etmemesini istiyorlardı, ta ki mücahidleri içinden

çıkamayacakları bir pusunun içine düşürebilsinler. Daha önce Rusların bu tarz bir cesaretini tecrübe etmemiştik, her yere mevzilenmişlerdi.

Bundan sonra geri dönüp Şamil'e içinde bulunduğumuz zor durumu açıkladık ve bu problemi çözmemiz gerektiğini söyledik. Şamil ise köylerden çıkmamız konusunda ısrar etti. Ruslar bu köylerin içinde her yerdeydiler, biz ise iki dağın arasında bir boğazda bulunuyorduk. Durumun zor olduğunu ve bizimle birlikte 1200'den fazla mücahid bulunduğunu Şamil'e söyledim. Ruslar bu köylerde toplanmışlardı ve sayıları çoktu. Şamil şöyle dedi: "Bölgeyi bilmiyorum, gitmek zorundayız." Ben de şöyle dedim: "Problem yok, güzergâhları gözetlemek için birkaç kardeş göndereceğiz." Böylece aralarında Çeçenistanlı Hüseyin ve Arap Yarımadası'ndan Ebu Zer et-Tâifi kardeşlerimizin bulunduğu bir grubu gönderdim, Allah onu hayırla mükâfatlandırsın, Ebu Zer bizim en iyi kardeşlerimizden biriydi ve onunla birlikte adı İslam olan Çeçen bir kardeş bulunuyordu.

Onlar gittiği zaman dağa tırmanıp oturdum, odundan bir barınak yaptım ve bir ateş yaktım. Bu sırada Ebu Zer kardeş telsizle aradı ve "Taç" ismiyle bana çağrı yaptı. Ona cevap verdim. O şöyle söyledi: "Bölgeden geçiş yaptık fakat sağ tarafta 1 kilometre uzaklıkta Ruslar var. Ne diyorsun?" Ben de şöyle dedim: "Güzergâhınız üzerinde olmadıkları sürece devam edin." Devam etti ve bölgeden geçiş yaptı. İşler yolundaydı, diğer tarafta bizi karşılayacak olan insanlarla da anlaşmaya varmıştık.

Ertesi gün insanlara "haydi Bismillah" dedik ve hareket etmeleri için gruplara emirler verdik. Şamil'e, Girat kardeşle birlikte kabileyi idare eden Yakub'a,

yaralanan Ebu'l Velid'e, Mutib'e ve Abdussamed'e de çağrı yaptım. İnsanlar hareket etmeye başladılar. Ben ve grubum yol üzerinde uyuyorduk. Eğer 2 saat daha fazla geç kalsaydık Ruslar gelip bizi esir ederlerdi. Bu arada Ruslar, gözetlemeye giden grubun izlerini takip ediyorlardı. Rusların planı, bölgede arama yapmak için 2-3 gün hatta bir hafta süresince zirvelerde ve tepelerde mevzilenmekti. Eğer kamplar ya da siperler varsa diğer bölgelere gitmekti.

O gün sabah 8-9 civarında bazı korumalarla birlikte grupların önünde bulunuyordum. İlk grup gittikten sonra güzergâhtan bir kez daha emin olmak için yürümeye başladık. Güzergâhtan emin olmak için benimle birlikte olan korumalarla birlikte ikinci grup içinde hareket etmek istedim. Yakup ve Şamil'le birlikte olan diğer tüm gruplar bizim arkamızdaydı. Yürürken benim tarafımdan yaklaşan beyaz kamuflajlar giymiş bir grup gördüm. Bu nedenle önümde bulunan iki genç korumayı çağırdım fakat sesimin alçak olmasından dolayı beni duyamadılar. Bahsettiğim grupsa bizi gördü ve hemen kaçmaya başladı. Biz de pozisyonlarımızı aldık ve silahlı çatışma başladı. Onların, dün yola çıkıp geri dönen gruplarımızdan biri olduğunu düşünmüştüm. Fakat aramızda çatışma başlamıştı ve benimle birlikte olan kardeşlerden biri, cebindeki şarjörü delip deri içinde duran ve doğrudan kalbine doğru gelen bir PK makineli tüfek mermisiyle yaralandı. Kendi kendime dedim ki: "Hasbunallah, şimdi onu kim alacak ve nereye sürükleyeceğiz?" Sonra onlara el bombaları attık ve aramızdaki çatışma devam etti. Benim grubum 6 korumadan meydana geliyordu. Bu nedenle onlardan biri yaralandığı zaman endişelendim, çünkü Rus grupları geri çekilmemişti. Geri çekilmek yerine bizi kuşatmak için sağa sola yayılmaya

başladılar ve biliyordum ki sayıları çoktu. Bu nedenle hemen geri çekilmeleri için kardeşlere emir verdim ve tüm güzergâhları gören iyi bir pozisyon aldık. Orada kalıp bir pusu attık ve onların geri çekilmesini umduk, çünkü mücahidler geliyordu. Bu nedenle onlar nasıl ilerleyebilirdi? Bu mücrimler sakın bir biçimde ve güven içinde ilerliyorlardı ve bize ulaşana kadar yürümeye devam ettiler. O zaman, onlar ilerlerken Yakup kardeş kafilesiyle birlikte geldi ve biz Rusları öldürmek için onların gelmesini bekliyorduk. Fakat Allah ona hidayet etsin, kardeşlerden biri Rusları vurmak için acele etti ve Ruslardan biri hemen devrildi, daha sonra üçünün işini de biz bitirdik. Ruslar geri çekildiler ve takviye istediler. Ruslara ağır silahlarla takviye geldi ancak ilk iki bomba onların tepesine düştü. Aralarında ölenler ve yaralananlar vardı. Biz de onlara ateş etmeye başlayınca durup tekrar takviye istediler ve geri çekildiler. Kardeşimiz Yakub'a hemen sol taraftan gruplar göndermesini söyledim. Sonra kafiye hareket etti ve kafiye geri çeviremezdik, çünkü Ruslar konumumuzu biliyordu, bu nedenle güzergâhı tamamlamamız gerekiyordu.

Rusları kuşatmaları için sol taraftan bir grup gönderdim ve onların 30-35 kişiden oluşan bir bölük olduklarını keşfettim, artçı bir grupları da vardı. Kardeşler ilerleyip arka taraftan onlarla savaştılar. Bu nedenle Rusların kafaları karıştı ve ne yapacaklarını bilemediler. Yakub'a şöyle dedim: "Sen sol taraftan git, ben de sağ taraftan gideceğim." Kardeşler sağdan soldan Rusların üzerine ateş etmeye başladılar. Bu nedenle Ruslar bütün dağın bir ateş makinesi haline geldiğini gördüler, (buna karşın ben de bulunduğum yönden hiçbir şey göremiyordum, sadece onların dikkatini dağıtmak için ateş ediyordum) ve gerçekten

onları kuşatmaya başladığımızı düşündüler. Ruslar kaçtılar, Yakub da onlara doğru ilerlemeye başladı. Onların erzaklarını ve mühimmatlarını bulduk, Allah'a hamd olsun, tam da cephanem bitmişti.

Yakub'a şöyle dedim: "Onlara doğru ilerle." Yakub da dedi ki: "Allah'a hamd olsun, onların silahlarını, mühimmatlarını, çadırlarını ve uyku tulumlarını aldık." Umutsuz bir biçimde bu malzemelere ihtiyaç duyuyorduk. Kardeşler Ruslara doğru ilerlemeye başladılar, biz de onları seyrediyorduk, onlar Rusların konumlarına ulaşana kadar ben de gençleri sıraya koyup onlara doğru ilerlemeye başladım. Bazı kardeşler yukarı çıktı, bazıları aşağıda kaldı. Ruslara pusurmak için Yakup kardeş 5 mücahidle birlikte aşağıdaydı ve Rusları sıkıştırdılar. Ayrıca Ruslara yukardan ateş eden bazı kardeşler de vardı. Oradan buradan ateş edilmeye başlandı bu nedenle Rusların planları boşa çıktı ve saflarını yeniden düzenleyip siper kazma imkânı bulamadılar. Ağır topçu ateşi de onları vurmaya başladı, ateş toprağı yakıyordu ve doğrudan onlara yönelmişti. Bu sırada kardeşler bulundukları konumdan geri çekildiler ve orada kimse kalmadı. Onlar bir dağın zirvesindeydiler, bu nedenle sağ tarafa doğru aşağıya gelmelerini istedim. Onlar da aşağıya geldiler, Allah'a hamd olsun ki hiçbiri yaralanmamıştı, onların tarafına doğru yoğun ateş olmasına rağmen onlara hiçbir şey olmamıştı. Ancak kısa bir süre sonra bir başka bombardımanın ardından kardeşlerden birinin şehid olduğunu, bazılarının ise yaralandığını işittik, bombardıman çok yoğundu. O bölgeye ilerlemek istedim fakat yoğun bombardıman nedeniyle yapamamıştım. Tedavi etmem için arada bir bana bir yaralı getirdiler, daha sonra da gömmeyi denememiz için bir şehid getirdiler, fakat onu gömemezdik. Çünkü kazı

malzemelerimiz yoktu, bu nedenle bıçaklarla yarım metre derinliğinde bir çukur kazdık ve şehidi gömdük. Kardeşler hasta ve çok yorgundu. Onlardan biri zahmetli bir biçimde kendi grubunun yükünü çekmişti, 30'dan fazla yaralı ve 30 şehid bize getirilmişti. Ayrıca kardeşlerimiz Ebu'l Velid, Yakub ve Çeçenistanlı Ebu Zer de yaralıydı.

Takviye talebinde bulunduk böylece kardeşimiz Abdussamed et-Taciki geldi, Allah şahadetini kabul etsin. Grubuyla birlikte ilerledi ve şehid düştü, yardımcısı, Abdussamed'in yardımcısı komutan İlyas (Şehrüddin) ve komutan Şali Adin de şehid oldular, bu kişilerin tümü grup komutanlarıydı, Allah hepsine rahmet etsin. Grup liderlerinden yaralılar ise Ebu'l Velid, Yakub ve Çeçenistanlı Ebu Zer idi. Bir Emiri olmadığı için hiçbir grubu gönderemezdim. Bazı grupların Emirleri ya şehid olmuştu ya da yaralanmıştı. Bu nedenle Ramazan'ın grubunu çağırdım ve onları önden gönderdim, gece vakti idi. Şamil ise ilerlemekte ısrar etti. Şu anda böyle bir şey yapamayacağımızı ona tekrar söyledim, çünkü önümüzde Ruslar konumlanmıştı. İlerlememiz gerektiği konusunda ısrar edince ben de sinirlendim ve ona şöyle dedim: "Canın nasıl istiyorsa durumu öyle anla" ve telsizi kapattım. Önden giden kardeşlere ulaşana kadar bölgede ilerlemeye devam ettik, bizi görünce şöyle söylediler: "Nereye gidiyorsunuz? Ruslar 15 metre önümüzde!" Dolayısıyla Şamil'e şöyle dedim: "Gördün mü?!" Bana şöyle dedi: "Şimdi şafak vakti, savaş uçakları gelecektir." Gerçekten de etrafta savaş uçakları yoğun olarak dolaşıyordu.

Bir vadiye indik, (dipsiz bir vadiydi ve derinliğini ancak Allah bilir) bitkin gençlerin oraya nasıl indiklerine ve yeniden nasıl tırmandıklarına şaşırıp kalmıştım. Gün içindeki şiddetli soğuk nedeniyle gece

uyuyamamışlardı, biz de 30 dakikadan fazla uyuyamamıştık. Kan akışının durmaması için 30 dakikanın ardından kalkıp koşmamız gerekiyordu. Allah, sabah vakti 15 metre mesafede Ruslarla gençleri birbirine geçirmeyi dilemişti. Gençler Ruslara saldırdı ve onlar sadece kafalarını parkalarının içinde tuttu. Böylece gençler Rusları öldürmeye başladı ve tek bir noktada 50'den fazlasını öldürdüler. Orada, Rus hükümetinin mücahidlerin liderlerini öldüreceklerini dünyaya ilan ettiği "Komando" kuvvetlerinden ya da sözde "Destans"ların iki bölümü bulunuyordu.

Bunun ardından ilerlemeye devam ettik. Elimizde Rus esirler vardı, bir Rus esir kaçtı ve Ruslara bizimle ilgili rehberlik yaptı. Ruslar, sadece 200 veya 300 kişi olduğumuzu düşünüyordu. Dinleme cihazlarından "sayıları 200 ya da 300 kişi" dediklerini duyuyorduk, fakat sonra şöyle dediler: "Askerlerimizin birinden aldığımız haberlere göre sayıları 1200." Bahsedilen asker bizden kaçan bu esirdi. Bu esirin kaçmasının nedeni, o sıralar hiç kimse kimseye muhafızlık yapamazdı ve onu elde tutmak bir hataydı. Tüm esirleri öldürmemiz gerekiyordu. Bundan sonra konumlarımıza geri dönmemiz de imkânsız bir hal aldı.

Bu savaşta tüm Rusları öldürdükten sonra yoğun bir çatışma ve bombardıman başladı, birçok genç şehid oldu. Büyük sayılarla yürüyorduk. İlk kez yaralı mücahidlerin geride bırakıldığını ve şehidlerin gömülmediğini gördüm. Sorun, bazı insanların, yaralı veya şehid mücahidlerin kendileriyle ilgilenecekleri bir grupları olduğunu düşünmeleri idi. İnsanların gruplar olmadan bireysel olarak yürüdüklerini bilmiyorlardı. Geçerken yaralı bir mücahid buldum (ki ben kafilenin arkasında bulunuyordum) ancak onun yanından geçip gidemedim, iki tane de şehid vardı. Bu nedenle

benimle birlikte olan kardeşlerden bir çukur kazmalarını istedim. Hiç kimseyi bunun için zorlayamazdık, bunun için zaman yoktu ve insanlar çok yorgundu. Allah onları hayırla mükâfatlandırsın, kardeşler bana itaat ettiler ve yaralı mücahid için bir çukur kazdılar, çünkü kafasından yaralanmıştı ve şehid oluyordu. Allah'a yemin ederim ki bölgede misk kokusu vardı, insanlar bombardımana rağmen bu kardeşe doğru gelip kokuyu kokluyorlardı ve tekbir getiriyorlardı, sonra onlara “haydi şimdi gidelim” dedim.

Onu gömdükten sonra bir vadiye indik ve ertesi gün helikopterler geldi ve konumumuzu keşfetti. Ve tüm uçaklar geldi ve yeryüzünü dövmeye ve yakmaya başladılar, bizimse karşılık verecek hiçbir şeyimiz yoktu, uçaklar çok alçaktan uçuyordu. Daha sonra roketatarlarla bombalama başladı, her taraftan Moshak ve Organ roketleri geliyor ve bulunduğumuz konuma düşüyordu. Kendi kendime: “şimdi yüzlercemiz öldü, moraller çok kötü” dedim. “Eğer mücahidlerin yarısı şehid edilip diğer yarısı sağ kurtulursa bu bizim için kabul edilebilir bir oran” diyorduk.

Mücahidlerin üzerindeki bombardıman daha şiddetli bir hale geldi. Bunu Şamil'e anlatmaya çalıştım fakat görüşme imkânı yoktu, Emirlerin birçoğu ise yaralanmıştı ve yorgundu. Buna rağmen bir istişare gerçekleştirdik ve konuyu gözden geçirdik. Meselenin gelişigüzel hale geldiğini anladık ve insanlar hareket ediyordu. Temel nokta, insanların yalnızca hareket ediyor olmasıydı. Kimileri hareket etmeye başlıyordu, kimileriye etmiyordu ve işler gelişigüzel bir hale gelmişti.

Akşam vaktinin ardından gruplar, Salman Thawzni ve Desi Khoti köylerine doğru hareket etmeye

başladıktan sonra Rusların da hazırlanmaya koyulduklarını; birçok birliklerini seferber ettiklerini ve geçiş güzergâhlarına mayın döşediklerini hatırlıyorum. Bu köylerin ardından kıyısında korkutucu toprak yarıklarına sahip bir nehri diken üstünde geçmek zorunda kaldık. Ruslar tüm güzergâhları mayınlamıştı, geriye sadece bir veya iki güzergâh kalmıştı. Varmamızdan önce köyde saklanan gençlerle iletişim kurmaya çalıştım. Onlar bana bilgi verdiler ve şöyle söylediler: “Allah’a yemin ederiz ki Ruslar sizin için hazır, buraya gelmeyin.” Şamil ise hala bu bölgelere doğru yürüyüşe devam etme konusunda ısrar ediyordu. İşler daha zor ve daha gelişigüzel hale gelmeye başladı, bombardımanın şiddeti de arttı. Birkaç genç şehid oldu ve yaralandı. Hâlihazırda giremediğimiz bu köylerde 100’den fazla yaralıyı tutuyorduk, ancak köylerin sakinleri yeni yaralıları teslim alamayacaklarını söylediler, böylece sorunlarımız arttı.

Hatırlıyorum da akşam vaktinden önce yerde yatan şehid kardeşlerden birinin yanından geçmiştim, hiç kimse onu gömmemişti. Ben kafilenin arka tarafında bulunuyordum ve güzergâha devam etme konusunda ikna olmamıştım, fakat kardeşimiz Şamil keskin bir görüşe sahipti, çünkü bölgeyi biliyordu. Benimle birlikte olan korumalara dedim ki: “Şehid için bir çukur kazın.” Böylece bir bombanın düşüp bir miktar genişlettiği bir yeri şehid için çukur kazdılar ve onu içine gömdüler. Bunlar ağır trajedilerdi ve ruhlarmızda sahneleniyorlardı. Hayatım boyunca böyle bir şey görmemişim.

Şamil geldi, ayrıca köy sakinlerinden bazıları da gelip şöyle söylediler: “Allah’a yemin ederiz ki Ruslar sizin için iyi hazırlandılar ve sizi bekliyorlar, bu bölgede ilerlemeyin.” Yani Şamil ikna olmakta geç kalmıştı.

Telsizi bıraktım ve ona şöyle dedim: “Bu doğru değil, bir gövde iki başla yürüyemez.” Böylece işleri ona bıraktım. Aslında onun bir görüşü vardı, çünkü daha önceden bölgeyi biliyordu ve bu bölgede tecrübe sahibi idi, belki de bir şeyler biliyordu fakat fazlasıyla ikna olmuştu. En sonunda benimle bir araya gelmek istedi ve şöyle söyledi: “Ne yapacağız?” Ona dedim ki: “Bu durumla ilgili düşüncemden daha önce sana bahsetmiştim. Artık yaralılar ve şehidler var. Şimdi mi ne yapılacağını soruyorsun?” Sonra da şöyle söyledim: “Bu bölgelerden geldiğimiz mıntıkaya geri dönmekten başka çözüm yok. Geldiğimiz bölgede Ruslar ölümlerini aldılar ve onların sayısı 75’ti.” Bölgede bulunan Rusların etrafımızı dört bir yandan kuşatmalarını bekliyorduk. Çevremdeki mücahidlerle oturmuş onlara Allah’ı hatırlatıyordum; O (Subhanehu ve Teâla) bize iki güzellikten birini vaat etti, ya zaferdi ki o Ümmetin zaferiydi ya da Allah yolunda şehadetti ki o da bir zaferdi ve her ikisi de güzeldi, bana onu lütfetmesi için Allah’a dua ettiğimi hatırlıyorum. Moralim çok düşüktü. Allah’a yemin ederim ki üç veya dört gündür yüzlerimizde gülümseme yoktu. Kardeşlere hep “hazır olmalısınız” diyordum, bazı grupların yanından geçerken herkes “ne yapacağız?” diye soruyordu, onlara “Allah’la karşılaşmak için hazır olun, Allah’a zikrinizi artırın, Allah’tan niyaz ederiz ki kurşun sırtlarımıza değil gözlerimizin arasına gelsin. Allah’tan geri çekilme değil şehadet dileriz, yani Allah’ın emri için hazır olun” diyordum. Dört yandan kuşatma içine düşmüştük ve sayımız çoktu. Ortalıkta birçok soru vardı. Falancanın şehid olduğunu, filancanın yaralandığını, berikin “bir at istiyorum” diye bağışını duyuyorduk. Ne yapabilirdim ki? Herkes bir şey soruyordu ve durum çok zordu. O köyde 100 yaralı bıraktık ve bu çatışmalarda 50 mücahid şehid olmuştu.

Kuşatma dışına çıkmadan önce Ebu Zer et-Taifi ile Ebu Ömer kardeşi çağırdım ve onlardan, bizi kuşatma dışına çıkartacak bir güzergâh aramalarını istedim. Ayrıca güzergâhları gözetlemek için zaten bir grup göndermiştim, fakat kar ve tipi vardı, bu nedenle onlar yoldan geri döndüler. Bir güzergâh bulmak için haritaya bakıyordum ve Allah'ın izniyle haritanın içinde bir yardım bulmayı umuyordum, böylece hem kurtulmuş olacaktık, hem de bu güzergâh vasıtasıyla mücahidler için bir çıkış bulunmuş olacaktı. Fakat kardeşimiz Ebu Ömer tipi nedeniyle yolunu kaybetti ve geri dönmedi, diğerleri ise döndüler. Böylece Ebu Zer, Çeçenistanlı İslam ve diğer 3-4 Çeçen kardeşten o güzergâhtan gelmelerini istedim. Allah'a hamd olsun ki onlardan bir cevap aldık; vadiye ulaşım yolu geçtiklerini ve işlerin yolunda olduğunu söylediler. Hemen kardeşimiz Şamil'e bundan bahsettim ve hızla kuşatma bölgesinden hareket ettik, daha sonra insanlara şöyle dedik: "Umuyoruz ki hiç kimse kendi kafasından hareket etmez, size ne diyorsak onu yapın. Artık kalacak bir yerimiz yok. Ruslar yerimizi tam olarak biliyorlar ve bizim hakkımızda ihtiyaç duydukları tüm bilgiye sahipler. Bu nedenle bütün bu bölgeden çıkmak zorundayız." Herkes aynı fikirdedi, daha sonra insanları telsiz aracılığıyla topladık. Ruslarla çatışmaya girmek üzere arka tarafta gruplar bulunuyordu, bu nedenle onlar ormanlık alana girmeyeceklerdi, nereden çıkış yapabileceğimize (sağdan mı yoksa soldan mı diye) bakmak için kendilerine bir keşif kolu göndereceğimi onlara söyledim. Onlara Kotanlı mücahid kardeşlerimizden biri olan Rabbani'yi gönderdim. Arap Ensarlar için ise endişeleniyordum çünkü eğer onlardan biri yaralanırsa bizim için büyük bir problem olacaktı. Böylece Rabbani'yi gönderdim,

o da akşam vaktinden önce dağa tırmanıp bölgenin boş olduğu yönünde bana bilgi verdi ve ileri düzeyde gözetlemeye devam etti. Bunun üzerine derhal geri çekilmeleri için tüm komutanlara emir verdim. Onlar bölgeden gelişigüzel bir biçimde geri çekildiler, daha sonra en kirli silahlardan biri olan misket bombaları ve roketlerle bombardıman başladı. Artık kaç tane şehid ve yaralımızın olduğunu bilmiyorduk.

İlk defa girdiğimiz aynı yolda gece yarısına kadar yürümeye devam ettik. Yol mücahidlerle doluydu. Yerde yatan dört tane şehid mücahid buldum, onları hemen oraya gömdük. Daha sonra Şamil bana gelip şöyle sordu: “Çözüm nedir?” Ben de şöyle dedim: “Şimdi buradan ikinci bölgeye çıkalım.” Sabah olmuştu, bir grup ikinci bölgede bir grup da Şamil’le birlikte kalmıştı. O gün insanları düzenleyip Şamil’le birlikte olan grupla bir araya getirdik. Ve bir vadiye girdik, Allah’a yemin ederim ki dağ keçisi bile olsa bir hayvan, engebesinden dolayı o vadide yürüyemezdi. 25 tane atımız vardı, 20’si öldü, 4 tanesini ise yedik ve geriye 1 tane at benimle birlikte kaldı. Çıkmayı başaran tek at oydu ve bölgeyi geçtik. Sırtındaki mühimmatlarla birlikte kalan son atımız da çamur bataklığında öldü. Atı bataklıktan çıkartamadık ve herkes ona bakıyorken at öldü.

Allah’a hamd olsun, bu vadinin çıkışına ulaşınca kadar yürüdük. Rusların bulunduğu bir mevki vardı ve bunun hakkında haberler aldık. O mevkide Ruslara saldırmak ve mücahidlere bir yol açmak için hemen bir tertip oluşturduk. Bölgeyi gözetledikten sonra Rusların bölgeden çıktıklarını keşfettik. Ayrıca “Destans” kuvvetlerinin başına gelen kayıplar nedeniyle Allah’a hamd olsun, bu sayede Allah onların kalplerine şiddetli bir korku attı. Zirvelerde bulunan tüm Rus

birlikleri biz varmadan bir gün önce geri çekilmişti ve yalnızca Allah'ın bildiği bir vaziyet içinde Thawzni köyüne giriş yaptık.

Allah'a yemin ederim ki köy halkı, kadınlar ve çocuklar mücahidleri gördükleri zaman ağladılar, çünkü mücahidlerin durumu çok kötüydü. Bazı gençlerin taşındığını, Şeyh Ebu Ömer'in de mücahidlerin omuzlarında taşındığını hatırlıyorum. Mücahidlerin geri kalanı ise hastaydı. Ayakları yara bere içindeydi, bazıları çamura batmıştı, bu nedenle ayakkabılarını kaybetmişlerdi ve bir-iki gün buzun üstünde ayak-kabısız yürümüşlerdi. Ayakları davul gibi şişmişti ve yeni ayakkabı giyemezlerdi. Saat sabah 2'de köyde ikmal işini halledip mücahidleri ana yolda topladık ve onları dışarı çıkarmaya başladık. Her bir grubun 100, 200, 250 kişi olduğunu hayal edin. Ruslar 200 metre önümüzdeyken insanları toplamak için birkaç saate ihtiyacım vardı. İnsanları köyden dışarı çıkarmaya çalıştım. Sabah oldu, fakat geçiş konusunda karar verememiştik. Çünkü güzergâhı gözetleyen kardeş, gün boyunca geçiş yapamayacağımızı bize söylemişti. Bu nedenle köye geri döndük. Halk bizden çok korkmuştu. Ruslar mücahidleri mücahidler de birbirlerini arıyorlardı ve şartların ne kadar kötü olduğunu yalnızca Allah biliyordu.

Rus araçlarından biri mücahidlerin bulunduğu yerin yakınından geçti, ancak Allah'ın lütfüyle bir şey olmadı. Gece yarısına kadar kaldık ve insanlar bize "ya biz köyden çıkalım siz kalın, ya da siz köyden çıkın kadınlar ve çocuklar kalsın" diyordu. Onların söyledikleri çok mantıklı, gerçekçi ve keskindi. Onlara Mücahidlerin kıyafetlerini, ayakkabılarını ve çoraplarını değiştirmesi için sadece 1 gün vermelerini rica ettim. Allah'a yemin ederim yerel halkın ayakkabılarını

ve kullanılmış çoraplarını topluyorduk. Kadınlar süt ve yiyecek getiriyordu ve şiddetli açlıktan dolayı insanlar birbiriyle kavga ediyordu. Çamur ve nem trajedisi de vardı. Mücahidler terkedilmiş evlerde ateş yakmaya ve kendilerini ısıtmaya başladı. Yaşanan kavgalar halkı şaşırtmıştı. Hatta bu sahneleri bazı gençler kaydetmişlerdi ve onlardan biri bana sordu: "Yemek yerken neden bir düzen yok?" Ona cevap verdim: "Allah'a şükür bir kuşatmanın içinden kesin bir ölümden çıktık. Bu nedenle Allah'a şükür şimdi düzen-tertip zamanı değildir." Bazıları battaniye ve ayakkabı istiyordu, onlara şöyle söyledim: "Kardeşler, eğer bu tür şeylere sahip olsaydık, hiçbir şeyi sizden saklamazdık." Aramızda bazı sert atışmalar oldu. Ancak Allah onları hayırla mükâfatlandırsın, bunun için özür dilediler.

İkinci bir yolculuğa koyulduk ve onlara kuşatmadan neredeyse çıktığımızı söyledim, ancak tehlike halen mevcuttu ve iyi neticelendirmesi için Allah'a dua ettik. Bazı gençler köyde kaldı; onlar arasında Şeyh Ebu Ömer ve iki komutan Ebu Cihad ve Çeçenistanlı Ebu Zer ve 30 ila 40 kişilik bir grupta bulunuyordu. 100 Mücahid köylere dağıtılmıştı. Gece yarısı yürüyüşümüze devam ederken, Ruslar 200 metre önümüzdeydiler. Biz onların altındaki ormandan geçtik ve üzerimizde nöbetçiler vardı. Geçerken "Allahümme, salim salim" diyorduk. Allah'a hamd olsun, Allah onların gözlerini köreltti ve bölgeyi geçtik, çok yoğun bir ormana girdik. Bundan sonra bir toplantı yaptık ve grubu iki gruba ayırdık. Açık araziden köylere doğru 200 civarında mücahid hareket etti ve bir grup bizimle devam etti, sayımız neredeyse 700-800 mücahide erişti. Vedenoya doğru hareket ettik. Şartlarını bilmeden bir güzergâhta ilerlerken, önümüzde gözetleyiciler yürüyordu. Allah'a hamd olsun Vedenonun

yakınına ulaşana kadar güzergâhı bilen bir kardeş vardı ve Tsai-Vedeno'ya geçtik ve orada kaldık. Orada pek çok sorunumuz vardı. Hasta olan Mücahidlerin çoğu bu intikalde şehid olmuştu. Onlar için yiyecek hazırladık ve sokakta ekmek dağıtmak istiyorduk, onlardan biri almak istedi ve diğeri almak istemedi. Gün içinde saklanmak istediğimizden bu olay gece vakti oldu.

İkinci günde geçtik ve kısmen güvenli bir bölgeye ulaştık, kardeşlerden bazıları dozerler tarafından sü-rüklenen buz kızakları ile geldi. Günün sonunda Allah'a hamd olsun güvenli bir bölgeye ulaştık. Bu Ruslar için kötü bir tekerrür ve büyük bir hezimetti. Onlar savaşın sona erdiğini ve mücahidlerin yok edildiğini ilan etmeyi diliyordu. Bu bölgelerden çıkışımızı dağ-larda Ruslara karşı yeni bir savaş olarak kabul ettik. İşte bu, yürüyüşün hikâyesiydi.

* * *

**DİRENİŞİN
YENİDEN ORGANİZE
EDİLMESİ**

Bundan sonra, askeri kıyafetlerimiz olmadığı için giysi, ayakkabı ve spor kıyafetleri satın almaya başladık. İşlerimizi yoluna koymaya başladık ve gençler biraz dinlendi, ancak bir Rus saldırısı ve yeni bir kuşatma bizi şaşırttı. Gruplar ormanlarda kalıyordu ve Allah 35 askerden oluşan Omon grubundan bir Rus konvoyunun gelmesini ve onlara büyük bir kayıp verdirmeyi diledi. Bu Ruslar için büyük bir şok oldu. Omon birliklerinden her bir asker 10-20 sıradan askere denktir. Onlar iyi eğitilmiştir ve belli bir seviyeye gelmeleri için devlet onlara çok harcama yapar. 35 Omon askerinin öldürülmesi onlar için büyük bir şok oldu, dağlardaki dengeyi etkiledi ve bundan sonra Ruslar derhal geri çekildiler ve bir başka saldırı başlattılar.

Nitekim gençleri şu şekilde dağıttım: Ebu Cafer bir alayla bir bölgede ve Yakup Zalmay bir alayla bir başka bölgede. Ruslar 700 araç ve 7000 askerle bölgeye geldi ve kuşattı. Biz ortaya çıktık ve bu bölgedeki

konvoyu saldırdık, Ebu'l Velid ve Ebu Cafer'de destek birliklerine saldırdı. Böylece denge tersine döndü ve Ruslar savaşın sona ermediğinden bahsetmeye başladı. Onlar "Destans" kuvvetlerinden 60'dan fazla asker kaybetmişti, sonra 15 askerlerini daha öldürdük. Bu o zaman meydana gelen en güçlü ve etkili operasyondur.

Sonra sorunlar çözülmeye başladı ve insanlar da cesaret etmeye... Biri bir aracı patlatıyor ve diğeri bir askeri kamyonun geçiş yoluna mayın döküyordu. Genel bir sessizliğin ardından İnguşetya'nın içinde darbe vurulana kadar sorunlar çözülmeye başladı ve Rus hükümeti savaş çemberinin genişleyebileceğinden korkmaya başladı. Biz bu konuda onların açıklamalarını duymaya başladık.

Bize gelince, Allah'a hamd olsun, savaşın dengisini değiştirecek büyük programlar için hazırlanıyorduk. Her yerde oturup, mücahidleri izleme ve cezalandırma şeklinde olan Rusların stratejilerine darbe vuracaktık. Rusların uyguladığı habis bir hareket tarzı vardır ki ilk savaşta gibi değildi, birinci ve ikinci savaş arasında büyük farklılıklar vardı.

Birinci savaşta Ruslar bir acele ile geldiler ve hırslı değildiler. Askerlerinin çoğu ordudandı ve çok azı iç (içişleri vb) birliklerdendi. Köylerde konuşuluyorlardı, ancak şimdi her yerdeydiler; evlere saldırmaktaydılar ve kendilerine karşı savaşanları iyi bilmekteydiler.

Çeçen polisini güçlendirmekten faydalandılar ve halkı korkuttular. Bu nedenle küçük kesintili programlar sorunu çözemezdi. Şehirlere ve köylere bir alan ziyareti yaptıktan sonra dengeleri büyük programın değiştireceğini fark ettim. Böylece grupların liderleri

ile bir toplantı yaptık. Allah'a hamd olsun, onlardan büyük bir kabul gördüm. O gün yani 24 Mayıs 2000 ile birlikte önümüzdeki günlerin programlarını başlatmaya hazırдық. Allah'a dengeleri değiştirmesi ve savaşı bir başka şekle çevirmesi için dua ediyorduk.

İkinci savaş sırasında Çeçenistan'da ki durum buydu ve olaylar bu şekilde meydana gelmişti.

* * *

**MUHACİR MÜCAHİDLERE
TAVSİYELER**

Dürüst olmak gerekirse, Çeçenistan'ın dışına çıkan kardeşler bu olayları kaydetmek istedi, böylece diğer cihadları desteklerken İslam evladları ve muhacir kardeşler bundan faydalanabilsin.

Şunu söylüyor ve tekrarlıyorum; eğer kardeşler herhangi bir cihadı desteklemeye gitmek istiyorsa tüm adımları incelemek zorundalar ve bu bölgeleri ziyaretlerinde stokastik- yani rastlantısal ve gelişigüzel olmamaları gerekmektedir.

İlk adımlar:

- Bölgeyi ziyaret edin ve bölgenin ihtiyaçlarını görün
- Üç gruptan oluşan bir enstitü kurun
- Hazırlık, gözlem ve bilgi toplama

Muhacirlerin bağlantısı liderlikle olmalıdır. Bölgedeki halktan hiçbir şey beklememeliler "Eğer onlar

çalışırsa, biz de çalışırız” diyerek onları beklememelisiniz. Dava için siz geldiniz, bu nedenle gelir gelmez derhal çalışmaya başlayın. Bu sizin geliş nedeninizi halkın gözünde takdire şayan yapar. Eğitimli ve hazır bir mücahid olmanız gerekir. Silahları, haritaları ve haberleşmeyi bilmek için herhangi bir yere gidin. Orduların hiçbir şey bilmeye ihtiyacı yoktur, onların sadece düşmanın hangi yönde olduğunu bilmeye ihtiyacı vardır. Bu nedenle muhacir oluşumları zayıf, güçsüz ve eğitimsizdir. Kardeşler her durumda destek vermesi için Allah’tan korkmalıdır.

Herkes cihad için bir yol (güzergâh) soruyordu ve bizde gelenlere benzer sorular sorduk: “Eğitim ve öğretim aldın mı?” Birisi cevapladı: “Hayır, cephede öğreneceğim ya da eğitim almama gerek yok.” Sanki insanların tamamı saldırı konusunda uzman hale geldi. Herkes sadece hafif silahlar istemekte. Allah’tan korkun! Mesajı ve gayeyi taşımak için hazırlıklı olmamız gerekir. Güçsüz ve dayanıksız olmak kabul edilemez. Böyle birisi gelir ve bir ay sonra geri döner. Bu da bize bu insanların gözünde kötü bir imaj verir.

Ayrıca iç sorunlara müdahil olmamalıyız ve sadece bize saldırıldığında aynı şekilde karşılık vermeliyiz. Bazı grupların diğerleri üzerine destekleme işine girme işi yasaktır. Pek çok insan böyle sorunlara bizi çekmeye çalıştı ancak Allah’ın lütfüyle bu yolu kapattık...

Biz ayrıca özellikle halkın yöneticileri ve yaşlıları ile hiç bir yararı olmayan tartışmalara ve münakaşalara girmekten uzak durmak zorundayız. Bu onların sorunudur onlar meseleyi anlamayacaktır. Gençler

çok daha önemlidir; onların davet ve eğitime ihtiyaçları vardır. Bu yönde programlar organize etmemiz gerekir.

Allah bizi seçti ve bu operasyonlarla bu insanları desteklemek için geldiğimiz gün bize geniş bir rahmet verdi, Allah düşmanlarını dizginledi ve onların özellikle insanlara yalan söyleyen Rus yanlısı sufilerin ve mollaların ayaklarının altından halıyı çekti. Her ne zaman muhacir mücahidler aleyhine konuşurlarsa insanlar onlara şöyle söyledi:

“Siz ne yaptınız? Savaş günlerinde neredeydiniz? Mücahidler konvoyları ve araçları vururken siz neredeydiniz?” Onlar münafıkları, Rus yanlısı sufileri ve diğerlerini geri tutmuş, zapt etmişlerdi. İnsanlar arasında özellikle gençler arasında güvenilir hale geldik. Şamil’e ve Şamil’den başka diğerlerine bizim hakkımızda sorular sorduklarını hatırlıyorum ve şöyle diyorlardı: “Bu Arapları köylerin içinde gördünüz mü?” Onlar cevap veriyordu: “Hayır.” Sonra yine soruyorlardı: “Yollardaki askeri kontrol noktalarını onlar mı tuttular?” Onlar cevap veriyordu: “Hayır”. “Herhangi bir zamanda herhangi bir şeye karıştılar mı?” Sonra halk onlara soruyorlardı: “Onlardan ne istiyorsunuz?” Onlar muhacirlerden ne istiyorlar? Onlar cevapladı: “Bu insanlar cihada gönüllü olarak geldiler ve ne zaman isterlerse gidebilirler ya da siz bizim onlara karşı bazı suçlar işlememizi mi istiyorsunuz? Bu utanç vericidir ve adil değildir.”

Aslında, hiç kimseden bizi savunmalarını istemedik. Tartışmadan uzaktık ve insanlar tarafından belirli tartışmalara sürüklenmekten uzak durduk. Allah’a hamd olsun davet ve destek alanlarında kendimiz için belirli bir yöntem ve yol kurmuştuk. Allah’a yemin

ederim yüzlerce öğrencimiz vardı, eğer kapasitemiz olsaydı birden fazla enstitü ya da Kur'an ezberlemek için bir merkez açardık. Olanaklarımızda sorunlarımız vardı ve halkla bir sorunumuz yoktu.

Bu enstitü saha komutanları tarafından ziyaret ediliyordu; onların arasında kardeşimiz Şamil geldi ve tüm Şura Meclisi üyeleri ile birlikte bir kurs aldı. Allah'a hamd olsun, Kafkasya'dan gruplarla iyi ve geniş bir ilişkiye sahiptik. Şamil'le Çeçenistan'dan diğer saha komutanlarından daha yakın hale gelmiştik. İnsanların doğasını, nasıl düşündüklerini, anlamaya çalıştığımız kişilerin kimler olduğunu ve ne yapmamız gerektiğini öğrenmeye başlamıştık. Allah'a hamd olsun, Karaçaylar, İnguşlar, Kabardaylar, Dağıstanlılar gibi Kafkasya halkları ve Araplar, Türkler ve diğer yerlerden muhacir tugayları cihada katılıyorlardı. Bu, ilk savaşın tam tersiydi. O zaman bu gruplardan gelenlerin sayısı sadece bir kaç kişi ile sınırlıydı.

Zorluklara aldırış etmeksizin çalışmanız gerekir. Destek verirken doğru olan budur ve hikâyeler ve örneklerden bahsederek konuşmayı uzatabiliriz, ancak görüşümüzü netleştirmek için bu örnekler yeterli olabilir.

Rastgeleci olan, hazırlık ve plan yapmaksızın cihada gelenler faydadan çok zarara neden olurlar. Sonra eğer insanların, halkın muhacirleri hiçbir yere kabul etmeye hevesli olmadığını görürseniz bunun sonucu büyük bir zararla sonuçlanan rastgelecilik olacağını bilin. Bu durum, insanların sizleri güvenilir ve hoş karşılayacakları düzenli ve planlı olma durumunun tersidir. Hatta her yeni cihadda insanları sizi çağırırken ve cihadın ön cephelerinde sizin bulunmanızı isterlerken bulacaksınız.

Dağınıklık ve tertipsizlik yüzünden enstitüler ve yardım kuruluşlarında da olumsuz sonuçlar vardı. İnsanlar çoğalıyor ve malzeme azalıyordu, belirli ülkeler için istihbarat servislerini yürüten belirli organlar vardı. Onlar belirli türdeki işlerde ve hatta askeri işlerde yardım çalışmalarını bazı liderleri destekleyerek, kasıtlı olarak Müslümanları dağıtmaya yönelik olarak yapıyorlardı. Onlar hiç bir hareket ya da davada birlik olmadı. Kasıtlı olarak bir tarafı diğerinden daha çok desteklediler ve diledikleri insanlara yardım dağıttılar. Onlar yüzünden Müslüman ülkelerdeki halklar ayrıldı, herkes bir kişinin yanında durdu. Ve insanlar birbirleriyle dövüşmeye başladı. Onlar, İslam halkına ve mücahidlere karşı taraflı ve kinci işler yaptı. Kendi amaçlarını başarmak ve hedeflerine ulaşmak için sorunlar oluşturdular.

Gençlik bu insanlara karşı dikkatli olmalıdır. Yardım çalışmalarında ve destek vermede Müslümanlar Allah'tan korkmalıdır. Yoksa insanların güvenmesini sağlayamazsınız. İnsanlara para dağıtmakla da güvenlerini kazanamazsınız. Muhacirler; bu insanların güvenini para dağıtarak kazanamaz. Güven sadece onlara karşı dürüst olarak ve içten olarak gelir. Şeyh Abdullah Azzam'ın ne söylediğini hatırlayalım: "Afgan halkından fayda sağlamayın ve hedeflerinize kendiniz ulaşın". Pek çok ülkeden pek çok milletin insan geldi ve herkesin bir kuruluşu, partisi ve ideolojisi vardı. Arap Yarımadası'ndan gelen gençlerin bu konular hakkında bir fikirleri yoktu. Biz sadece şehidliğe ulaşmak için Afganistan'a gitmiştik. Onlar bize kamplara iki hafta demek olan "iki hafta tabakaları" diyordu, sonra cephe sonra da şehid diyorlardı. Biz beyaz not defterleri gibiydik; bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Alan organizasyonlarla ve kimsenin

bilemeyeceği fikirlerle doluydu, hatta on yıl üniversite okuyanların bile bilemeyeceği fikirler vardı. İnsanlar üyelerini belirli bir fikir üzerinde tertip ediyor ve eğitiyordu, bundan faydalanıyorlardı. Ancak son günlerde onlar davadan faydalanamadılar. Peşaver'de oturmaya alıştılar ve hiçbir şeyi önemsememeye alıştılar. Biz bölgeye girmeyi başardığımızda ve bölgeyi fethettiğimizde bölge zayıf Müslümanlar için bir barınak haline gelmişti. Ancak onlar hiçbir şey yapmıyorlardı. Son günlerde durumumuz zordu. İnsanlar Afganlarla ilgilenmiyorlardı, bunun için Afganlara verdiğimizizi yani veremediğimizi Afganlarda bize verdi. Bu nedenle dava sona erdi ve istediklerimizi başaramadık. Şahsen, Allah Subhane Teala'nın lütfundan sonra Afgan halkının iyiliğini unutamam, onlar bizi eğitti ve bu cihada katılımcı yaptı. Bu yüzden Afgan halkını sever ve onlara saygı duyarım, Afganistan'ı daima ziyaret etmek isterim ve Afganistan'a bağlanabilirim. Özsaygısı ve gururu olan bir millettir. Bizim hayalimiz cihadı Müslüman ümme geri döndürmek olduğunda Afgan milleti SSCB ile savaştı. Dünyanın en fakir halkıydılar ve on yılda SSCB'yi ezdiler. Ve bugün Çeçenistan dünyanın en küçük ülkesidir, Rusya'nın kalbinde Rusya'yı ezmektedir. Bunlar Allah'tan gelen işaretlerdir. Allah'a yemin ederim eğer bu cihadlara katılmamış olsaydık hiçbir şeye inanmayabilirdik. Bunlar ümmeti uykudan uyandırmak için Allah'tan gelen işaretlerdir.

İnsanlar ancak kendilerine yeşil ışık yakıldığında cihadın farkına varabilir ya da hiç kimse hiçbir cihad görmez. Örneğin Tacik cihadı tamamen ihmal edildi, çünkü orada yeşil ışık yakılmamıştı. Ayrıca ilk savaşta Çeçenistan da tüm İslam dünyası ve kuruluşlar tarafından da ihmal edildi. Savaş sırasında Allah'ın başka

bir şey dilemesi dışında Rusların bir zaferi ile sonuçlanacağını bekliyorduk. Ayrıca Bosna Hersek cihadı da unutuldu, ta ki yeşil ışık yakılana kadar. Nitekim yeşil ışık yakılır yakılmaz herkes Bosna Hersek'e gitmişti.

Şimdi savaş gerçek bir şekilde kendisini dayatıyordu. Çeçenistan'daki ikinci savaş yeni bir şeydi; Müslümanlar acemiydiler, daha işin başındaydılar. İnsanlar cihada başka bir yoldan bakmaya başlamıştı. Cihadın geniş bir yankısı vardı ve ümmet bir kez daha harekete geçmişti. Ruhlarımızı ve morallerimizi yıkan katliamlardan görmeye alışık olduğumuz gibi değildi, insanlar ağlamak yerine tekbir getiriyor ve sahip oldukları ile gurur duyuyorlardı.

* * *

HATTAB KİMDİR?

Kardeşiniz Arap Yarımadası'nın Kuzeyi'nde (Suudi Arabistan) doğdu. Liseyi bitirmiştım ve üniversiteye gitmeyi planlıyordum, ancak 1988'de Afganistan'a gittim. Caci savaşından sonra Afganistan'da kaldım, Allah'a duamız bu amelimizi kabul etmesi ve sırf kendi rızası için kılmasıdır. Afganistan'daki davaya katıldım, sonra Tacikistan'a ve şimdi de Çeçenistan.

Afganistan'da Ebu Eyyûb el-İrâki kardeşle birlikte bir topçu tugayının lideriydim. Pek çok kardeşimizin katıldığı pek çok operasyon planladık. Tacikistan'da kardeşimiz Abdussamed ile birlikte komutan Abdullah Nuri ile doğrudan bağlantıda olan cepheye liderlik ettim. Çeçenistan'da Dağıstan operasyonları gelinceye kadar Şamil kardeşle birlikte merkez cephenin lideri oldum. Savaşa katılan İslam tugaylarının saha komutanıydim. Dağlık bölgelerde saha komutanı olarak çalıştım. Allah'a hamd olsun, şimdi askeri programlar hazırlıyoruz ve herkes bu programlara katılıyor. İnsanlar yaptıklarımıza güveniyor. Kafkas gençliği arasında ve hatta saha komutanları ve sıradan halk arasında güven duyulur olduk. Allah'a duamız bu amelleri bizden ve onlardan kabul etmesidir.

BİRİNCİ SAVAŞTAKİ OPERASYONLAR

Çeçen kardeşlerimiz bizden katılmamızı rica etti, böylece tüm komutanlarla birlikte katıldık ve hiç tereddüt duymadık. Bu nedenle ilişkilerimiz herkesle iyiydi. Şamil, Gelayev ve Salman Raduyev ile birlikte katıldık. Kendi özel programımız vardı ve bu programın iyi bir etkisi oldu. Allah'a güvindikten sonra kendimize güvendik. Bir şeyler yapabileceğimize ve savaşın gidişatını değiştirebileceğimize güvenimiz vardı, sonra önceden korkardık ve hatta herhangi bir harekete cesaret edemez ve tereddüt duyardık. Bu operasyonların en iyisi 1995 Ekim'inde Kharts-hoy operasyonuydu, sonra Sergin-Yurt'taki bir diğer konvoy operasyonuydu. İki hafta sonra Şatoy'da Yarmash-Mardiyah operasyonu vardı. Bu operasyon Rusya'yı çok fazla şok etmişti ve yas ilan etmişlerdi, resmi olarak Rusya'nın en büyük felaketlerinden biri olduğunu açıklamışlardı. Bir ay sonra, hiçbir konvoyu vurmamız mümkün değildi ancak Allah'a hamd olsun bir topçu birliğini ve bir düşman uçağını vurmakta başarılı olduk ve bazı yerleri aldık, bazı esirler aldık

ve savaş ganimetleri aldık. Sonra katıldığımız Grozni ve Argun operasyonları vardı.

Suikast Teşebbüsleri

İkinci savaşın başlangıcında bir teşebbüs oldu. Bir evde yatak odasının yanında bir patlama olmuştu. Çok kuvvetliydi ancak Allah'a hamd olsun kimse yaralanmamıştı.

Boynaksk Olayları

Operasyon Çeçen savaşının sona ermesinden bir buçuk yıl sonra olmuştu. Çeçen savaşı bittikten sonra gözlem yapıyor ve yararlı bilgiler alıyorduk. Dağıstan ve İnguşetya'da büyük askeri bölüklerin olduğu şeklinde bilgi almıştık.

Bu bölükler Çeçenistan'da bulunmuşlardı ve onların elleri Müslüman kanlarıyla kirlenmişti. Böylece 100 asker topladık ve onları düzen içine soktuk. Bir gece bölgeye girdik ve amacımız tankları ve araçları ele geçirmektir ki orada 60'dan fazla T72 tankı ve ayrıca son model tanklardan T80'ler ve 100 araç vardı. 18 depoya dağıtılmış olan 300 araç vardı. Onlara saldırı düzenledik, iki-üç dakikada askeri birliği kontrol altına aldık. Derhal nöbetçilere saldırdık, sonra kampa girdik ve tankları çalıştırmaya çalıştık. Gereken tüm gözetlemeyi tertiplemiştik. Ancak büyük bir hatamız vardı, yeterli bilgi toplamamıştık. Subayları ve askerleri bize bilgi vermeleri için esir almalıydık ve bu kolaydı da. Uzak bir mesafeden gözetleme yapmakta mantıklı değildi. Cephede gözetleme yapıyorduk ve uzak mesafeli gözetlemeden bilgi geliyordu ve bunun temelinde bir program hazırladık. Ancak benzer programlarda düşmanın daha derinine gidilmesi daha

yakından gözlem yapılması gerekirdi. Tanklar için anahtarlar hazırlamış mümkün olan her şeyi yapmıştık, ancak onların gaz ve akülerinin boş olmasını beklemiyorduk ve motor hırıltısını duymak tam bir gün gerektiriyordu. Ayrıca Hakim el Medeni (rahimehullah) tüm benzini yakmıştı, askerler korkmuş ve kaçmışlardı. Planın en önemli kısmı tankları çalıştırmak ve askeri birliği kontrol altına almak, 5000'den fazla askeri esir etmek ve tıpkı bir koyun gibi onları Çeçenistan'a götürmektir. Bizim belirli taleplerimiz ve düzenlemelerimiz vardı. Ancak tanklar çalışmadı ve onları yakmak zorunda kalmıştık. 60'dan fazla aracı yok etmiştik ve kalan araçları yok etmek için zamanımız yoktu. Böylece 15 dakika içinde mücahidleri topladık ve geri çekildik. Ruslar bizi kuşatmak için bir konvoy göndermişti ve mücahidleri kuşattıklarını ve onların işinin bittiğini ilan etmişlerdi. Aramızda şiddetli bir savaş çıktı ve onların iki aracına saldırı düzenledik ve onlardan üçünü öldürdük ve mücahidlerden de 3 şehid vardı, Allah'a duamız onların şehadetlerini kabul etmesidir, şehidlerimiz içinde en meşhur olanı Ebu Bekir Akîde idi.

Operasyon bitmişti, Ruslar yenilmişti, halk bizi destekledi ve orada hiçbir sivil kayıp yoktu.

Casuslar Ağı Hikâyesi

Özbek ve Tatarlar'dan bazı casuslar tespit edildi. Onlar Müslümandı ve kampa gelmeleri onlar için kolaydı, onlardan çok vardı ve kendi etnik kimliklerine göre ortaya çıkarılmışlardı. Onlardan birini ortaya çıkardık, o ikincisini açığa çıkardı ve ikincisi de Özbeklerden olan üçüncüsünü ortaya çıkardı, sonra Tatarlar da buna dâhil edildi. 37'den fazla casus yakalamıştık ve casuslar bize belirli amaçlarla gönderildiklerini

söylemişlerdi. Amaçları belirli kişilere suikast düzenlemekti. Bu, onlar bize saldırmadan önce Ruslara karşı bir savaş açmamızın bir gerekçesiydi.

* * *

**ARGUN
SAVAŞI**

Ruslar Grozni'yi kuşattıktan sonra cephelerde mücahidlere karşı büyük baskı vardı. Argun, Guderme, Şali ve tüm şehirlerde pek çok gözlem tertiple miştik. Orada askeri harekâtlar yapma temelinde hazırlanmıştık. Rus konvoyları yoğun bir hareket içindeydi. Her grubun liderinden 25 mücahid hazırlamasını istedik ve vur kaç şeklinde ani baskın operasyonlarında hızla hareket ettik. Mücahidlerin Grozni'den çıkmalarını diliyordum, ancak onlar şifreyi anlamamıştı ve buluştuğumuzda Şamil'e de bahsetmiştim, ancak o da anlamadı. Onların dağlara gelmelerini istemiştim. Yakub, Ebu'l Velid, Ebu Cafer, Ebu Ömer'in grubunu ve Şamil Krekbil rahimehullah'ın gruplarını aldık- Şamil Krekbil Dağıstanlılardan bana en yakın ve tarafımdan en sevileniydi, grubunun en cesaretli siydi. Debyurt cephesinde şehid edildi. Bundan sonra kardeşimiz Ebu'l Velid'e bazı destekler gelmişti. İslam Bek, Cundullah'ın grubuyla ve Khatoni'den Adem'in grubu, Ramazan, Nureddin ve Abdulhadi'nin grupları bizimle birlikteydi. Bu bölgeye 400 Mücahidle gel-

miştik. Operasyon bölgesine hareket ettik. Ancak kar insanları bezdirmişti, sabah 4'den 7'ye kadar intikal yürüyüşü mücahidleri yormuştu. Bölgeye vardığımızda dağıldık ve Gudermes ile Argun'u bağlayan ana yolun kontrolünü aldık. Bu yol Şali ve Argun'dan gelen konvoyları Grozni'ye götüren bir yoldu. İkinci günün sabahında 10 araçlık bir konvoy geldi. Kardeşimiz Ebu Cafer konvoyu saldırdı ve insanlar tekbir getirdi. Yarım saat sonra bulunduğumuz konumdan bir konvoy geldi, bu nedenle bu konvoyu saldırdık ve konvoyda 12 araç vardı. Bir saat kadar sonra Yakub'un olduğu yerden 4 araç geldi, nitekim Yakub ve Ramazan bu konvoyu saldırdı. İki saat sonra mücahidler Omon kuvvetlerinin toplanma noktasına saldırı düzenledi. Sonra Emir Abdussamed kendi yönünden onlara saldırdı. Ruslar her ne zaman bir konvoy gönderse saldırıya uğradığından ne yapacaklarını bilmiyordu. Böylece bir kontrol noktası kurmak için bir kuvvet gönderdiler, nitekim mücahidler o kuvvete de saldırı düzenledi. O gün, Allah'ın lütfuyla onların 47 aracını yok etmiş ve yüzlercesini öldürmüştük. Ancak Grozni'de bulunan mücahidler çıkmamıştı- Allah onlara rehberlik etsin-. Argun'daki olaylar böyle olmuştu ve bu operasyon en güzel ve hızlı olanıydı. Bir yıldırım harekâtıydı ve o zaman Rus hesaplarını alt üst etmişti.

GROZNI YÜRÜYÜŞÜ
HİKÂYESİ

Mücahidlerin sayısı 3000'nin üzerinde olduğundan yürüyüş çok zordu ve bölgede meydana gelen en büyük hata grupların Grozni'deki genel liderliğin izninin dışına çıkmaya başlamış olmasıydı. Bu, Ruslara mücahidlerin bölgeden çıkabileceği olasılığı olduğu ipucunu vermişti, bu nedenle bölgeyi mayınladılar. Şamil ve Arbi bu bölgede operasyonlar yapıyordu ve koruma birimleri kurdular. Çıkmak istediklerinde bu koruma birimlerini terk etmeleri gerekiyordu, böylece düşmanın dikkatini çekmeyeceklerdi. Bu yüzden bölgeden Mücahidlerin çıkmaları için bir olasılık vardı ve Ruslar da muhtemel çıkış bölgesini mayınladı ve hazırlandılar.

Böylece bölgeden çıktığında mücahidlerin çoğu mayınların içine düştü ve onlar arasında Şamil, yardımcısı Hünkarbaş'da vardı ve Grozni'nin genel komutanı Aslan Bek bir havan topu mermisi ile şehid edilmişti. Mücahidlere gelen bilgi yanlıştı. Bilgi yolların sadece kablolu mayınlarla mayınlandığını

söylüyordu. Nitekim bir kardeşimiz karı süpürüyor ve yere dokunuyordu, eğer kabloları bulmuş olsalardı derhal etkisiz hale getirirlerdi ve gerçekten birkaç mayın etkisiz hale getirilmişti te. Ancak, basınçla patlayan diğer tür mayınlarda vardı. Korumalardan birinin karşısında onlardan bir patlamıştı, onunla birlikte basınçlı mayınlarla mayınladığı anlaşıldı. Yaralıları alındı ve yürümeye başladık ve insanlar çıkmaya başladı. Eğer gruplar harekete geçse onları durdurmak ve özellikle bu kadar kalabalık bir sayıda geri döndürmek zor olacaktı. Şamil yürüyüşe devam etti ve onlardan biri mayına bastı. Nitekim yardıma gelen mücahidler bir diğer mayına bastı. Şamil, 20-30 kadar gönüllüden mayınları etkisiz hale getirmelerini istedi. İnsanlar sessizdi, Şamil onlara şöyle söyledi: "Bu gereklidir ya da mücahidler arasında büyük bir katliam olacak" dedi ancak herkes sessizdi. O şöyle söyledi: "Sizinle geleceğim". 30 mücahidle birlikte onların önünde giden ilk O olmuştu. Durum onun bu şekilde davranmasını gerektiriyordu. Bazı insanlar o bir Emirken nasıl olurda mayınlı alanda ilerlediğini konuştu, ancak çözümlü yoktu, sadece ilerlemek gerekiyordu. Şamil bir mayına bastıktan sonra insanları bir düzen içinde hareket ettirmeye çağırdı ve insanlar kaos içindeydi, ancak şafak sökmeden önce devam etmek zorundaydık ya da en kötüsü olacaktı. Cevher Dudayev'in akrabalarından biri olan Leça ilerledi ve iki mayına bastı, şehid oldu. Sonra Hünkarbaş bir mayına bastı ve şehid oldu. Sonra böylece onlar bir yol açtılar ve insanlar bölgeyi geçmeye başladılar, ta ki Yermolovka köyüne giriş yaptılar. Nitekim Ruslar köyü top atışına tuttu. Sonra onlar dağlık bölgelere ulaşınca kadar ikinci ve üçüncü köylere gittiler.

Emirlerin öldüğü ve yaralandığı haberlerini alıyorduk ve mücahidleri almak için kamyonlar ve araçlar hazırlamam istendi. Mücahidlerin moralleri çok yüksekti çünkü 40 araç, kamyon, tedarik malzemesi ve yiyeceklerle birlikte Hattab geliyordu. Onların çoğu şöyle söylüyorlardı: "Moralimiz yüksek, kamyon ve tedarik malzemeleri ile birlikte seninle buluşana kadar hareket etmeye devam edeceğiz." Aslında, kamyonları toplamış ve devam etmiştim, ancak kar vardı ve hareket etmek zorlaşmıştı, mücahidleri karşılamak için benimle birlikte olan 100 kadar Mücahid vardı. Şamil'e telsizle sordum: "Yardıma ihtiyacınız var mı?" Cevapladı: "Hayır hiçbir şeye ihtiyacımız yok, sayımız çok. Yeterli silah ve cephanemiz var." Sonra bir kez daha sordum, onlar şöyle söyledi: "Bize yardım edin, durum iyi değil". Böylece 250 Mücahid topladım, silah ve cephaneleri aldık ve harekete geçtik. Ancak araçlar hareket edemiyordu. Dozerler hazırladık ve onlara kızaklar ekledik. Mesafenin yarısını gitmişken dozerlerin içine düşebileceği büyük bataklıklar bulduk ve yolun kalanına devam ettik. Allah düşmanlarının bize bir pusu kurduğunu anladık, ancak Allah bizi bu pusudan kurtardı, biz ilerlerken hiç tanımadığımız 3 Mücahid bize katılmıştı. Onlar önden gittiler ve pusuya düştüler, şehid oldular. Böylece pusu açığa çıkmış ve Ruslar kaçmıştı. Ertesi gün pusu atılan yere vardığımızda mermi, kan ve araç izleri bulmuştuk. Bizi bir pusunun beklediğini biliyorduk, böylece yolumuzu değiştirdik ve başka bir yere gittik. Orman içinden geçen yola ulaşana kadar bölgeyi geçtik. Karşı tarafa geçmek istedik, ancak Ruslar bizi bombaladı, 7 mücahid şehid oldu ve 15 mücahid yaralandı. Geri çekilmek zorunda kaldık, Şamil ve gençlerin bulunduğu köyün yakınına vardığımızda yolu tamamlaması için Ramazan kardeşi gönderdim, bu arada ben mücahidlerle

geri çekildim. Ramazan kardeş Şamil'le gitti ve güneş batarken Ruslarla aramızda bir çatışma meydana geldi. Bir tanka ve bir kaç araca saldırdık, aramızda şehidler ve yaralılar vardı. Böylece zorlukla önceki konumumuza geri döndük. Şamil ve beraberindekiler gece yarısında gelmişti. Çok sert bir soğuk, kar vardı ve hiçbir şey alamadığımızdan aşırı bir açlık vardı. İki gündür hiçbir şey yememiştik. Şamil bize sabah vaktinde ulaştığında, Ruslarla çatışıp onları geçmişlerdi. Sonra yürüyüşümüze dört gün daha devam ettik, kar yeme ve su içmenin dışında hiç bir şey yememiştik. Çok zor bir yolculuktu. Şamil'i mücahidler taşıırken gördüğümde ağladım. Onun morali yüksekti, gülümüyor ve kahkaha atarak şöyle söylüyordu: "Ruslar şimdi bana bir hediye verdiler. İnşallah şimdi mayınlı yolları açmak benim için daha kolay olacaktır. Yapmış olduğum gibi onlara yol açmayacağım, ancak benim tahta ayağım daha sonra mücahidler için yol açacak." Çok etkilenmişim ve onu taşıdım, o da bana şakayla şöyle söyledi: "Şimdi yaralı olduğum için beni taşıdığını biliyorum, ancak sen yaralandığında ben seni taşımam ona göre ha..."

Allah'a hamd olsun, Şatoy bölgesine ulaşınca ya kadar tüm bölgeleri geçtik ve Şatoy'da Yakub ve Ebu'l Velid vardı. Onlar yiyecek ve her şeyi hazırlamıştı. Onlar mücahidleri karşıladılar, sonra biz cephelerdeki konumlarımıza geri döndük. Grozni yürüyüşünün hikâyesi buydu.

Şatoy Mağarasındaki Ölümlerin Hikâyesi

İçinde 27'den fazla Mücahid bulunan bir mağara vardı. 7-8 tanesi mağaradan çıktı, geride kalan 17

kişinin hepsi yaralıydı. Piyadeler geldi, onlarla çatışma yaşandı ve mağarayı yerle bir ettiler. Bu mağarada bulunan mücahidlerin çoğu Arap, İnguş ve Karaçaylı idi. Yaralı olan ve sonra şehid edilen Araplar arasında Ebu Hamza el-Cezâiri, Ebu Hamza el-Yemenî, Mesud el-Britânî, Ebu Mus'ab et-Türkî, İkrime es-Sûri ve Yasin el-Bosnevî vardı. Allah onların şahadetlerini kabul etsin.

Keramet

Kardeşlerin başkent (Grozni) ve Şatoy kuşatmasından kurtulmaları kendi başına Allah Subhane ve Teâlâ'nın ihsan ettiği bir kerameti idi, Allah'ın mücahidlere verdiği büyük lütfuydu. Ben o kuşatma altındayken, düşmanımıza üstünlük vermesin diye her saniye Allah'a dua ettim. Allah düşmanlarının mutlu olmamaları için kuşatma altından ziyade başka bir yerde bana şehidlik vermesi için Allah'a dua ettim. Ayrıca kardeşlerden birinin cesedinden gelen misk kokusunu hatırlıyorum ki çoğu kardeşimiz misk kokuyordu.

Şatoy'a ikinci yürüyüş

Şatoy'a ikinci defa intikal ettiğimiz olaylarda Hamzat, Gelayev, Ramazan, Arbi ve Davud'un grupları ile birlikteydik. İntikal Şatoy'dan Urus-Martân'aydı. Mücahid grupları Urus-Martân önlerinde bulunan dağlık bölgelere ulaşmıştı. Gözetleme grubu olarak 20 kardeş Ramazan ve Arbi liderliğinde çıkmıştı. Onlar köye girmiş ve köyü sorun çıkmadan huzur içinde geçmişlerdi. Onlardan sonra gelen bir gruba vadiyi geçerken ateş açıldı. Onlar bir, bir buçuk saat kadar nehirde yürüdü. Bu gruptan sonra da 100-200 mücahidden

oluşan bir grup herhangi bir düzen ve koordinasyon içinde bulunmaksızın geliyordu. Onlara da ateş açıldı ve 3 mücahid şehid oldu, birkaç mücahid de yaralandı ve Ruslara ateş açarak karşılık verdiler. Ruslar bu yolun mücahidlerin kullandığı yol olduğunun farkına varmıştı, bu nedenle Ruslar kuşatmayı sıkılaştırdı. Ve diğer gruplar geldiklerinde ağır bir pusunun içine düştüler ve Rusların döşedikleri mayınlara bastılar. Allah düşmanlarının öldürüldüğü büyük bir çatışma meydana geldi, ancak mücahidler arasında çok sayıda şehid ve yaralı vardı. Dağların yanında bir köy olan Saadi Kotar ifşa olmuştu. Mücahidler dört bir yandan kuşatıldı. Köyde 200 mücahid vardı ve kalan mücahidler bölgeden çıkmayı başarmıştı. Yaralımız çoktu ve asgari ölü tahminimiz ise çoktu, Allah en iyisini bilir! Doğrusu Saadi Kotar ya da Kamsmoliskoy olarak bilinen savaşta 240 mücahid şehid olmuştu. Bunun, mücahidler üzerinde olumsuz bir etkisi oldu ve güven kaybına yol açtı. Mücahidlerin sayısı az olduğundan trajedinin tekrarlanabileceğinden korkmuştuk. Çok sayıda kayıp vermek moraller üzerinde olumsuz bir etkiye neden olmuştu. Onların hepsi ellerinden gelen en iyi gayreti gösterdi, Allah onları hayırla mükâfatlandırsın, ancak sonuçlar böyleydi. Yine de her halükarda Allah'a şükürler olsun!

* * *

**MÜCAHİDLERE VE
MÜSLÜMANLARA
TAVSİYELER**

Belki bu konuda konuşmamın başında söz etmiş olabilirim. Davanın başlangıcında kardeşlerin sorumluluk aldıkları konularda etkili olmaları ve desteklerini sunarken etkili olmaları gerekmektedir. Bu sadece bir tutku ya da coşku ya da bir tarz değildir, yani insanlar yürüyorsa bizde yürürüz ya da belirli süre için birisinin gitmesi ve sonra geri dönmek istemesi gibi değildir. Amacınızda ve herhangi bir davayı desteklerken hareketlerinizde samimi olmanız gerekir ki bundan daha önce pek çok kere bahsetmiştim. Bir plan, strateji hazırlayarak ya da durumu inceleyerek üzerinde çalışarak her şeyi düzenli hale getirin. Finansal çalışmalarda ve yardım çalışmalarında birlik içinde olmak gerekmektedir. Muhacirlerin halk marketleri, pazarları gibi yerlerdeki hareketini azaltın, böylece Allah düşmanları muhacirleri gereksiz dedikodulara ve bela bataklıklarına sürükleyemeyecektir.

Afrika'da olsun ya da dünyanın doğusunda ve batısında olsun, her cihad ile birlikte olmalı ve her davada

doğruluk olmalıdır. Bir mesajımız var ve eğer çabalarımız ve çalışmalarımız Allah rızası içinse samimi olmak, öne geçmek ve Allah'tan şehadeti istemek zorundayız. İnsan sadece bir kere yaşar ve bir kere ölür. Bu nedenle gençler samimi olarak ve Allah hakkında olumlu düşünerek ve onlar başka yerlerde de olsa dahi Allah'ın onlardan şehitliklerini kabul edeceğine güvenerek Allah Subhane ve Teâlâ'dan şehid olmayı istemelidir.

Ayrıca gerektiği gibi hazırlık yapmamakla ilgili olarak, Allah bize Kutsal Kur'an'da birden fazla vesileyle hazırlanmamızı emretmiştir: *"Onlar eğer savaşa çıkmak isteselerdi, elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı..."* (Tevbe Suresi- 46. ayet) *"Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve savaş atları hazırlayın..."* (Enfal Suresi- 60. ayet) Amacı gerçekleştirmekte hazırlık büyük bir rol oynar, ancak mücahid toplulukları zayıf olduğunda, konuşma ve tartışmak faydasız olacaktır. Deneyimi olmayan topluluklar mücahidleri ve destek sunmayı zayıf yaparlar. Ayrıca onlar arasında birbirlerini kötüleme durumları sık olur, istismar ve açgözlülük başlar. Alenen bahsetmek istemediğimiz pek çok sorunlar da vardır.

Çoğu kimse para ile saygı ve sevgi kazanabileceğini düşünür, ancak aksine parayı gelişigüzel dağıttığınızda ya da bir kişi gelişigüzel verdiğinde açgözlülük ve istismar artar ya da halk dilinde söyledikleri gibi "kendilerini dine adanmış kişilere "saf" diye gülmeye başlarlar." Müslümanların parası konusunda sorumlu olmamız gerekir ve herhangi bir cihadda kullanırken dikkatli ve akıllı olmamız gerekir.

Mücahid kardeşler için bu çok önemlidir. Ölçüsüz ve faydasız konuşmalara gerek yoktur. Sadece bir aylığa gelen kişi, gider ve bir ay sonra döner. Allah'a

yemin ederim herhangi bir cihada zamanınızı ver-
dikçe neticeler elde edeceksinizdir. Eğer herhangi bir
davaya ya da hazırlığa ya da cihada zamanınızın bir
kısımını verirsiniz bazı neticeler elde edersiniz, an-
cak eğer tüm zamanınızı ve hayatınızı davaya adarsa-
nız, dava size her şeyi verecektir. Dini bilgi arayışın-
da olan, okuma ve ezbere çok vakit ayıran bir kişi o
takdirde ilim sahibi olabilir ya da bir şeyler sunabilir.
Ancak günde bir saat ya da yarım saatini dini bilgi
öğrenmek için ayıran, hiçbir şey elde edemeyecektir.
Aynı durum hazırlanma ve Allah'ın dinine hizmet et-
mek içinde geçerlidir. Vaktimizin bir kısmını veriyor
ve ümmetin zafer kazanmasını, Allah'ın şeriatının uy-
gulanmasını istiyorsak, bu olmaz, olmayacaktır.

Sahabe dışarıya açılmıştı ve Baki mezarlığında sa-
dece 200 sahabe mezarı vardı, kalan sahabeler Arap
Yarımadası'nın dışına çıktı ve Rum topraklarında,
Pers topraklarında ve her yerde yaşadılar. Onlar evli-
likler yaptı ve bu milletlere akraba oldular ve onlarla
yaşadılar, onları eğittiler ve oralarda öldüler. Kafkasya
topraklarına ulaşmış 7'den fazla sahabenin (r.anhum)
mezarı vardır. Ancak bizim insanlarımız "bir haftalı-
ğına geliyorum ve iki hafta sonra geri döneceğim ya
da bir aylığına geliyorum" gibi şeyler söylüyorlar. Biz
kendimizi Allah'ın dinine hizmet etmeye, cihada ve
yardım çalışmalarına adanmak zorundayız.

İnsanların dilini ya da aldatmacasını bilmek ko-
nusunda Resulullah (s.a.v) şöyle söyledi: "Bazı insan-
ların dillerini öğrenen kişi onların aldatmaca ve hilelerine
karşı güvende olur." O nedenle bu çok önemlidir, Allah
bilir, Afganistan görevini tamamladıktan sonra ora-
da kötü düşüncelere sahip ve sorunların görünmeye
başladığı bir boşluk olduğunu düşünürdüm. İnsanlar

Mücahidleri eleştirmeye ve onlara olumsuz bakmaya başlamışlardı.

Çoğu yerdeki pek çok kardeşimizin moralleri bozulmuştu. İnsanlar toplantılarda mücahidleri karalamaya ve onlarla alay etmeye başlamışlardı “Mücahidler nerede? Bacaklarınızı, kollarınızı ya da ayaklarınızı bazı uyuşturucu satıcıları için kaybettiniz” gibi sözler sarf edilmekteydi. Söylenen böyle pek çok şey vardı, bu sözlerin herkesin sözü olmadığını biliyordum ancak pek çok kardeş bu tür asılsız söylemlerle karşı karşıya kaldı. “Size yardım ve para verdik ve şimdi Afganlar birbirleri ile savaşıyorlar. Bir grup uyuşturucu satıcısına yardım ettik. Bu insanlar sizi aldatmış” gibi ağır söylemler vardı.

Bu durum, bazı Mücahidlerin moralini bozmuştu. Yaşlılardan bazıları şöyle diyerek bizimle alay ediyordu: “Afganistan’da kurmak istediğiniz hilafet nerede?”. Bu konuşmalar bu kardeşlerimizin samimiyetlerinden uzaktı ve onlarla alakası yoktu. O kardeşlerimiz lüks içinde, içinde her şeyin olduğu güzel bir hayatı daha gençliklerinde terk ettiler. Samimi olarak yaşamak için terk ettiler. Bu dünyayı terk edene ve kendinizi Allah’ın dinine hizmet etmeye adayıncaya kadar aklınızdan birçok soru geçecektir, önünüze birçok engel çıkacaktır. İnsanlar, “Allah sizi hayırla mükâfatlandırsın, bu sefer işler yolunda gitmedi, bir dahaki sefere İnşallah başarılı olursunuz, ne zaman ve nerede bilmiyoruz ama bu Ümmet için zafer günü dönecek” diyerek cesaretlendirmek yerine, bu sözleri söylemek yerine kardeşlerle alay etmişti. Kardeşleri küçük düşürdüler, bu nedenle pek çok kardeşin moralleri bozulmuştu. Sizin yerinde olmayı dileyeceğiniz en iyi mücahidler güçsüzleşti. Ümmet, her yerdeki İslam halkı adına fetihlerin liderleri olacak onlar gibilerini

beklemektedir. Onların çoğu işittikleri kötü sözler yüzünden zayıf ve güçsüz kaldı, moralleri bozuldu.

O günlerdeki insanlar ve olaylar zordu. Allah'ın Kutsal Kur'an'da buyurduğu gibi hareket etmeliyiz. "Ey iman edenler! Sabredin. Sabır yarışında düşmanlarınızı geçin.." (Al-i İmran 200. ayet). Sabırlı olunmalı ve Allah'a güvenilmelidir. Allah'a yemin ederim evlerimizden daha iyi yaşıyor ve yiyorduk. Allah'a hamd olsun, bugün biz evliyiz ve bugüne kadar yaptığımız şeyleri insanlar takdir ediyor ve bize saygı duyuyorlar. Biz yaptığımız her şeyi Allah rızası için ve Allah'ın dinine hizmet etmek için yaptık. Ümmeti derin uykusundan uyandırdığımızı ve harekete geçirdiğimizi hissedin.

Allah'a yemin ederim kardeşlerim, bizim Allah'a güvenmemiz gerekiyor. Az sayıda bir genç az miktarda silahlarıyla Allah düşmanlarına karşı her tür askeri program ve eylem yapabilir. Müslüman bir birey ümmet için bir şeyler başarabilir. Kardeşlere şunu söylemek isterim; Allah'a güvenin ve Allah'la ilgili olumlu düşünün, Allah'a inandığımız gibi alçak gönüllü, cömert Peygamberimizin (s.a.v) bize vaat ettiği halifelik yolunda nihai zaferi kazanacağımıza da inanmalıyız. Nitekim kardeşlerin kalpleri cahil, taraflı ya da kindar insanların konuşmalarından ve hatta bunları öven insanların konuşmalarından etkilenmemeli ve bir kaya gibi sağlam olmalıdır.

Allah'a yemin ederim kardeşler, eğer Çeçenistan topraklarında bulunmuş olmasaydım olan her şeye inanamayabilirdim. Çeçenistan'da olan şeylerin Avrupa'yı talan etmek için Rusya'nın bir komplosu olduğunu söyleyebilirdim. Bazen yüzlerce araçlardan oluşan konvoylar bir bölgeyi kuşatıyordu, ancak Allah'ın lütfu sayesinde mücahidler kuşatmadan kurtuluyordu.

Oradaki halk Ruslarla birlikte yaşamama kararlılığındaydı hatta Rusların yüzlerini görmekten nefret ederlerdi. Halk, Rusların Çeçenistan ve Kafkasya'ya adım atmalarını daha istemiyordu, çünkü Kafkasya'da yaşanan acı dolu bir tarih vardı. Onlar vermek için hazır bir milleti ki bu bir kişiyi sabırlı yapar ve daha fazlasını da. Ayrıca enstitü ya da eğitim kampında harcadığım her çaba sadece bir milletin yararına değildi, aksine pek çok millet bundan faydalanmıştı. Hatta savaştan sonra evde 30-40 misafir bulunabiliyordu ve bir iki grup için hazırlanan şölen tüm oda boyunca yayılırdı.

İnsanlar her yerden geliyordu, biri gidiyor ve diğeri geliyordu, bu yeni gelen için hazırlık yapmak gerekiyordu. Sadece gece boyunca dinlenebiliyorduk. Durum böyleydi ve her birinizin bu tür durumlara hazır olması gerekebilir. Boş konuşmaları dinlemeyin, çünkü muhatap olduğumuz sözlerin sonuçlarından da sorumluyuz. Her hareketin sonuçları hakkında Allah'ın huzurunda sorgulanmayacağız, niyetlerimize göre sorgulanacağız.

Zafer ve imkân verme Allah Subhane ve Teâlâ'nın elleri arasındadır. Allah Subhane ve Teâlâ huzurunda davayı neden desteklemedik ya da neden başlamadık ya da sebeplere sarılmadığımız hususunda hesap vereceğiz, gerisi Allah Subhane ve Teâlâ'nın elleri arasındadır. Bazı insanlar bizi analizler ve incelemelerle, ne verdiğimizle ve sonuçların neler olduğu ile yargılamaktadır. Bu yanlıştır, Allah'a inanıyoruz, eğer bu davada olmadıysa, ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci vb. bir devamında olacaktır. Her davada büyük deneyimlerden geçtik ve Allah'tan isteğim her operasyon hakkında, neler olduğu, nereye gittiğimiz, Afgan, Tacik ve Çeçen davalarında kimlerle buluştuğumuz

hakkında bize yazmak için zaman vermesi ve ders vermesidir. Eğer Allah bize hayatımızın 5-10 yılını ci-hadda geçirmemizi yazmışsa, Allah'a duamız sadece boyunlarımızı cehennem ateşinden kurtarmak için bize merhamet etmesi ve cennete yaklaştırmasıdır.

Üniversite yıllarında bulamayacağımız ya da diğer yerlerde bulamayacağımız pek çok şeyi görür, öğrenir ve çalışırız, bu savaş alanlarıdır. Bugün Allah, İslam ümmetini 2 milyar kişi olmasını nasip etti ve onlara dünyanın yarısından fazlasına sahip zengin topraklar lütfetti. Pakistan, Kafkasya, Arap Yarımadası ve Kuzey Afrika vs. Müslümanlar en zengin ve en iyi topraklara sahiptir. En stratejik bölgeler Müslümanların ellerindedir. Eğer Müslüman dünyası harekete geçerse dünyadaki tüm yollar kapatılırdı.

Allah'ın bir akide, Kur'an ve peygamberlik mühürü ile tercih ettiği bir millet. Ümmetin bundan başka daha neye ihtiyacı olsun? Sahabeler (r.anhum) tarafından kurulmuş olan büyük bir zafer vardı. Ve Tabiin ve Tebe-i Tabiin... Ancak biz geçici dünyanın peşine düşerek her şeyi kaybettik. Ümmetin hastalığı nedir? Bugün neye ihtiyacı vardır? Ümmetin hastalığına çare olacak doktorları, mühendisleri, tüccarları ve işadamları vardır.

Biz yani Müslüman gençler Müslüman Ümmetin başına gelmekte olan her şeyin sorumlularıyız. Uydu antenleri ve bir araba, maaş, ev ve bir eş gibi diğer arzularla daha sefil bir hayat arayışındayız. Aramızdaki obezite artıyor ve şimdi 5-10 m.lik karınlarımız var! Tartışmalar ve argümanlar arttı ve Allah'ın çıplak ayakları ile kaba Bedeviler olan Sahabeye bahsettiği muazzam şeyleri terk ettik. Müslümanların sorunları ile başa çıkmada samimi olmak ve Allah'a karşı doğru

olmak, Allah'a güvenmek ve kendimizi hazırlamaktan başka çözüm yolu yoktur. Eğer Allah'a karşı samimi olursak O bizi tekrar tercih edecektir.

* * *

- EK -

(Hattab'ın Oğluna Mektubu)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Salih, kutsal bir mücadele olan Çeçenistan'dan, benim sana olan tavsiyem budur. İslam tarihi sayfalarında sadece Allah yolunda verdikleri sözleri tutanlar şerefle kaydedilmiştir. Onlar ise sözlerinde durarak söyledikleri gibi, savaşın olduğu yere gidenlerdir.

İnan bana oğlum, para inananları inançlarından alıkoydu. İnananlar batılaştılar ve onlar artık maaşlara tapıyorlar. Ancak, Allah'ın verdiği daha hayırlıdır.

Ve bu yanlış davranıştan dolayı insanlar sanki hayvanlaşmışlar. Yani, onlar sabah kahvaltıya kalkarlar, sonra işe giderler, sonra öğlen yemeğe giderler, sonra eve giderler ve sonunda yatarlar. Ve onların hayatlarında başka bir amaç ve hedef yoktur.

İnan bana Salih, onların amacı kendilerini zenginleştirmek ve o yolda ilerlerken problemlerden

kendilerini sigorta etmek. Ancak, problemler hiçbir zaman bitmez. Evde, karısıyla, çocuklarıyla, ev problemi ve benzeri problemleri birini çözerler, arkadan diğeri başlar. Ve böylece onları çözerlerken hayatları sona erer, problemleri kalır.

Bu gün İslam ümmeti içerisinde her türlü insanlar mevcuttur: Âlimler, talebeler, işadamları, mühendisler hatta hırsızlar ve haydutlar. Ancak, Tevhid ehli ve Cihad ehli askeri azdır.

İnan Salih, bu gün cihad zamanıdır. Küfr ümmeti çok dikkatli çalışmaktadır. İslam ümmeti ise keskin bir kılıca muhtaçtır.

Allah, bu zamanda da İslam ümmetine merhamet ederdi, Peygamber efendimizin (s.a.v.) ve ashabın ve onların yolunda devam edenlerin zamanından bahis etmiyorum.

Biz gördük, dünyanın en fakir olan milleti Sovyet Birliğini nasıl yok ettiğini ve en az olan milletin ise Rusya'nın kalbini kırdığını. Ben bunlarla yaşamasaydım, belki ben de inanmazdım.

İnan Salihim, ölümünü kendin seçebilirsin şahadetini isteyerek cihat yolunda. Ama Allah daha iyi bilir. Allah'a tevekkül et ve ölümüne dimdik karşı koy hayat da o zaman sana gelir. Allah'a olan ümidini yeltirme ve ona tüm kalbinle inan. Biz insanlar Allah'a inanırız ve yine de zafer gelir mi acaba diye şüpheleniriz? İnsanlar her zaman şüpheli davranırlar. Körfez savaşından beri, kafir uçakları tankları çoğu insanlarrın kalplerinde korku bırakmıştır.

Körfez savaşı, Afganistan'da Rusya'ya karşı kazanılan savaştan sonra Müslümanların kalplerine inen

inanç ve cesareti yok etmeye yetti. Düşmanların silahlı kuvvetleri Allah'a inanan az bir insanlara karşı yenilgiye uğradıktan sonra, Orta Doğu'ya tüm yerlere yerleşip Muhammed ümmetini korkutmaya başlamışlardır. Batı gittikçe vahşileşerek Müslümanları korkutarak onları tüm sahip olduklarına el koyarak devam ettiler ve biz buna karşı koymayı borç bildik. Ve hala bu savaş 18 yıldır devam etmektedir.

Salih zaman gelir sen de ölümle karşı karşıya kalırsın. O halde Allah'a yönel ve O'nun yolunda cihat et. O, bu dünya'da ve öbür dünya'da da bir şereftir. Canım benim! Sen hala çok küçüksün. Ama biz sana ve senin yaştakilere bir yol gösterdik ki bunu bize bizim nineler gösteremezdi. Biz önce Allah'a ve sonra size inanıyoruz. Siz, bu ümmettin umudusunuz.

Maalesef, bu gün gençler televizyonun ve futbolun ve benzeri şeylerin ve arabaların kölesi olmuşlar. Boşu boşuna ölmekten kork ve Allah'tan sonunu hayırlı olması için dua et. Allah yolunda cesedini parçalanarak ölmek, mahşer'de seni Peygamber efendimizle (s.a.v.) beraber kılar.

Benim için en büyük hediye, Elhamdulillah, senin bu cihat topraklarında dünyaya gelmendir. Annenin akrabalarının bir kısmı şehit edildi, bazıları benimle birlikte kâfirlere karşı hala savaşmaktalar, bazıları ise Ruslara esir düştüler. Onlar ilk Dağıstan'da şeriatı ilan edenlerdendirler. Ben hatırlıyorum, o zamanlarda onların bulundukları köyler, Ruslar tarafından çembere altına alınmıştı ve biz onlara yardıma koştuk ve beraberce orada kâfirleri dize getirdik.

Çeçenistan'da o zaman senin annen hala seni kar-
nında taşıyordu. Ve uçaklar bizim toprağımızı her

yerde bombalıyordu ve yakıyordu. Ve onun için, Allah'a şükür et ki sen karnındayken cihadın seslerini duymaya başladın. Senin annen ise bir yerde öbür yere koşardı. Canım benim, lüks bir hayatı hiç düşünme çünkü seni her yerde küfür ümmeti takip edecektir ve sana rahat vermeyeceklerdir. Sen ise babanın yoluna devam et ve şerefli bir yol seç. Çoğu senin babanın arkadaşları da bunu seçtiler ve şehit oldular veya esir düştüler. Sen ise onlardan daha iyi değilsin. Hayatında ciddi bir karar al ye Allah'a inanarak ve zafere inanarak devam et. Boş konuşmalara kulak verme, çok soru da sorma. İlim ara ve onu uygula ve Allah'ın kitabını öğren. Küçükken bunları yap sonra Allah'ın yolunda cihada hazırlığını yap.

Oğlum benim! Bilmem cihadda beraber olur muyuz? Belki sen tek başına olursun, ben ise mezarda. Ama bu bir komutanın askerine olan tavsiyesidir. Benim için bir rahmet ol, bana dua et ve salih bir evlat ol ki ahrete göçenler ancak salih bir evladın duasını alabilirler. Peygamberimiz de böyle söylemiştir.

İsterim ki, Allah'ım koru onu! Bu ümmete faydalı ve bu dini korumaya güç ve cesaretini ver ona! Ve senin sonsuz rahmetinden rahmet eyle ona! Allah'ım düşmanlarından koru onu! Ve fakir babasına ve annesine şefaatçi kıl onu! Allah, inanmayanlara karşı senin şerefini ve gücünü yükseltsin!

Allahu Ekber

Baban, Hattab